

An abstract painting with a warm, textured background of orange, yellow, and red. A dark, diagonal line, possibly a tree branch, runs from the bottom left towards the center. The overall style is expressive and painterly.

LIEFDE

EN

BARMHARTIGHEID

LIEFDE
en
BARMHARTIGHEID

DE ZENDING VAN ZUSTER JOZEF A MENENDEZ

BEWERKING NAAR DE OORSPRONKELIJKE FRANSE UITGAVE
«UN APPEL A L'AMOUR
INLEIDING EN NABESCHOUWING VAN ”

Dr B. NAAJKENS M.S.C.

avril 1938

Ma Révérende Mère,

Je ne doute pas que le Sacré Coeur de Jésus
n'ait pour agréable la publication de ces pages toutes
pleines du grand amour inspiré par sa grâce à sa très
humble servante sœur Maria Josefa Minaster; puissent-elles
contribuer efficacement à développer en beaucoup d'âmes une
confiance toujours plus complète et plus ardente dans l'in-
finie miséricorde de ce Divin Coeur envers les pauvres pécheurs
que nous sommes tous.

C'est le vœu que je forme en vous bénissant,
vous et toute la Société du Sacré Coeur.

E. Card. Facelli

April 1938

Ma Révérende Mère,

Ongetwijfeld zal de publicatie van deze bladzijden aangenaam zijn aan het Goddelijk Hart van Jezus. Zij zijn immers vol van de grote liefde, die zijn genade wist te wekken in zijn nederige dienaress Zuster Maria Jozefa Menendez:

Mogen deze bladzijden krachtig er toe bijdragen om in vele zielen een altijd groter en liefdevoller vertrouwen te verwekken in de oneindige barmhartigheid van dit Goddelijk Hart voor de arme zondaars die wij allen zijn.

Dit is de wens, die ik uitspreek terwijl ik U zegen, U zelf en geheel de Sociëteit van het Heilig Hart,

E. Card. PACELLI.

INHOUD

INLEIDING	6
I. Wie was Zuster Jozefa ?	10
II. De uitverkiezing	16
III. In de Goddelijke leerschool	31
IV. De beproeving	79
VI. De Heraute	91
VII. De laatste maanden	137
VIII. Het einde	156
Nabeschouwing: Betekenis van de zending	173

INLEIDING

Dit is een boekje met wonderbare onthullingen. Het bevat iets van de goddelijke openbaringen, die Jezus deed aan een heel bescheiden Zuster van het Sacré-Coeur, Het is niet waarschijnlijk dat de grote wereld er zich ook maar een ogenblik om zal bekommeren. Het bovennatuurlijke is haar immers te irreëel. Wij zelf wachten omtrent alles wat hier beschreven staat - en er is nog zoveel meer, dat de meesten van onze landgenoten hierover nog niet hebben vernomen - rustig het oordeel af van Gods Kerk.

Intussen staat de kritiek reeds klaar om te zeggen dat men deze visionaire niet ernstig moet nemen, dat zij het slachtoffer is van zinsbegoocheling ; zij is, hoewel zeer onbewust, slechts de exponent van allerlei spirituele krachten in het mensdom, zij is een van de talrijke "begenadigde" para psychische gevallen; in de groep van haar lotgenoten uit de vorige eeuwen is zij wezenlijk niet van andere onderscheiden.

Er zijn allerlei formules, die met veel geleerdheid en gewicht straks het geval Jozefa Menendez ergens onderbrengen. En velen van ons zijn nog altijd wel zo goedgelovig te menen, dat zulk een wetenschappelijke uitspraak tegelijk een vonnis over de bovennatuurlijke werkelijkheid betekent. Vanaf het moment dat Jozefa is "behandeld", "heeft zij geen waarde tenzij als tijdsverschijnsel". Laten wij ons echter bij de lezing van dit hoogst-ernstige boek een ogenblik bezinnen.

Als dit inderdaad een hernieuwde openbaring is van Christus' liefde en barmhartigheid, dan handelen wij zeer onbedachtzaam deze woorden van de Zaligmaker der wereld, zonder meer naast ons neer te leggen.

Er zijn voor de aanvaarding der authenticiteit van goddelijke uitspraken bepaalde argumenten nodig ; maar als deze uitspraken bedoeld zijn voor de mensen, die op onze wereld en in onze tijd leven, dan mogen wij van die argumenten ook niet méér verwachten dan dat zij ons leiden tot een normale morele zekerheid.

Na het woord van Kardinaal Pacelli is de lezing en de adhesie van ons geloof in dit geschrift werkelijk geen roekeloze daad. Overigens er zijn andere mannen van gezag die menen, dat dit alles volkomen betrouwbaar is.

We wensen hier echter geen apologie te schrijven voor dit boekje, onze bedoeling is slechts het te introduceren.

In dit verband moge men toch vooral dit bedenken: uit de gehele opzet van deze onthullingen blijkt dat de inhoud bedoeld is, niet voor Zuster Jozefa, tenzij om haar op een zeer speciale zending voor te bereiden, maar voor de mensen van onze tijd.

Onze gejaagde tijd, die in onrustige spanning leeft en uit een, onzekere periode van vrede telkens weer dreigt weggeslingerd te worden naar de onoverzienbare ellende van een nieuwe oorlog, kent ook inwendig weinig rust. Meer dan ooit is er dringende behoefte voor de harten der mensen aan het volstrekt enige vaste punt van het heelal: God.

Maar wij naderen niet tot God, tenzij wij ons veilig en kinderlijk aan Hem kunnen overgeven, in een ware, volkomen overgave. Daarom komt de mens geworden God ons opnieuw getuigen van Zijn mateloze liefde: aan Zijn goedheid en barmhartigheid is geen grens. We zullen wel moeten geloven ten slotte aan zijn welwillendheid, aan zijn goddelijke d.w.z. onmetelijke goedheid. Daardoor trekt Hij ons en trekt Hij ons onweerstaanbaar.

Wat verliezen wij prachtkansen in ons leven als alles wat hier volgt, inderdaad de volle waarheid is en wij om allerlei kleine menselijke redenen zouden doen alsof het niet zo was. En dit laatste zal natuurlijk bij velen gebeuren. Zo was het immers in Christus' leven, zo is het altijd wanneer God spreekt, in - of uitwendig. Een grote massa gaat voorbij of haalt de schouders op en acht de pretjes van dit leven, al zijn ze nog zo bitter, altijd veel belangrijker dan goddelijke vermaningen.

Hoe moet men de mensen overtuigen? Men kan slechts herhalen wat Christus heeft gezegd ...

Als Hijzelf bij velen er niet in slaagt hun overtuiging te winnen, zou men zich dan nog mogen verwonderen, dat velen ook ons getuigenis onwaar of overdreven achten?

*

* *

Wanneer deze openbaringen werkelijk zijn geschied, dan wordt opnieuw en zeer dringend verwezen naar de goedheid en barmhartigheid van God. Dan vraagt Christus zelf van ons dat wij Zijn goedheid een rol zullen laten spelen in ons leven, dat wij inderdaad zullen geloven in Zijn liefde.

Bij zijn eerste komst verklaarde Christus, dat Hij een vuur was komen brengen op aarde ; Hij wilde, dat het branden zou. Bij zovelen brandt het niet: men staat niet in vuur en vlam voor Christus. Door Zuster Jozefa vraagt Hij een vernieuwing van onze liefde voor Hem.

Wij moeten weer toeten en beseffen dat wij "in Hem de verlossing bezitten door zijn Bloed, de vergiffenis der zonden volgens de rijkdom van zijn genade " (Eph. I, 7) .

Wij hebben, haast allen, zoveel aandacht voor het vergankelijke, voor het tijdelijke, het uitwendige. Het innerlijk leven is bij zovelen zwak, het geloof niet meer dan een minimaal geloof. Wij begrijpen de liefde van Christus niet genoeg, wij zijn niet genoeg van God vervuld.

Daarom bad reeds S. Paulus, dat God zelf ons mocht verlenen, "krachtig naar de inwendige mens te worden gesterkt... dat Christus in onze harten mocht wonen door het geloof, dat wij de liefde van Christus zouden beseffen, een liefde die alle begrip te boven gaat ; dat wij vervuld mogen worden van de volheid van God" (vgl. Eph. III, 16-19).

Voortdurend komt dit boekje terug op de grote waarheden die allesbepalend zijn voor ons geestelijk leven: de liefde van Christus, onze liefde voor Hem en de zielen, het verlangen naar offer en eerherstel, boete en heilig leven.

Die herhalingen hebben hun zin: men onttrekt zich eens aan een verzoek. Maar als dat verzoek tien maal gedaan wordt, weigert men door zich af te keren of men willigt het in. Juist de herhalingen van dit boek hebben een zeer bijzondere betekenis: ze zijn gewild en bedoeld.

Christus wil ons winnen door te wijzen op Zijn mateloze liefde. Die liefde gaat tot het uiterste. Daarom gaf Hij voor ons Zijn leven, daarom heeft Hij voor ons zo onnoemelijk veel willen lijden. Pas in de overweging, de gestadige overweging van Jezus' lijden, zal ons misschien iets openbaar worden van Christus' alles overtreffende liefde voor de mensen. Het besef van die liefde wekt noodzakelijkerwijze wederliefde. Maar dan volgt

evenzeer het verlangen naar eerherstel aan God, begrip voor de waarde van een ziel, voor de verschrikkelijkheid der zonde en het medelijden met de lijdende Godmens.

Dit alles zijn fundamentele begrippen in het Christendom, die een vurig christelijk leven niet verdoezelt maar verdiept, waarvan een vurige ziel iedere dag meer wil leven.

Vooraf het medelijden met Jezus Christus volgt rechtstreeks uit oprechte wederliefde, zoals medelijden ook tot vurige wederliefde voert. Met Jezus jubelen, zalig en gelukkig zijn is eenvoudig genoeg, maar medelijden met Hem hebben omdat Hij lijdt, is iets geheel anders. Onze wereldse zin, die liever volheid van kracht en leven ziet, (alsof niet alles inwendig broos, wankelbaar en kort van duur is hier op aarde!) heeft misschien in zijn Übermensch-neigingen een lichte afkeer van het medelijden. Toch is dit zo zuiver christelijk, het werkt zo louterend op onze ik-zucht, het geeft zoveel meer inzicht in het Christusmysterie. in Gods liefde.

Zuster Jozefa moge haar taak volbrengen, ook in onze ziel. Zij heeft ons méér te zeggen dan veel geleerde boeken, zij zal ons méér verrijken dan aardse schatten dat vermogen te doen. Zij wijst de weg, de rechtstreekse, onmiddellijke weg naar de zuivere liefde, die ons klein maakt in onze eigen waardering, maar ons groot maakt in de ogen van God.

I. WIE WAS ZUSTER JOZEFA?

Jozefa Menéndez werd geboren de 4de Februari 1890 te Madrid; zij werd gedoopt in de kerk van San Lorenzo en ontving de namen Maria Jozefa.

Haar vader Leonardo, zelf van Madrid afkomstig, was decorateur in een museum aldaar en had een opvallend kunstzinnige aanleg. Hij was in 1888 in het huwelijk getreden met Lucia del Moral, geboren in Loeches, een klein plaatsje in de naaste omgeving van de hoofdstad.

Lucia was bezield met een groot geloof en veel toewijding. Haar oudste zoontje Francisco stierf zeer jong. Op hem volgden Jozefa, Mercedes, Carmen en Angela; de kleine Leonardito, de benjamin, stierf reeds enkele maanden na zijn geboorte. De familie leefde in een zekere welstand.

Op vijfjarige leeftijd reeds ontving Jozefa het H. Vormsel. De priester die het eerst haar vertrouwen genoot, was de Eerw. Heer Rubio, een groot ijveraar voor de godsvrucht tot het H. Hart van Jezus. Hij trad later in de orde der Jezuïeten en werd zeer bekend in Madrid om zijn vurige zielenijver. Pater Rubio bleef de leidsman van Jozefa tot aan haar intrede in de Sociëteit van het Sacré-Coeur.

Op zevenjarige leeftijd, de **3de Oktober 1897**, de eerste Vrijdag der maand, sprak zij haar eerste biecht. Later schreef zij: " O, als ik nog eens het zelfde berouw had als op die dag!"

Haar biechtvader, getroffen door haar ontvankelijkheid voor het bovennatuurlijke, leidde haar bij haar eerste schreden op de weg naar het inwendig leven. Hij leerde haar veel schietgebeden te zeggen gedurende de dag en om te gaan met de goddelijke Gast, die in haar hartje woonde. Hij gaf haar ook een boekje waaruit zij de kunst van de overweging moest leren, maar blijkbaar had zij hiermede slechts weinig moeite. "Ik genoot van dit boekje", vertelde zij later, "vooral waar het

sprak over het Kind Jezus en het H. Lijden. Ik ontdekte er zovéél in, dat ik aan Jezus kon vertellen ... Ook hield ik veel van hetgeen er over zijn Rijk geschreven stond en over de keuze van een levens staat. Ik zei toen al bij mijzelf: ik voor mij wil alleen maar aan Jezus toebehoren, maar hoe, dat wist ik nog niet".

Jozefa met haar ernstige en toch opgeruimde aard, haar levendig karakter en fiere natuur nam haar taak als oudste der kinderen zeer ernstig. Vandaar dat de moeder gaarne op haar steunde en zij de trots was van haar vader.

Bij de voorbereiding op de eerste H. Communie las zij de woorden: "Jezus is de Bruidegom der Maagden". Dat sprak tot haar hart. "Ik bedacht", zo schrijft zij, "dat ik Hem geheel zou toebehoren, als ik zijn bruid zou zijn; want ik begreep wel dat mama geheel en al aan papa toebehoorde, omdat zij zijn bruid was. Als ik maagd ben behoor ik geheel toe aan Hem en, zonder te weten wat maagd zijn betekent, beloofde ik Hem de gehele dag door maagd te willen blijven.

"Ik gaf mij dan ook voor altijd aan Jezus op de dag van mijn eerste H. Communie".

De kinderjaren van Jozefa gingen in alle eenvoud en vreugde voorbij. Reeds vroeg werd zij op een vakschool geplaatst, waar zij zich bekwaamde in allerlei naaiwerk. Jozefa was vlug van verstand en buitengewoon handig ; ze behaalde dan ook de beste getuigschriften. Toen zij dertien jaar oud was bleef zij thuis om te helpen. Bijna terzelfder tijd kwamen lijden en zorg het gezin beproeven. Na een zware ziekte van de vader, die zijn werk niet meer kon hervatten, moest de familie zeer sober gaan leven en leed vaak gebrek en armoede. Jozefa werkte hard; zij onderhield het gezin door haar naaiwerk en stond de moeder in alles ter zijde.

Zo gingen meerdere jaren voorbij. Door de ijverige toeleg van Jozefa was de stoffelijke nood van de familie enigermate opgeheven en wat nog voornamer was, haar zonnig karakter had er de opgewekte sfeer behouden.

In 1910 stierf de vader door een hartaanval. Meer dan ooit werd Jozefa de enige steun van haar moeder. Hoe zou zij ooit haar toekomstdroom kunnen verwezenlijken en zich aan God toewijden? ..

Groot was dan ook haar teleurstelling, toen de jongere zuster Mercedes toestemming verkreeg in het Noviciaat van Chamartin in te treden, om hulpzuster te worden bij de Religieuzen van het H. Hart. Jozefa bleef echter hopen tegen alles in en vertrouwde zich aan Gods leiding toe. ¹

Verscheidene jaren verliepen er weer voor Jozefa in stille toewijding voor het gezin. In 1917 meende zij dat Gods uur gekomen was, toen haar zusje Angela thuis haar plaats kon innemen maar ... op de dag van het vertrek bezweek Jozefa voor de tranen van haar moeder !. .. Hoe berouwde haar later die zwakheid en ontrouw aan de genade! Bij een hernieuwde aanvraag om opname, ontving zij een weigering ; men vreesde bij haar een gebrek aan doorzettingsvermogen. Jozefa was diep bedroefd, bleef bij haar verlangen en bad veel. ..

Toen na twee jaren bleek, dat het kloosterleven nog altijd haar hartewens was, ontving Jozefa een voorstel, dat tevens het bewijs zou moeten leveren, voor de echtheid van haar roeping : ze zou opgenomen worden, indien ze bereid was haar noviciaat ver van huis te gaan volbrengen, n. 1, te Poitiers in Frankrijk. Zonder aarzelen aanvaardde zij het voorstel.

Op Woensdag verliet Jozefa haar vaderland. Ze was toen 30 jaar oud ...

¹ De Congregatie der Religieuzen van het H. Hart van Jezus - meer bekend als " Sacré-Coeur " - werd gesticht in 1800 door Magdalena Sophia Barat (1779-1865), die in 1925 heilig verklaard werd. De Sociëteit kent naast de Koorzusters ook Hulpzusters. Het doel van alle leden is, de eer van het goddelijk Hart van Jezus te bevorderen, enerzijds door persoonlijke heiliging, anderzijds door het apostolaat in dienst van de zielen. De Koorzusters bidden het Officie en werken rechtstreeks aan de opvoeding van de jeugd. De overige leden der Sociëteit verrichten de huiselijke arbeid in de kloosters, pensionaten en scholen, en dragen aldus in hoge mate bij tot het vervullen van de apostolische taak, die aan de Sociëteit in baar geheel werd toevertrouwd.

*
* *

In de oude Abdij "Les Feuillants " te Poitiers had de H. Magdalena Sophia in 1806 het derde huis van haar jonge Congregatie gesticht. Hier was ten tijde van Jozefa het Noviciaat voor de Hulpzusters gevestigd. Toen de kleine, levendige Spaanse de drempel van de " Feuillants" overschreed, vermoedde daar niemand welke stroom van genaden Christus over haar zou uitstorten en door haar over talloos velen.

Als postulante geeft Jozefa zich zoals zij is : eenvoudig en ingetogen, toch vurig van aard, arbeidzaam en diep godvruchtig. Het ideaal door de H. Stichteres aan de Hulpzusters voorgehouden, beantwoordt volkomen aan Jozefa's verlangen: veel stille arbeid, verricht in geest van liefde en dat vooral ten bate van het geestelijk belang der kinderen.

Met veel ijver begint Jozefa dan ook haar nieuwe loop baan, en de eerste veertien dagen leeft zij in de heerlijkste vrede ... Maar dan begint de strijd! Jozefa denkt aan haar moeder, haar zusje, haar vaderland, de vreemde taal, die zij nu moet spreken... Zij tracht zich te verzetten, maar spoedig wordt het haar te machtig. Ingetreden op **4 Februari 1920**, vraagt zij de 7de Mei om weer te mogen vertrekken. Men houdt haar wijselijk vóór, zich eerst nog eens te bezinnen. Twee dagen later is zij besloten toch maar weg te gaan. 's Avonds gedurende het aanbidding uur voor het Allerheiligste voelt zij ineens op een buitengewone wijze de goddelijke tegenwoordigheid. Deze bijzondere gunst blijft dagen, zelfs wekenlang aanhouden. "Ik genoot onmetelijke vertroosting", schrijft zij, "maar ik heb vooral goed

begrepen, wat het goddelijk Hart mij wilde leren. Hij liet mij duidelijk zien, dat kleine daden uit gehoorzaamheid verricht, Hem het meest behagen. Ik heb begrepen dat ik mij daar met grote ijver op moest toeleegen. Daardoor zal ik leren mijzelf te verloochenen, en hoe gering de daad ook is, zij zal zeer aangenaam zijn aan het goddelijk Hart".

Zeer bijzondere genaden worden nu haar deel. Maar Jozefa blijft uiterlijk heel gewoon en eenvoudig.

Buiten de Overste en de Assistentie - deze laatste was met de zorg voor de zuster novicen belast - zullen de religieuzen tot het einde toe onkundig blijven van de verbazingwekkende dingen, die zich afspelen binnen de muren van dit huis. Dit is wel een hoogst merkwaardig feit, dat haast wonderbaar moet heten en nog meer verbazen zal, als men nader kennis neemt van de bijzondere gebeurtenissen in dit leven voorgevallen.

In een klein boekje tekent Jozefa aan wat ze ondergaat en wil onthouden... De juiste woorden weet ze er vaak niet voor te vinden en zij drukt zich op haar eigen, eenvoudige manier uit.

"Woensdag 23 Juni deed Hij mij ingaan in zijn goddelijke Schuilplaats ... O Jezus! .. Dat was de derde maal dat ik in dat Hart mocht rusten... Ik kan het niet uitdrukken, alleen maar dat ik te nietig ben voor zoveel genaden ... In niets wil ik meer mijn eigen belang zoeken, maar in alles de glorie van zijn H. Hart ... "

En de dag daarop : "Vandaag zag ik op een manier die ik niet kan weergeven wat het Hart van Jezus is ... Ik kan niet beschrijven wat ik gezien heb, maar het was Jezus!... Het was de hemel... O mijn God, ik kan een dergelijk geluk niet dragen ... Ik zou iets willen aanbieden ... iets geven aan Hem die mij zoveel geeft. Maar ik ben zo klein ... Ik heb Hem opnieuw beloofd getrouw te zijn". Verdere bijzonderheden tekent ze daarover niet aan.

Op het feest van St. Petrus en Paulus: "Gedurende de H. Mis even vóór de opheffing van de H. Hostie zagen mijn ogen, mijn arme ogen... mijn welbeminde Jezus ... mijn Heer en mijn God! .. Ik kan niet zeggen wat er gebeurde ... maar ik zou willen dat heel de wereld dat geluk kende... Ik was geheel ontdaan... Hij echter zei : " Zoals Ik Mij opofferde als slachtoffer van liefde, zo wil Ik ook dat jij slachtoffer zult zijn... De liefde weigert niets ... " Ik kon niet anders zeggen dan: " Mijn God, wat wilt Gij dat ik doe. Ik ben de Uwe" ... Toen verdween Hij ".

Zo gaat het laatste gedeelte van het Postulaat voor Jozefa voorbij en weldra begint de retraite van voorbereiding op haar inkleding ... In deze retraite heeft zij verschrikkelijke aanvallen te verduren : bekoring en ontmoediging, angst voor hetgeen God haar zal vragen, maar zij blijft strijden en herhaalt: "Ik wil liever sterven dan U ontrouw worden"... "Toen heeft Jezus zich gewaardigd mij te vertroosten ".

"Op de dag van mijn inkleding na de H. Communie kon ik Hem slechts herhalen: "Mijn God, ik ben voor altijd de Uwe ... "

"Ik kan niet zeggen, hoezeer Hij mij heeft overladen met genaden ".

II. DE UITVERKIEZING

Ondanks de bovennatuurlijke bevoorrechting die Zuster Jozefa zo kort na haar intrede ten deel viel, heeft de goddelijke Zaligmaker met de eigenlijke uitverkiezing van zijn slachtoffer gewacht tot de dag der inkleding.

Twee dagen na deze plechtigheid toonde Hij haar weer zijn Hart, dat door zes doornen werd gewond en Hij herhaalde de reeds vroeger gedane vraag: " Jozefa, wil je die doornen wegnemen? "

Tegelijkertijd biedt Hij haar het lijden aan. Als Jozefa de volgende dag de kruisweg bidt, verschijnt Jezus haar terwijl Hij zijn Kruis draagt. En nu gebeurt er iets heel bijzonders. Jezus legt zijn Kruis op Jozefa's schouder; het blijft daar gedurende de gehele oefening van de kruisweg. Deze kruisdraging onderging zij ook de drie daaropvolgende dagen.

In het algemeen gebeurde deze wonderlijke deelname aan Jezus' lijden aldus: Jozefa zag Jezus in een visioen en zij zag ook het kruis dat Hij droeg en op haar schouders legde. Maar als de goddelijke Zaligmaker van haar heenging, verdween ook het Kruis, d.w.z. zij zag het niet meer, maar de volle zwaarte daarvan bleef op haar drukken. Zo droeg zij het kruis op onzichtbare wijze, soms gehele nachten lang. Andere keren mocht zij het zelfs dragen onder haar dagelijkse bezigheden.

Na dagen van troost komen weer dagen van grote duisternis. Zij is bang voor de goddelijke gunsten die zij heeft ontvangen; zij zal er immers niet aan kunnen beantwoorden. Zij hoort een stem die haar zegt, dat zij op weg is naar haar ondergang. Deze bekoring duurt een maand lang.

Jezus verschijnt haar dan en zegt: "Als je trouw blijft, zal Ik je de rijkdom van mijn Hart tonen. Je zult mijn Kruis

dragen, maar Ik zal je overvloedig zegenen als mijn veelgeliefde bruid".

Terwijl zij op een andere dag bezig is met naaiwerk en tegelijk diep in gebed is verzonken, ziet zij Jezus die tot haar zegt :

"De beledigingen van de mensen kwetsen Mij diep, maar niets doet Mij zoveel leed als de ontrouw van mijn bruiden.

" Van de vijf doornen, die je al hebt verwijderd, waren de twee eerste zielen van religieuzen, die Ik met weldaden had overladen, maar zij bleven met hun liefde bij de schepselen en dachten niet aan Mij ; Ik riep hen om ze tot hun leven van liefde terug te voeren, zij hoorden Mij niet en Ik stond op het punt ze los te laten. Nu zijn ze gered ...

"De drie anderen waren uitverkoren zielen, maar koud ... zo koud dat de maat van mijn gerechtigheid bijna overliep. Ik zoek liefde. Ik verwacht liefde van de zielen die Ik heb vrijgekocht met mijn Bloed, en vooral verwacht Ik ze van mijn bruiden"... en sprekend van de zesde : "Als jij bereid bent om te lijden", zegt Hij haar weer, " zal Ik op die ziel wachten. Maar Ik kan haar niet vergeven zolang zij zelf geen vergiffenis verlangt. Ik heb haar geschapen zonder haar mede- werking, maar zij is vrij zichzelf te redden of voor eeuwig verloren te gaan".

Een paar dagen later :

" Als ik een ziel ontmoet die Mij liefheeft en verlangt Mij te troosten, ben Ik bereid haar alles te geven wat zij Mij vraagt. Ik zal dus nog wachten... Ik zal opnieuw gaan kloppen aan de deur van dat hart, want als zij het wil is mijn Hart bereid haar alles te vergeven ".

" Hij leerde mij", zo schrijft Jozefa, "dikwijls dit gebedje herhalen : 'Mijn God, ik zal lijden ter liefde van U en om uw Hart te troosten' ". Dit lijden drukt nu op Jozefa - het schijnt wel dat zij al iets van haar roeping gaat gevoelen - en het is alsof de goddelijke toorn op haar is neergekomen.

"Tegelijkertijd", zo zegt zij, "voel ik in mijn hart, wat Hij moet lijden als een uitverkoren ziel verloren gaat".

Enkele dagen later verschijnt Jezus, "overweldigend van hemelse schoonheid ". Jozefa vraagt naar die ene doorn, die zo lang zijn Hart gekweld had. " De doorn? Die is er niet meer; want niets is zo sterk als de liefde en die vind Ik bij mijn bruiden ".

Na de H. Communie vraagt Jozefa aan Jezus of zij toch Zijn bruid mag worden indien zij Hem heel trouw is en of Hij haar wil laten gaan langs de gewone weg, "want", zo zegt zij, "ik zal toch nooit aan al die genaden kunnen beantwoorden".

" Geef je over in mijn handen, Jozefa; Ik zal Mij van je bedienen zoals Ik dat wil. Ik zal je nemen, als Ik je nodig heb, want je behoort Mij toe. Je kleinheid en zwakheid doen weinig ter zake, wat Ik vóór alles vraag is, Mij lief te hebben en Mij te troosten. Je moet zijn als zachte was, die Ik kan vormen, zoals Ik zelf wens ".

Toch kon Jozefa zich maar niet voegen naar Jezus' plannen voor haar :

" Ik smeekte Hem toch medelijden met mij te hebben, mij al die genaden niet te geven waaraan ik toch niet zou kunnen beantwoorden en liever andere zielen te kiezen die edelmoediger zijn dan ik ".

" Vergeet je dan, Jozefa, dat Ik je God heb? " en Hij verdween.

" De volgende dag verscheen Hij mij weer en toonde zich vol goedheid; ik vroeg Hem opnieuw, mij toch te laten zoals de andere Zusters, zonder buitengewone dingen, omdat ik zo niet verder leven kan".

" Als jij het niet kunt, Jozefa, Ik kan het mogelijk maken ".

" Ja maar Jezus", waagde zij het Hem tegen te werpen, "ik wil het niet, ik zou willen blijven als iedereen. "

" En Ik, Jozefa, Ik wil het. Is dat niet genoeg? " En Hij voegde er nog aan toe: " Waar is je liefde? "

" Jezus, ik bemin U, maar laat U mij zonder die bijzondere genaden ".

" Bemin en vrees niets ".

Zo zal Jozefa nog lang dobberen tussen vrees en overgave.

*

* *

Tot nu toe had Jozefa niet erg veel tegenstand ondervonden van de kant van haar Oversten, voor zover het de buitengewone genaden betrof, waarmede zij werd begunstigd. Nu kwam het verbod: zij mocht er niet de minste waarde meer aan hechten en op niets meer antwoorden.

Jozefa voelt dat men aan haar twijfelt. En al spoedig vraagt zij zich zelf ook af, of zij niet de speelbal is van een illusie. Overigens had ook de duivel haar dit vermoeden reeds dikwijls ingegeven en haar aangespoord maar liever te vertrekken.

Jezus verschijnt haar weer en vraagt of zij Hem bemint. Uit gehoorzaamheid antwoordt Jozefa niets. Later ziet zij Hem weer, neemt wijwater en vlucht. Het baat haar niet.

"Waarom ben je zo bevreesd?" Vraagt Jezus. En na enige minuten: " Vergeet het niet, Ik wil dat je een slachtoffer zult zijn van mijn liefde". Na een volgende verschijning tekent Jozefa aan: "Ik kon mij niet weerhouden te denken: als ik alles geweten had, was ik nooit gekomen. Die gedachte kwelt me; ik geloof dat niets van dit alles gebeurd zou zijn, als ik in de wereld was gebleven en iedere dag wordt mijn angst groter. Ik zou zeker omkeren als God mij niet vasthield. Ik voel mij op een onverklaarbare wijze gebonden en de liefde voor mijn H. Roeping neemt in mij steeds toe.

"Daarom moet ik het H. Hart wel voortdurend vragen om mij op de gewone wijze te laten voortgaan, ik bedoel zonder iets buitengewoons, zelfs zonder enige vertroosting als Hij dat

wil, als ik maar trouw blijf in de kleine dingen en zijn H. Hart mag beminnen".

Toen Jezus haar weer verscheen sprak Hij: "Om mijn liefde te verzadigen moet je zielen voor Mij zoeken. Je zult ze vinden door te lijden en door lief te hebben. Je zult veel vernederingen moeten ondergaan. Maar wees niet bang : je leeft in mijn Hart ".

Zij voelt een onweerstaanbare drang tot beminnen in zich.

" Hem steeds weer mijn liefde te betuigen", zegt zij, " is het enige dat mij verkwikking geeft en mij los maakt van de aarde".

" Soms ben ik verstrooid onder mijn werk en dan zie ik ineens als in een bliksemlicht het H. Hart, het laat mij gedurende lange tijd ontvlamd van liefde achter".

Jezus verschijnt haar weer en vraagt of zij boete wil doen, zijn kruis wil dragen. Het maakt haar angstig. Zij bidt, opdat het zich niet moge herhalen. Maar Hij komt terug.

"Ik zocht in mijn gebed", schrijft zij, "hoe ik Hem meer kon beminnen, want ik kon aan niets anders meer denken. Plotseling zag ik Hem, zijn Hart was één vuurgloed ... "

" Als je Mij liefhebt", sprak Hij, "zal Ik altijd bij je blijven. Als je Mij standvastig bemint, zal Ik je overwinning zijn op de vijand, Ik zal Mij aan je open- baren en je leren hoe je beminnen moet ".

Jozefa vraagt Jezus de andere dag, toch een teken te geven aan haar Oversten, opdat zij zullen weten dat dit alles van Hem afkomstig is. Plotseling is Hij weer daar en zegt : "Het teken zal Ik geven in je persoon zelf. Wat Ik wil is dit: je totale overgave aan Mij ".

Jozefa zelf levert inderdaad reeds het bewijs dat zij het teken is : haar gehoorzaamheid, haar zwijgen bij alle verschijningen is heldhaftige deugd.

" Op zekere dag, terwijl ik bad, moest ik mij aan God gewonnen geven en zeggen: Ja Heer, ik behoor U toe. Wat U

wilt, wil ik ook. En terstond zag ik Hem in grote schoonheid, terwijl Hij sprak : Vrees niet, Ik ben het. Wat Ik vraag, is dit: sta altijd klaar om mijn Hart te troosten, telkens als Ik je nodig heb.

" De troost, die een getrouwe ziel Mij geeft, maakt de bitterheid goed, waarmee zoveel koude en onverschillige zielen Mij overladen. Soms zul je in je hart de angst voelen van het Mijne. Zo zul je Mij troosten. Vrees niet, Ik ben met je ".

Maar Jozefa is daarna weer aan duizend angsten ten prooi.

De Assistente, die ziet dat Jozefa uiterst vermoeid is, stuurt haar wat vroeger naar bed. Haar verstoorde gemoedsrust verdrijft echter alle slaap. Zij begint te bidden tot de H. Maagd.

"Ik bad de litanie van O. L. Vrouw", zo schrijft zij, " en zei haar toen uit heel mijn hart, wat ik haar al dagen lang herhaald had: Moeder, ik smeeek er U om ter liefde Gods, sta toch niet toe dat ik bedrogen word en maak toch openbaar of dit alles waarheid is of niet.

" Op hetzelfde ogenblik hoorde ik de zachte voetstappen van iemand die naderbij kwam en plotseling zag ik dicht bij mijn bed een gestalte, gekleed in het wit. Zij droeg een lange sluier. Zij had fijne gelaatstrekken, haar handen waren over elkaar gekruist. Zij zag mij met veel goedheid aan en zei toen: " Mijn kind, je wordt niet bedrogen. Je Overste zal het spoedig weten. Maar jij moet lijden om zielen te geven aan mijn Zoon".

Dit was de eerste verschijning der Moedermaagd aan Zuster Jozefa. Van nu af aan gaat die allerreinste en allertederste van alle moeders een grote rol spelen in de groei van dit zieleleven, zowel als in het werk en het lijden dat Jezus aan Jozefa vragen zou. Maria vermaande, Maria troostte, Maria verlichtte, Maria deed hier wat zij altijd doet in Gods Kerk en in Zijn zielen: zij steunt het werk van God.

De volgende dag toont Jezus Jozefa weer zijn gewond Hart met de woorden : " Zie eens in welke toestand de

ontrouwe zielen Mij brengen. Zij weten niet hoe lief Ik ze heb. Daarom verlaten zij Mij. Wil jij tenminste mijn Wil volbrengen?"

Jozefa had duizend angsten. Zij zweeg, zij durfde niets toestemmen. Alles in haar kwam in verzet. En eens was Jezus weg.

's Morgens verscheen haar de H. Maagd met de woorden: "Als je weigert de Wil van mijn Zoon te doen, zul je zijn Hart verwonden. Stem in alles toe dat Hij vraagt, maar schrijf jezelf niets toe. Ja, mijn kind, wees heel nederig".

Nu krijgt Jozefa verlof van haar Oversten om zich aan te bieden.

Maria onderricht haar: " Kind, herhaal mijn Zoon deze woorden waaraan zijn Hart geen weerstand kan bieden: O Vader, maak mij waardig uw H. Wil te vervullen, want ik behoor U geheel en al toe' .

Het scheen wel of dit een aan bieding was, waarmee de goddelijke Zaligmaker geheel voldaan was. Hiermede werd haar uitverkiezing bezegeld.

's Avonds zag ze Hem weer. Zij, bood zichzelf opnieuw aan en beloofde niet meer te aarzelen. Hij legde zijn hand op haar hoofd met deze woorden: "Als jij Mij niet verlaat, zal Ik van mijn kant je nooit aan je eigen lot overlaten. Voortaan, Jozefa, moet je Mij nog slechts Vader en Bruidegom noemen. Als je trouw blijft zullen wij dit goddelijk verbond sluiten : jij bent mijn bruid, Ik ben je Bruidegom".

Jozefa ontving vanaf het begin der verschijningen het bevel alles op te schrijven wat zij zag en hoorde. Dit bevel viel haar niet moeilijk. Want deze taak verschaftte haar de mogelijkheid de overvloed van haar gedachten en gevoelens te uiten. Zij deed het op naïeve wijze, met al de vurigheid van haar temperament.

- Maar spoedig ontdekte zij, dat alles wat zij schreef
- voor haar zelf alleen zoals zij aanvankelijk meende
- een middel ter controle was voor haar Oversten.

Van nu af wordt het schrijven voor haar een offer en wat erger is ... de toon verandert; er komt reserve, ze wordt spaarzaam met woorden, slechts zelden is een bladzijde volkomen spontaan. Wel ontziet zij zich zelf niet : zij geeft alle zwakheden en tekortkomingen weer en ontwijkt niets van hetgeen haar in 'een minder gunstig daglicht zou kunnen stellen.

De Oversten van Jozefa zagen zich geplaagd voor een uiterst moeilijke taak. Zij vonden ten slotte de gewenste hulp in de persoon van Pater Ph. Boyer, Prior der Dominicanen te Poitiers, die veel kennis had van het mystieke leven en zeer ervaren was in de kunst der geestelijke leiding. Pater Boyer was getroffen door de oprechte eenvoud van Jozefa en nam op zich haar zieleleven te leiden. Dit bleef hij doen tot aan haar dood.

*

* *

Aanvankelijk bevestigen alle verschijningen Jozefa's uitverkiezing. Straks zal de Meester haar oefenen in allerlei beproevingen en altijd groter lijden.

" Mijn Bloed is de prijs die Ik voor je betaalde en Ik wil Mij van je bedienen om veel zielen te redden die Mij zoveel gekost hebben. Weiger Mij niets".

" Wees niet bang om te lijden ", zo onderricht haar de H. Maagd, " want de nodige kracht zal je nooit ontbreken. Denk hieraan vooral: je hebt slechts het heden om te lijden en te beminnen, de hele eeuwigheid om te genieten ".

Jozefa moet zich leren aanpassen aan de alternatieven waarvoor de goddelijke Meester de zielen pleegt te stellen, en die niets anders ten doel hebben dan de zielen te brengen tot volledige en volkomen overgave. Alvorens de eigenlijke onderrichting zou beginnen en de Zaligmaker haar zijn geheimen toevertrouwde, moest Jozefa volgzaam worden. De

eerstvolgende dagen reeds werden moed en vertrouwen van haar gevraagd.

"Ik leef in een toestand van koudheid en ontredde- ring. Het komt mij voor dat ik geen roeping heb en geen geloof, zozeer ben ik in duisternis en ongevoelig voor alles.

" Ik offer mijn ellende op om het H. Hart te troosten en zielen te winnen, maar deze gedachte brengt mij weer al mijn ongetrouwheden voor ogen. Mijzelf zo te zien en te durven bidden voor andere zielen, brengt mij in een toestand van volslagen machteloosheid".

" O mijn God", schrijft zij nog, " ik wil uw Hart troosten. Zonder het te zien, zonder het te voelen, geloof ik in U en heb ik U lief ! En dan", zegt zij ter verklaring, " moet ik hieraan toevoegen, dat ik voortdurend mijn toevlucht neem tot de H. Maagd".

Weer ontwaakt Jozefa op zekere dag met de overtuiging dat alles nutteloos is en haar roeping verloren. Zij probeert geloof en vertrouwen in zich op te wekken. "Te midden van die ellende", zegt zij, "kon ik slechts deze woorden herhalen: Jezus, Jezus, verlaat mij niet! Afschuwelijke gedachten hadden zich van mij meester gemaakt en ik smeekte de H. Maagd mij toch tegen te houden, indien ik op het punt stond onwaardig te communiceren. Zo ging de tijd der overweging voorbij en ook de H. Mis. Ik ontving de H. Communie maar ik kon niets anders doen dan Jezus ter hulp roepen en herhalen: Ik geloof, dat Gij tegenwoordig zijt in mijn hart, ja mijn God, ik geloof het! "

En plotseling antwoordt Hij : " Hier ben Ik " .

Op hetzelfde ogenblik kwam er vrede in mijn ziel en terstond zag ik Hem. „O Jezus, wat hebt U mij alleen gelaten en dat zo lang ... en in zoveel bekoringen! " Ik durfde niet naderbij te komen. Toen nam Hij mijn hand in de Zijne en ongemerkt, ik weet niet hoe, kwam ik dicht bij Zijn Heilig Hart".

" Als Ik je zo koud laat", zei Hij, " neem Ik de warmte van je hart om andere zielen te doen gloeien. Als Ik je prijs geef aan angst, dan wendt je lijden de goddelijke toorn af, die op het punt staat zondaars te treffen. Als jij meent, Mij niet lief te hebben en Mij toch je liefde herhaalt, dan juist geef je aan mijn Hart het meeste troost".

Ik heb Hem gevraagd mij de deugden te geven die ik zo nodig heb, vooral de nederigheid. Hij onderbrak mij met deze woorden: " Voor je hovaardigheid heb Ik nederigheid... "

" Maar Heer, ik ben ook zo laf... zo zwak als het op lijden aankomt ".

" Ik ben de kracht zelf".

Tenslotte heb ik beloofd niets voor mij zelf te bewaren.

"Dat zeg je zeer juist, Jozefa: niets voor jezelf.

Jij helemaal voor Mij en Ik voor jou. Als Ik je zo alléén laat en in angsten, aanvaard dan mijn Wil, geef je over aan mijn liefde".

Jozefa moest als alle vurige zielen sterk de weerslag voelen van haar eigen fouten.

" Toen ik 's avonds de trappen veegde ", schrijft zij ergens, " zei ik Hem, dat ik bedroefd was, doordat ik die morgen wat opvliegend was geweest en daar veel berouw over had. Bijna aan de voet van de trap gekomen, zag ik Hem ineens voor mij staan. Ik zag aan zijn blik, dat Hij iets wilde zeggen; ik maakte mijn werk af en volgde Hem naar het noviciaat. Hij zei mij : "Wees niet overmatig bedroefd over je fouten, want om een heilige van je te maken, heb Ik niets nodig Maar wat Ik wil is, dat je geen weerstand biedt, als Ik iets kom vragen. Laat Mij maar begaan; verneder jezelf Ik ga je zoeken in je niets, om je met Mij te verenigen".

Jozefa was zeer levendig van temperament. Dat kwam in de eerste tijd wel eens tot uiting als zij leiding gaf aan de Zusters, die onder haar werkten bij het vervaardigen der uniformen voor de leerlingen.

Zoals reeds herhaaldelijk bleek, was zij te gevoelig in haar genegenheid, waar het haar familie betrof en toonde zij zich dan over bezorgd voor haar dierbaren.

Ook kon Jozefa zich maar moeilijk plooiën naar Jezus' wensen, want het goddelijk plan, waarbij zij was uitverkoren tot draagster van zoveel uitzonderlijke genaden, was niet een plan naar haar smaak. Zij wilde zo graag de gewone weg gaan van iedereen en ongestoord het werk verrichten dat haar was opgedragen. Op zekere dag staat Jezus eensklaps naast haar en zegt: "Ik zoek mijn rust bij jou, Jozefa".

"Ik vreesde, dan niet genoeg tijd te hebben en zei Hem daarom: "Maar, Heer, dan kom ik niet gereed met: mijn werk".

" Weet je dan niet Jozefa, dat Ik de Heer ben van je hart en van heel je wezen?"

Jozefa bad dus haar duidelijk zichtbare onvolmaaktheden, maar Jezus verzekerde haar, dat Zijn genade alles zou aanvullen en herstellen.

Toen zij eens na het avondgebed haar gewetensonderzoek verrichtte, stond Jezus plotseling bij haar. " Hij beeft mij op al mijn tekortkomingen geweest ", schrijft zij, "en toen ik Hem om vergiffenis vroeg, zei Hij:

" Je weet wel, Jozefa, dat Ik je altijd vergeef. Indien Ik je wijs op je fouten, is dat uit liefde want jij moet verdwijnen, zodat Ik in je kan leven".

Eens deelde Hij haar mede als een toelichting :

"Er zijn veel zielen, die menen dat de liefde alleen bestaat in de woorden: mijn God, ik heb U lief. Neen ... de liefde gaat tot daden over omdat zij bemint; zij doet alles terwijl zij bemint. Ik wil dat je Mij op die wijze liefhebt; onder het werk zowel als gedurende de tijd van rust; in het gebed en de vertroosting, zowel als in de beproeving en de vernedering. Je moet Mij voortdurend de bewijzen van die liefde geven door je daden, want dat is de ware liefde.

"Wat zouden de zielen voortgang maken in de volmaaktheid en wat zouden zij een troost zijn voor mijn Hart, als zij dit eens goed begrepen".

" Jozefa ", vraagt Jezus haar op zekere dag: " Ben je gelukkig, ook als je lijdt? "

" Ja, Heer, omdat het voor U is ".

" Wil je de lasten van andere zielen dragen? " O ja, Heer, als zij U maar beminnen".

" Goed; je zult dus lijden omdat je mijn slachtoffer bent, maar lijden in liefde, in vrede en blijdschap, altijd" .

Er was nog een voorbereiding nodig alvorens Jozefa werd toegelaten tot de leerschool van zijn H. Hart.

Zij vroeg Hem eens onder het gebed of zij Hem troost mocht geven en hoe zij dat doen kon.

Hij antwoordde haar eenvoudig:

"Ik zal je een ogenblik mijn kroon van doornen geven, dan zul je weten wat mijn lijden is".

" Op hetzelfde ogenblik ", zo schrijft Jozefa, " voelde ik hoe er doornen om mijn hoofd gewonden werden die er diep in doordrongen ".

"Van nu af kwam dit herhaaldelijk voor en de pijn was zo groot", zegt zij, "dat ik op het punt stond mij te beklagen ", maar Hij zei toen: " Klaag niet over dit lijden, want niets zal je hiervan kunnen bevrijden. Het is een deelname aan mijn lijden".

Jozefa draagt de doornenkroon hoewel onzichtbaar, toch werkelijk. Zij is dan zeer bleek, haar ogen staan vermoeid. De doornenkroon is voor haar een teken dat zij deel heeft aan Jezus' lijden, dat zij met Hem verenigd is. Het verschijnsel lijkt in menig opzicht op de geheimzinnige kruisdraging, die Jezus haar ook herhaaldelijk toevertrouwt. Evenals het kruis, wordt ook de kroon haar dikwijls door Jezus gebracht, dan verdwijnt de goddelijke Zaligmaker, maar de verschrikkelijke pijn van de doornen blijft haar kwellen als een niet te

ontkennen getuigenis van de werkelijkheid van wat gebeurd is.

Tijdens een dankzegging na de H. Communie, " bedekte Hij haar met de vlam van zijn Hart", en sprak : "Ik wens dat je Me volledige vrijheid laat om tussen uw hart en het mijne een voortdurend levende verbinding tot stand te brengen, zodat jij leeft in Mij, zonder nog in enig opzicht jezelf toe te behoren".

"Ik geef je al die genaden alleen omdat je trouw bent, omdat je aan Mij gehoorzaamt en aan je Overste, die Mij vertegenwoordigt. Ik herhaal het: geef je over aan mijn liefde. Ik wil dat je het slachtoffer zult zijn van de goddelijke gerechtigheid en de troost van mijn liefde. Ik zal je tot slachtoffer maken maar met de pijlen van mijn liefde. Vrees niet, je leeft diep in mijn Hart. Geef je over en laat Mij begaan. Laat je leiden, Jozefa, met gesloten ogen, want Ik ben je Vader en Mijn ogen blijven geopend om je de weg te wijzen en je gids te zijn" .

De Meester houdt zich aan zijn woord. Hij zal Jozefa vormen door de liefde en haar langzamer hand de weg wijzen naar de slachtoffering in geest van eerherstel.

"Ik kom bij jou mijn rust zoeken, want Ik word zo weinig bemind. Ik zoek de liefde en Ik vind slechts ondankbaarheid " .

Als Jozefa aan Jezus weer zegt, dat zij al de genaden, die zij ontvangt, toch niet verdient, is Zijn antwoord :

"Ik vraag je niet, de genade te verdienen die Ik je schenk; wat Ik wil is dat je ze aanneemt. Ik zal je de school wel laten zien, waar men in deze wetenschap onderwezen wordt. Laat Mij maar in je werken".

Die school waarin Jozefa leren moest was in de allereerste plaats het goddelijk Hart zelf. Jezus toonde haar weer zijn Hart en sprak: " Ziehier de school, waar je de wetenschap der overgave leren moet. Op die wijze zal Ik geheel over je kunnen beschikken" ...

" Als je Mij getrouw wilt zijn, zal Ik in je ziel de stromen van Mijn barmhartigheid uitstorten en je zult weten hoe lief Ik je heb. Maar vergeet niet: als Ik je bemin, is dat om je kleinheid, niet om je verdiensten".

Jezus wijst Jozefa, die stilaan de school van het H. Hart wordt binnengeleid, op de nederigheid, op de liefde, op de zielen die gered moeten worden.

" Ja, Ik zal een slachtoffer van je maken, want als je mijn bruid bent, Jozefa, moet je aan Mij gelijkvormig zijn".

Op de feestdag van haar onbevleete Ontvangenis verscheen de H. Maagd aan Jozefa en gaf haar deze kostbare aanwijzingen:

" Mijn kind, wees nooit bang voor lijden en offers; zo zijn immers Gods wegen. Wil je overwinnen als de vijand je aanvalt, denk dan aan het volgende. Ten eerste verneder je zelf, want je bent niets en je verdient niets, alles is genade van God. Vervolgens: als je erg verlaten bent, omgeven door bekoringen : als je ziel koud is, en geen kracht meer heeft tot de strijd, laat toch nooit het gebed na. Bid met nederigheid en met vertrouwen, en openbaar je gevoelens terstond aan haar, die hier beneden door Jezus' beschikking je moeder is. Geloof Mij, mijn kind, zo zul je niet verdwalen. Ik zegen je, je weet wel dat Ik je Moeder ben".

" Zie eens naar het vuur van mijn Hart", sprak Jezus. " Toch zijn er zielen die zo koud zijn, dat die vlam zelfs niet voldoende is om ze te verwarmen".

" Ik vroeg Hem hoe dat kwam ".

"Zij blijven te veel op afstand", antwoordde Hij. " Jozefa, de Liefde wordt niet bemind; denk daaraan en je zult Mij niets kunnen weigeren".

" Wees dapper. Het lijden is de rijkste gave die Ik je geven kan ... "

" Na de H. Communie zag ik Hem, de handen gebonden en het hoofd met doornen gekroond", schrijft Jozefa. "

Druppels bloed vloeiden uit een wonde van zijn H. Hart, andere vloeiden langs zijn aangezicht en de vlammen sloegen op uit de wonde:

"Zie eens in welke staat Ik ben, Jozefa. Wil je lijden? "

"Ja, Heer!"

" Neem mijn doornenkroon. En als je mijn handen wilt bevrijden, zoek dan vandaag wat je moeite kost, wat je versterft, en vermenigvuldig je akten van liefde voor Mij. Als de zielen dit geheim eens kenden, wat zouden zij snel veranderen! Wat zouden zij aan zichzelf afgestorven zijn en mijn Hart veel troost geven! "

" Je moet voor Mij zijn als een ledig vat, dat Ik zal vullen. Laat je Schepper de zorg over voor zijn schepsel... Wat de liefde betreft, stel daaraan geen grenzen! "

Intussen zijn voor Jozefa de eerste zes maanden van het Noviciaat verstreken. Er is reeds een stijgende lijn waar te nemen in haar vertrouwen op Jezus, in onderworpenheid en overgave. Altijd beter gaat zij begrijpen wat het lijden in haar leven te betekenen heeft. Het is het lijden van de bruid, die de Bruidegom wil troosten; het is een lijden, dat te samen met Hem de zielen redt; het is een lijden dat haar loutert en daardoor ontvankelijk maakt voor nog groter bewijzen van Zijn liefde.

Zo wordt zij de leerlinge van zijn Hart, die de grote lessen in zich zal opnemen om die door te geven aan de gehele wereld.

" Ik vroeg Hem", zegt zij, " mij te leren Hem lief te hebben en toch niet toe te laten, dat ik ooit zijn Hart zou bedroeven". Hij antwoordde mij: "De ziel die liefheeft, verlangt ook te lijden. Het lijden vermeerdert de liefde. De liefde en het lijden brengen de ziel heel dicht bij God en voeren haar op tot de innigste vereniging met Hem ".

III. IN DE GODDELIJKE LEERSCHOOL

Vanaf het begin zijn in dit wonderbare kloosterleven de goddelijke bedoelingen duidelijk na te gaan. De Meester onderricht zijn leerlinge. Hij voorspelt haar het lijden, Hij belooft haar de overwinning en het gewichtigste van alles: Hij belast haar met een speciale zending. Maar dit alles groeit geleidelijk; de Meester wil haar tot de hoogste graad van zuiverheid en de grootste bereidvaardigheid voeren.

Op zekere dag voelt Jozefa zich uitermate vermoeid; zij gaat naar haar celletje en knielt neer voor een gebed. De goddelijke Zaligmaker verschijnt haar. Wijzend op zijn Hart zegt Hij:

" Iedere Vrijdag, vooral de eerste Vrijdag van elke maand, zal ik je laten delen in de bitterheid van mijn Hart en in het bijzonder zul je de martelingen van mijn Passie verduren. Ik zal eerst een slachtoffer van je maken... later een heilige ".

Als Hij kort daarop in deerniswekkende toestand verschijnt, zegt Hij : "Het is het gebrek aan liefde, dat Mij zo verwondt... het is de minachting van de mensen, die als dwazen hun ondergang tegemoet snellen ... Zó talrijk en zó zwaar zijn de zonden die men begaat, dat de maat van de goddelijke toorn zou overlopen, als zij niet werd weerhouden door de uitboeting en de liefde van mijn uitverkoren zielen. Er gaan zoveel zielen verloren ... "

" Mijn liefde voor de zielen en zeer in het bijzonder voor jouw ziel, Jozefa, is zo groot, dat ik de vlammen van mijn brandende liefde niet kan tegenhouden. Ondanks je onwaardigheid en je ellende, zal ik Mij van jou bedienen om mijn plannen ten uitvoer te brengen".

Nu vraagt de Meester met één woord een alles omvattende toestemming en toont met één gebaar, dat Hij dat alles aanvaardt.

" Wil je Mij je hart geven? "

" Ja Heer, en zoveel méér ".

En Jozefa vertelt dan : "Jezus ontrukte mij mijn hart. Hij nam het en plaatste het bij het zijne. Wat was het klein naast dit Hart! Toen gaf Hij het mij terug als een brandende vlam. Vanaf dat ogenblik brandt een vuur in mij en moet ik mij erg inspannen om mij te beheersen, opdat niemand er iets van ziet".

De volgzame stemming waarin de visionaire de goddelijke vorming ondergaat, blijkt wel uit de volgende aantekening.

"Om u te gehoorzamen, Eerwaarde .Moeder, zal ik opschrijven wat ik onderga telkens als Jezus komt. Eerstens is dit een groot verlangen om mij te vernederen. Ik begin altijd met Hem vergiffenis te vragen voor al mijn zonden, want ik zie dat mijn ziel zo zeer bevlekt is. Als er die onweerstaanbare drang niet was, die mij naar Hem toedrijft, zou ik niet durven naderen en ook niet durven spreken als ik in Zijn goddelijke tegenwoordigheid ben. Overigens weet ik niet wat mij zo aantrekt... mijn ziel rust er uit. Hoe meer ik mij verneder, des te liever ziet Hij het, geloof ik. Soms ben ik niet in staat Hem iets te zeggen: ik ben als verloren in aanbidding. Dan weer is het een stroom van vertroosting, zelfs wanneer Hij mij met Hem laat lijden. Het komt mij voor, dat mijn ziel ruimer wordt en in God verdwijnt".

" Andere keren is het of er binnen in mij een grote brand is : Jezus laat mij dan branden in het vuur van zijn Hart. Tegelijkertijd laat Hij mij mijn nietigheid zien en in die mate, dat ik niet kan begrijpen, hoe een God mij zozeer kan liefhebben! Dat vermeedert juist voortdurend mijn verlangen om Hem te beminnen en zielen voor Hem te winnen.

"Hij geeft me ook een dergelijke afschuw van mezelf, dat ik niet weet wat ik zou willen doen, om mijn slechte neigingen uit te roeien en mijn zonden en ondankbaarheden goed te maken. Mijn ziel is als het ware ontruikt aan de aarde en daarna kost het mij de grootste moeite, mij met dingen van hierbeneden bezig te houden. Als u eens wist wat een kwelling het is, als ik weer in mijn lichaam terug ben! Want dikwijls denk ik, als ik bij Jezus ben, dat het voor altijd is ... "

Intussen gaat de Zaligmaker verder Zijn leerlinge te onderwijzen.

" Wees niet bang! Er zijn zielen, die Ik tot een hoge graad van vereniging met Mij roep, maar als zij niet aan die uitnodiging beantwoorden, verwijderen zij zich en dat is het wat mijn Hart doorwondt. Daarom gebruik ik de meest ellendige, de kleinste zoals jij bent, om ze tot die graad van volmaaktheid te voeren, die Ik wil, dat zij zullen bereiken .

... " Luister eens, Jozefa. Ik wil, dat je veel zielen voor Mij redt, laat dit verlangen je verteren!.. ..

. .. Houd niet op met aan de zielen te denken ... aan de zondaars. Ja, ik dorst naar de zielen!.. .. "

"Op die avond", zo vertelt zij, "in het Heilig Uur, dacht ik aan de zondaars die zo talrijk zijn ... Maar zijn barmhartigheid is veel groter... Ineens was Hij daar en met een indrukwekkende stem als van een koning sprak Hij: De wereld kent de barmhartigheid van mijn Hart niet. Ik wil mij van jou bedienen om die te doen kennen ".

"Maar Heer", roept Jozefa, "vergeet U dat ik zo zwak ben en dat ik bij de minste moeilijkheid bezwijk?

Alsof Hij haar zelfs niet gehoord heeft, gaat Jezus verder:

"Ik wil dat je apostel zult zijn van mijn goedheid en van mijn barmhartigheid. Ik zal je wel duidelijk maken wat dat betekent. Vergeet jezelf".

En later vervolgt de goddelijke Leraar: "Bemin en vrees niets. Ik wil wat jij niet wilt; maar Ik vermag ook dat, waartoe

jij niet in staat zult zijn. Je hebt niet te kiezen, maar je over te geven".

De volgende morgen verscheen Hij opnieuw:

"Ik heb je lief met een bijzondere liefde en mijn blik is op jou gevestigd. Aan je armoede en aan je nietigheid ga Ik een schat toevertrouwen en jij, jij kwetst mijn Hart!..."

De Zaligmaker doelde op de aarzelende houding van Jozefa, die terugschrok voor een grote zending, voor zoveel uitgelezen genaden en voor een opzienbarende taak. Maar zij had spoedig veel berouw over deze eigenzinnigheid.

" Een paar dagen later", zo vertelt zij, " gedurende het bezoek aan het Allerheiligste, is de H. Maagd gekomen; zij was zo goed en zo medelijdend, zij breidde haar armen uit als een moeder. Ik vroeg haar vergiffenis en zei, dat ik zo graag wilde weten of ik Jezus nog troost kon schenken en nog zielen voor Hem kon winnen". Dat laatste was blijkbaar Jozefa's grote zorg, en zij voegt er bij: " Omdat ik Hem ken, was het mij niet mogelijk te twijfelen aan zijn vergeving".

Jozefa blijkt dus in al haar eenvoud een goede leerlinge te zijn; zij heeft begrepen van welke geest de Meester vervuld is. De aantekeningen gaan verder:

" Op het feest van de vijf HH. Wonden vroeg ik Hem weer om vergeving. Als een bliksemlicht ging Hij voorbij, bleef heel even staan en zei alleen dit: " De liefde wist alles uit! "

's Avonds voor het uitgestelde Allerheiligste verschijnt Hij weer: " Als jij zorg draagt voor mijn glorie, zal Ik zorg dragen voor jou. Mijn rijk van vrede zal Ik in je versterken en niets zal in staat zijn je in onrust te brengen. Mijn rijk van liefde zal Ik stichten in je ziel en niemand zal je die blijdschap ontroven".

"Ik zou U zoveel willen vragen, Heer", zegt zij smekend.

"Weet je dan niet, Jozefa, dat er in mijn Evangelie staat geschreven: Vraagt en men zal u geven"?

En bij haar vragen glimlachte de Zaligmaker en luisterde als een vader met veel goedheid.

" Jozefa smeekte Hem toch medelijden te hebben met de gehele wereld en ze in gloed te zetten door het vuur van Zijn goddelijk Hart ... "

" O, als men mijn Hart eens kende!... De mensen hebben geen besef van mijn barmhartigheid en mijn goedheid ... Dat is werkelijk mijn grootste leed".

"Toen smeekte ik Hem", schrijft Jozefa, "de zielen te ontvlammen van ijver voor zijn glorie; méér priesters te geven en veel roepingen voor het kloosterleven te verwekken ..."

Op Woensdag in de Goede Week vroeg zij wat Hij eigenlijk bedoelde met "zielen redden".

De Leraar onderricht haar met veel liefde en geduld:

"Luister eens, Jozefa. Er zijn christelijke en zelfs vrome zielen die soms alleen door een gehechtheid worden vertraagd op de weg naar de volmaaktheid. Maar omdat een andere ziel Mij haar goede werken aanbiedt en die verenigt met Mijn oneindige verdiensten, verkrijgen zij de genade uit die toestand te geraken en hun opgang te hervatten.

" Vele anderen ook leven in onverschilligheid en zelfs in zonde. Op dezelfde manier geholpen, krijgen zij de genade terug en zullen eenmaal gered worden.

" Weer anderen, en 'n zeer groot aantal, zijn hardnekkig in het kwaad en verblind door dwaling. Zij zouden verloren gaan als niet een trouwe ziel voor hen wist te verkrijgen, dat hun hart tenslotte door de genade wordt geraakt. Maar zij zijn zó zwak, dat zij gevaar zouden lopen terug te vallen in de zonde. Ik neem ze maar onmiddellijk weg voor de eeuwigheid en Ik red hen op die wijze".

Jozefa vroeg hoe zij veel zielen kon redden.

" Verenig al je handelingen met de mijne. Je werk evenzeer als je rust. Verenig je ademhalingen en zelfs de kloppingen van je eigen hart met mijn Hart. Wat zul je zó veel zielen winnen! "

" Weet je wat mijn bedoeling is, als Ik je zoveel genaden geef? ... Ik wil van je hart een altaar maken waarop

voortdurend het vuur van mijn liefde brandt. Daarom wil ik, dat het zuiver zij en met niets in aanraking komt, dat het zou kunnen besmetten ".

"Gewoonlijk", aldus schrijft zij over de gewaarwordingen van geluk, "gewoonlijk word ik door de goddelijke tegenwoordigheid omhuld, in Hem ondergedompeld. Maar de laatste twee keren was het alsof er op het ogenblik van de H. Communie een groot feest in mijn ziel werd gevierd. Jezus kwam bij mij binnen als in Zijn paleis. Ik kan het niet uitleggen ... En daar ik vast besloten was, mij geheel aan Hem over te geven om alles met mij te laten doen wat Hij verkiest, was het werkelijk de hemel ".

Niet alleen de ervaring van eigen zwakheid, moedeloosheid en twijfel moest Jozefa telkens weer terugvoeren naar het goddelijk Hart en haar vertrouwen bevestigen, ook de duivel zou haar door Gods toelating gruwelijk lastig vallen en haar zo de noodzakelijkheid van de goddelijke bijstand leren inzien.

Dit alles behoort bij de methode van de goddelijke Meester, die op onvergelijkelijke wijze de zielen opvoedt en steeds meer ontvankelijk maakt voor Zijn genade, op voorwaarde dat zij naar best vermogen trachten mee te werken.

Op **Palmzondag 6 April** verscheen Jezus haar weer en terwijl zij Hem bad, Hem vurig te mogen beminnen, Hem vergeving vroeg en zich aan Hem overgaf, sprak de Zaligmaker :

" De ziel die zich waarlijk aan Mij overgeeft, behaagt Mij zozeer dat Ik ondanks haar ellende en onvolmaakt- heden van haar een hemel maak en gaarne in haar wil verblijven".

" Ja, de duivel zal zich inspannen om je ten val te brengen, maar mijn genade is krachtiger dan al zijn helse streken. Vertrouw je toe aan Mijn Moeder, geef jezelf over aan

Mij en wees altijd heel nederig en eenvoudig tegenover je Overste".

De volgende dag onderwijst Hij haar aldus:

"Je kunt jezelf op verschillende manieren vernederen. Eerstens door de goddelijke Wil te aanbidden, die zich, ondanks je onwaardigheid, van jou bedienen wil om Zijn barmhartigheid mee te delen. Vervolgens door dank te zeggen voor de gunst, dat Ik je naar de Sociëteit van mijn Hart heb gevoerd, zonder je verdiensten. Beklaag je daarom nooit" ...

" Jozefa, mijn kind, je zult me troosten door dikwijls dit gebed te herhalen: O goddelijk Hart, Hart van mijn Bruidegom: het meest tedere, het meest fijngevoelige van alle harten, ik dank U dat Gij mij ondanks mijn onwaardigheid hebt willen uitverkiezen om over de zielen Uw goddelijke barmhartigheid uit te storten ".

"Hij zag mij weer aan", schrijft Jozefa, "en verdween" .

Toen zij de volgende Maandag, het gebed tot Hem richtte, dat Hij haar de vorige Donderdag had geleerd verscheen Hij ogenblikkelijk. "Zijn blik scheen mij te zeggen dat Hij het gaarne hoorde en ik herhaalde het daarom nogmaals ".

" Telkens als je Mij deze woorden herhaalt, neem Ik ze op in mijn Hart, maar zó dat ze voor jou en voor de zielen een nieuwe bron van genade en barmhartigheid worden ".

" Als Ik juist door middel van jou de schatten van mijn goedheid wil meedelen, Jozefa, moet ik ze dan niet allereerst over jezelf uitstorten?

"Je moet leren om te zeggen (aan haar overste), wat je het meest vernedert en op de manier, die je het zwaarst valt.

" Had Ik je niet willen onderwerpen aan de gehoorzaamheid, dan had Ik je wel in de wereld gelaten. Ik heb je getrokken naar mijn Hart, opdat je slechts zoudt leven in gehoorzaamheid ".

Terwijl zij aan allerlei bezorgdheid over haar familie ten prooi is, komt de Meester haar zeggen:

" Als je alles aan Mij overlaat, zul je alles vinden in mijn Hart".

Kort daarop schrijft Jozefa de volgende bekentenis neer.

"Mijn ziel wordt gefolterd door de afgrijselijke voorstellingen, die de duivel in mijn verbeelding oproept ... Ik ben naar het kapelletje van de H. Maagd gegaan in het noviciaat, om Haar te smeken toch niet toe te laten, dat ik bezwijk. Plotseling kwam zij bij me, heel moederlijk, met deze woorden :

"Kind, ik zal je iets leren van veel belang. De duivel is als een woedende hond; maar hij ligt vast, d.w.z. hij heeft maar een beetje vrijheid. Hij kan dus zijn prooi alleen grijpen en verscheuren als zij dicht bij hem komt. Om zich van haar meester te kunnen maken, is het juist zijn gewone tactiek, zich te vermommen als een lam.

" De ziel die daar geen rekening mee houdt komt langzamerhand naderbij en ontdekt zijn kwaadaardigheid pas, wanneer zij binnen zijn bereik is. Als je denkt dat hij veraf is, houd dan niet op waakzaam te zijn, mijn kind ; hij komt zacht en heimelijk, om onopgemerkt te kunnen blijven".

De duivel brengt Jozefa tot allerlei twijfel en angsten; zij gaat tenslotte naar de keuken om het schrift, waarin zij de goddelijke mededelingen had opgetekend in het vuur te werpen. Op wonderbare wijze wordt het document door de H. Maagd gered.

Als Jozefa later Jezus om vergeving bidt zegt Hij haar eenvoudig:

"Laat dat allemaal maar rusten, Mijn liefde heeft het uitgewist. Laat je niet ontmoedigen, want in je zwakheid schittert des te heerlijker Mijn barmhartigheid. Mijn Hart weigert nooit aan de ziel die zich vernedert te vergeven, vooral niet als zij vergeving vraagt met een oprecht vertrouwen, begrijp dat goed, Jozefa. Ik zal een groot gebouw optrekken op het niets, d.w.z. op je nederigheid, op je overgave en je liefde".

Enkele dagen later :

" Als jij een afgrond bent van ellende, dan ben Ik daarentegen een afgrond van goedheid en barmhartigheid".

Op Sacramentsdag vroeg zij Hem opnieuw om kracht. Zij kon zich nog niet goed vernederen, zoals Hij het wenste.

Gedurende het meditatie-uur verschijnt haar de Meester:

"Jozefa, maak je niet ongerust. Als je een beetje zand werpt in een boordevol glas, dan loopt het iets over. Doe je er wat zand bij, dan lopen er weer enkele druppels uit en naarmate het glas gevuld wordt met zand, vloeit het water weg. Zo zul jij meer en meer leeg worden van jezelf, naarmate Ik mijn intrek neem in je ziel. Maar dat gebeurt geleidelijk ".

" Waarom ben je bevreesd? Ik weet wat je waard bent, maar Ik herhaal je nogmaals ... er is Mij aan je armoede weinig gelegen ... Zeg aan je Overste : hoe zwakker een ziel is, des te meer steun heeft zij nodig. En wat is zwakker dan jij? "

" Mijn Hart vindt het troostvol te kunnen vergeven.

Ik ken geen groter verlangen en geen groter vreugde dan vergiffenis te schenken. Als een ziel na een fout tot Mij terugkeert, is de vertroosting die zij Mij geeft, voor haar een winst, want ik zie ze aan met grote liefde. Vrees niets. Juist omdat jij louter ellende bent, wil Ik Mij van je bedienen. Ik zal het ontbrekende in je aanvullen. Laat Mij begaan... Laat Mij maar in je werken ".

*

* *

Bij hetgeen de Mensgeworden Wijsheid Zuster Jozefa leert, behoort ook het inzicht in de gemeenschap der heiligen. De goddelijke Zaligmaker vraagt haar niet alléén om eerherstel. Wel moet zij Hem voortdurend troost bieden en goedmaken wat anderen misdeden, maar zij moet ook leren hoe zij door haar edelmoedigheid de zielen kan terugvoeren naar God. Bij dat gewichtig werk moet echter de nederigheid

behouden blijven. Zuster Jozefa moet weten dat zij zielen kan redden, maar ook dat dit slechts mogelijk is krachtens de genade van de Verlosser.

Hij zal haar nog dikwijls spreken over zijn Mystiek Lichaam. En tevens moet zij leren, verloren schaapjes terug te brengen.

Enige tijd vóór het feest van het H. Hart komt Jezus haar zeggen dat Hij haar offers vraagt ter wille van drie priesters, die Hem ontrouw zijn geworden.

Jozefa wijst op haar eigen armoede, maar de Meester antwoordt:

"Hoe groter je ellende is, des te meer zal Mijn almacht je ondersteunen. Ik zal je rijk maken met Mijn gaven. Als je Mij trouw blijft, zal Ik je ziel tot woonplaats kiezen en Mij daarin verschuilen als de zondaars Mij verjagen. In je hart vind ik rust en troost en jij zult in Mij het leven bezitten. Kom voortaan alles wat je nodig hebt zoeken in mijn Hart, zelfs als het gaat om datgene, wat Ik je vraag. Leef in vertrouwen en liefde" .

Op de feestdag zelf van het H. Hart, als Jozefa met haar goddelijke Bruidegom in gesprek is, zegt Hij:

" Ja, vandaag is het de dag van Mijn liefde.

"De zielen, die zielen die Ik zozeer bemin... zij verrukken mijn Hart als zij kracht en genezing komen zoeken in dit Hart, dat zo vurig wenst ze te verrijken. Dat is nu juist mijn grootste glorie en mijn grootste troost" ...

Jozefa bidt zonder ophouden voor de drie priesters ; geen offer, geen versterving is haar te zwaar. Zij mag dan ook na enige tijd uit Christus' mond vernemen, dat zij tot inkeer zijn gekomen. Naar aanleiding van deze genadewerking leert Hij haar het volgend gebed dat zij voortaan dagelijks moet herhalen:

" O mijn Jezus, ik smeed U ter wille van Uw zo liefdevol Hart, alle priesters der wereld, alle missionarissen, al degenen die tot taak hebben Uw goddelijk woord te verkondigen, te

ontvlammen van ijver voor Uw liefde en Uw glorie, opdat zij vervuld van heilige geestdrift, de zielen aan de duivel mogen ontrukken en ze geleiden naar de veilige schuilplaats van uw Hart, waar zij U voor altijd zullen loven".

Enkele dagen later zal de Meester duidelijker omschrijven dat Hij met zijn openbaringen, beproevingen en onderrichtingen een zeer bepaald doel beoogt. Jozefa zal de gezondene zijn van Zijn goddelijk Hart en een kanaal zijn voor de overstelpende stroom van Jezus' barmhartigheid.

" Herinner je mijn woorden en hecht daaraan geloof. Mijn enig verlangen is je te sluiten in Mijn Hart, je te bezitten in Mijn liefde en dan van je onbeduidend, broos wezen een kanaal van barmhartigheid te maken voor vele zielen, die door je toedoen gered zullen worden. Ik wens dat je alles zult opschrijven en bewaren, wat Ik je zal zeggen.

" Men zal dat alles lezen als jij in de hemel bent. Het is niet om je verdiensten dat Ik je heb uitgekozen, maar opdat de zielen zouden zien, hoe Mijn almacht zich bedient van zwakke en nietige werktuigen ".

Na het herstel in genade van de drie priesters komt de Meester met een nieuw voorstel. Voortaan zal Jozefa telkens weer herinnerd worden aan haar taak, niet alleen om te verkondigen maar om door lijden en gebed daadwerkelijk te redden. Onder de invloed van Jezus' woorden gaat zij steeds meer inzien hoe belangrijk de redding is van een ziel voor de eeuwigheid.

Op de 14de Juni gedurende de aanbidding van het Allerheiligste verschijnt de Zaligmaker haar in stralende schoonheid en vraagt met een uitdrukking van grote goedheid : "Wil je Mij troosten?"

Onmiddellijk stemt zij toe en dan vervolgt Hij :

" Ik wil dat je Mij helpt om een ziel, die Mij zeer dierbaar is, dichterbij mijn Hart te brengen. Maak de intentie om alles voor haar te doen. Draag dikwijls mijn Bloed op aan de hemelse Vader. Kus de grond om dat Bloed te eren dat door

die zondaar wordt onteerd. Als je Overste het goedvindt zal ik je alles aangeven wat je voor hem doen kunt. De trouw aan de Regel laat Ik ongerept ".

Jozefa begint langzamerhand in te zien hoeveel offers gebracht moeten worden om een ziel te redden. Zij vraagt de goddelijke Zaligmaker, of een bepaalde daad die zij aanduidt, Hem aangenaam zou zijn. En toen de Meester Zijn vreugde daarover te kennen gaf riep Jozefa uit : "Maar, Heer, waarom hebt U mij dit niet eerder gezegd? "

Jezus antwoordt: " Luister, Jozefa. Als je vader dorst heeft en je te drinken vraagt, zal hij dankbaar zijn als je hem een glas water toereikt. Maar als hij niets vraagt en je denkt er zelf aan, hem dit aan te bieden om zijn dorst te lessen, wat zal hij dan blij zijn omdat hij ziet dat zijn kind hem uit eigen beweging wil troosten. Ik heb je al gezegd : alles wat je zult doen uit liefde voor Mij, hoe gering het ook zijn moge, zal Mij veel troost geven en zeer waardevol zijn voor jezelf en de zielen. En nu, geef Mij je hart, want daarin wil Ik rusten. Als Ik iets anders nodig heb, zal Ik er om vragen. Zeg Mij dikwijls voor hen die Mij beledigen, dat je Mij bemint".

Later zegt Jezus haar: "Offer alles op aan mijn Vader in vereniging met mijn Lijden ".

"Alle dagen zal Ik je drie uren laten doorbrengen in de angsten en de verlatenheid van mijn Kruis en dat zal van groot voordeel zijn voor die ziel".

Onder de H. Mis op de 23ste Juni verschijnt Hij haar opnieuw met deze woorden: "Ik wil dat je vandaag verlof vraagt om het H. Uur te houden. Je moet die zondaar aanbieden aan de hemelse Vader en Hem er aan herinneren dat Ik de doodstrijd van Gethsemani voor die ziel geleden heb. Je moet Hem mijn Hart opdragen en al je eigen lijden, verenigd met het Mijne. Zeg aan je Overste dat dit lijden niets betekent in vergelijking met de vreugde, die deze ziel Mij geven zal wanneer zij tot Mij terugkeert".

Steeds weer herhaalt Hij de vermaning dat zij de bedoeling van dat lijden moet leren zien en het moet verenigen met de smarten van de goddelijke Verlosser. Ook moet zij leren begrijpen dat Zijn Lijden ten slotte alleen verklaard kan worden door Zijn mateloze liefde.

" Luister eens naar wat Ik nu ga zeggen; Wil je Mij werkelijk aangenaam zijn? Zoek dan niet anders dan het lijden en wil Mij alles geven wat Ik je vraag, zonder je te bekommeren over het "hoe" en "wanneer".

Daarmede is Jozefa voorbereid op een volgend visioen. Want de andere dag, na de H. Communie, staat Jezus plotseling vóór haar. Hij toont haar de wonden van Zijn handen en voeten.

"Aanschouw die wonden", zegt Hij. "Aanbid, vereer ... Het zijn niet de zielen die ze geslagen hebben, maar het is de liefde. Ja, de liefde die Ik voel voor de zielen ... mijn liefde en mijn medelijden met de zondaars. Als zij het toch eens wisten"...

Altijd dieper wordt Jozefa door Hem ingewijd in het grondeloos mysterie van de goddelijke liefde.

" De grootste beloning die Ik een ziel kan geven, is, dat Ik haar tot slachtoffer maak van Mijn liefde en Mijn barmhartigheid, door haar gelijkvormig te maken aan Mijzelf, want Ik ben het goddelijk Offer voor de zondaars ".

" Vergeet niet dat je het slachtoffer bent van mijn Hart".

"Mijn Hart is louter liefde en louter tederheid, maar er zijn zielen die mijn Hart niet kennen".

Enige weken later spreekt Jezus haar over nog andere zielen die zij moet helpen redden.

" Zie eens, hoe zij Mijn Hart doorboren, hoe zij Mijn handen verscheuren... "

" Ja, offer je zelf op om vergiffenis voor haar te verkrijgen. Als een ziel zich vernedert, zelfs nadat zij in de grootste zonden gevallen is, behaalt zij winst. Maar trots wekt de toorn van mijn Vader en Hij haat die met een oneindige

haat. Ik zoek zielen, die zich weten te vernederen, om die hoogmoed goed te maken. Jozefa, tracht veel daden van nederigheid te stellen zonder er op te letten wat ze je kosten. Als je eens wist hoe aangenaam Mij die daden zijn.

Vergeet dit niet: Ik wens volledige overgave aan mijn Hart".

Als Jozefa Hem vraagt toch vooral niet op haar eigen grote ellende te letten, onderricht de Meester haar opnieuw :

" Dat is zo onbelangrijk. Je armoede is mijn rijkdom. Wat Ik van je vraag is, volkomen over je te kunnen beschikken. Ik heb in Mijne zielen niets anders nodig, dan overgave en liefde ... ja, liefde voor dit Hart dat zélf van liefde brandt".

"Het is de trots die deze ziel blind maakt... Zij vergeet dat Ik haar God ben en dat zij zonder Mij niets is. Wat komt het er op aan of men hier op aarde in aanzien stijgt? Ik wil dat jij je onophoudelijk voor mijn Vader ter aarde werpt; bied Hem de nederigheid aan van Mijn Hart. Vergeet niet dat de ziel zonder Mij slechts een afgrond van miserie is ...

"Ik zal de nederigen verheffen. Hun zwakheden, hun zonden zelfs hebben weinig te betekenen ... Wat Ik vraag is nederigheid en liefde ".

Weken gaan nu voorbij, zonder dat Jozefa ook maar een ogenblik rust heeft. Zij lijdt hevige pijn in de zijde; zij draagt onzichtbaar Jezus' Doornenkroon; alle ledematen doen haar pijn. Haar ziel voelt zich met het gewicht van Gods toorn beladen. Dit is de taak die zij voorlopig vervullen moet : een taak van uitboeting, die haar zelf op een hogere graad van uitverkiezing voorbereidt en tevens aan vele zielen ten goede komt.

In zeer korte tijd voert Jezus haar op tot hoge volmaaktheid. Onder invloed van Zijn onderrichtingen en van de oefeningen die Hij vraagt of voorschrijft, wordt haar inzicht zuiverder en dieper.

Zonder het zelf op te merken of ook maar te vermoeden, stijgt Jozefa ver boven het gemiddelde van edelmoedigheid en

reinheid en wordt daarom en daardoor tot de innigste omgang met Christus voorbereid. Hij wordt in waarheid haar Bruidegom. Het proces der omvorming voltrekt zich echter zo snel dat niet elke wijziging in haar geestelijk wezen voor haar verborgen kan blijven. Vooral het wonderbaarlijke feit dat het lijden haar zoet wordt, moet zij wel aanvaarden als een uitwerking van Gods genade.

"Sinds twee of drie weken is er in mijn ziel een zeker verlangen naar lijden. Vroeger was ik overal bang voor en als Jezus mij zei, dat Hij mij als slachtoffer had uitverkoren huiverde mijn gehele wezen. Nu gebeurt juist het tegenovergestelde.

" Toch zijn er dagen waarop ik zóveel lijd, dat ik niet zou kunnen leven als Hij mij niet ondersteunde, want geen enkel van mijn ledematen blijft gespaard. Toch zou mijn ziel nog veel meer voor Hem willen lijden. Als ik die pijnen begin te voelen, beef ik en wijk ik onwillekeurig terug. Maar in de wil is een kracht die aanvaardt, die ja zegt, die zelfs nog meer wil lijden. Als men mij op dat ogenblik de keus liet naar de hemel te gaan of door te gaan met lijden, zou ik duizend maal liever hier blijven om zijn Hart te troosten, al verlang ik ook vurig naar Hem toe te gaan ... Vroeger gevoelde ik ook een grote tederheid voor mijn familie en voor veel andere personen ... ik bemin ze nog altijd, maar op een andere manier.

"Ik zie heel goed in dat het Jezus is, die deze omvorming heeft bewerkt en dat Hij zich op heel tedere wijze voor mij bezorgd is. Dit maakt dat mijn hart overstroomt van liefde en dankbaarheid".

Ook dit is echter geen blijvende toestand en Jozefa voelt dikwijls hoezeer het lijden tegen haar natuur ingaat en dat zij geschapen is om gelukkig te zijn, niet om te lijden. In die zware tijd, waarin zij het lijden als het ware moet aanleren, de waarde ervan moet leren inzien, komt de Lieve Vrouwe haar troosten en bemoedigen. De reine ziel van Jozefa voelt zich zo

goed thuis in het bijzijn van de H. Maagd. Weer anders dan de Meester het doet, onderricht en steunt haar de Moeder Gods.

Op de 22ste Juli bij het allereerste licht van de zomermorgen - het is drie uur - staat Maria plotseling bij Jozefa en legt Haar handen op de schouders van de zuster. " Kind van mijn Hart! Ik kom je helpen, want ik ben je Moeder. Van alles, wat je lijdt is niets zonder nut. Je zult nog een grote beproeving moeten ondergaan om die trotse ziel te redden. Als je de bekoring voelt naderen, maak ze dan dadelijk bekend. En dan : gehoorzamen, gehoorzamen, gehoorzamen".

Het is alsof men de H. Maagd de laatste woorden fluisterend en met nadruk hoort spreken om Jozefa toch maar goed te overtuigen van het grote belang der gehoorzaamheid.

Maar de begenadigde zuster bekent onmiddellijk dat juist dit haar zo zwaar valt: over dit alles te spreken met haar Overste en dan te gehoorzamen!

" Luister, Jozefa ", zegt de Lieve Vrouw. " Dit is nu het gunstig ogenblik om je oordeel aan de gehoorzaamheid te onderwerpen en door deze daad van nederigheid, boet je voor de trots van deze ziel. Terwijl jij vecht, is de greep van de satan op die ziel minder sterk.

" Je moet lijden voor de zielen, je moet bekoringen ondergaan, want begrijp dit goed: de duivel vreest niets zozeer als je getrouwheid... Wees dapper!"

En in de ochtend komt Jezus zelf haar weer spreken over Zijn liefde. Zijn met doornen gekroond hoofd en bloedende wonden herinneren aan het eerherstel voor de ondankbaarheid der mensen, en Hij zegt :

" Zie naar mijn Wonden en kus die. Weet je wie ze Mij heeft toegebracht? De liefde. Weet je wie die kroon in mijn hoofd heeft gedrukt? De liefde. Als Ik je zo zeer heb bemind, dat Ik ter wille van jou niets heb geweigerd, Jozefa, zeg Mij, kun jij dan niet lijden zonder Mij iets te weigeren? Geef je zelf prijs! "

"Als je eens wist", zegt Hij de volgende dag tot haar, "hoeveel zielen Mij beledigen en Mij bedroeven! Daarom zoek Ik slachtoffers die Mij troosten en uit liefde voor Mij willen lijden. Ik zelf heb je uitverkoren. Ik ben je God, en jij behoort Mij toe. Jij hebt je zelf overgeleverd en voortaan kun je Mij niets meer weigeren".

"Kort na middernacht", schrijft Jozefa, "toen de angst en de pijn wat verminderden, ben ik neergeknield; ik heb mijn kruisbeeld gekust om Hem mijn vreugde en dankbaarheid te betuigen, dat ik voor Hem had mogen lijden, want ook nu weer had Hij mij ondersteund. Plotseling zag ik Hem naast mijn bed staan, indrukwekkend van schoonheid! "Hoe edelmoediger jij voor Mij zult zijn, des te meer zal Ik het zij n voor jou", sprak Hij.

Later herinnert de Zaligmaker haar aan een vroegere belofte. "Als je Mij trouw blijft, zal Ik je de rijkdom van mijn Hart openbaren. Je zult ondervinden hoe zwaar de druk is van Mijn kruis, maar Ik zal je opbeuren als mijn zeer geliefde bruid. Nooit blijf Ik in gebreke als Ik iets beloof".

Toen de zondaar, voor wie Jezus zoveel boete van haar had verlangd, bekeerd was, kwam de Zaligmaker haar zelf dit zeggen, maar de volgende dag ging Hij voort met offers te vragen voor de andere ziel die Hem zo beledigde door haar trots.

" Ik wil dat die ziel zo spoedig mogelijk terugkomt.

Wil je voor haar lijden? Offer vandaag alles wat je te doen hebt, voor haar op. Ik kom spoedig terug"

's Avonds verschijnt de Zaligmaker en deelt Jozefa het blijde nieuws mee ... "Die ziel is in mijn Hart! Maar zij zal niet langer leven dan nodig is om zich van haar fouten te zuiveren, want zij is zo zwak, dat zij spoedig zou terugvallen".

Jozefa vraagt waarom Hij zo verlangend naar die bekering heeft uitgezien

"Omdat die ziel zelf zoveel anderen heeft gered, die Mij nu verheerlijken".

En enkele dagen later hervat de Meester:

" De ziel die nog hier op aarde moest blijven om haar zuivering te voltooien is nu in de hemel! En wat de zondaar betreft, in hem heeft mijn Hart een beslissende overwinning behaald. Hij zal Mij voortaan tot troost zijn en Mijn liefde beantwoorden".

" En jij zelf", vervolgt de Zaligmaker, " heb jij Mij lief?... Ik heb mijn plannen en het zijn plannen van liefde... Weiger Mij niets".

Na de bekering van afzonderlijke afgedwaalde moest Jozefa ook meewerken aan de herleving van de vurige godsvrucht in een klooster.

De 26ste Juli had Jezus haar reeds gevraagd: " Ben je bereid Mij trouw te blijven? " En na haar bescheiden maar bevestigend antwoord : "Ik wil Mij nu van jou bedienen voor een groot werk. Je moet een geheel klooster, dat van Mij is afgedwaald, weer terugvoeren naar mijn Hart ... "

" Het is waar dat veel zielen Mij kwetsen door hun ondankbaarheid. Maar er zijn er nog meer, waarin Ik rusten kan en die mijn vreugde uitmaken".

" Ik wil niet alleen dat je deze zielen (van het klooster waar de regeltucht verslapt was) nader tot Mij brengt, maar ook dat je genoegdoening geeft voor haar, zodat al haar schuld bij mijn Vader gedelgd wordt".

Er volgde nu een herhaaldelijk en smartelijk lijden voor de begenadigde zieneres, die op geheimzinnige wijze mocht delen in de uitboetende taak van de goddelijke Zaligmaker.

"Ik wil dat je jezelf vergeet", verklaarde Hij, " dat je Mij troost, dat je zozeer aan Mij denkt en Mij met zulk een vurigheid bemint, dat Ik alléén je gedachten en verlangens bezighoud. Wees niet bang om te lijden ... Ik ben machtig genoeg om zorg voor je te dragen.

" Die communititeit is lauw en verslapt... "

Jozefa kent steeds beter de bedoelingen van de goddelijke Bruidegom, aan de verwezenlijking waarvan zij

zich, ondanks het verzet van haar natuur, onder geen voorwaarde wil onttrekken. De onderrichtingen van de Meester worden steeds duidelijker en menigvuldiger. Zo vormt de hoogste Leraar Zijn leerlinge in wijsheid en liefde.

" Kus mijn handen, kus ook mijn voeten. Herhaal met Mij: " O Vader! Is het Bloed van uw Zoon niet kostbaar genoeg? Wat wenst U nog meer? ... Zijn Hart, zijn Wonden, zijn Bloed ... alles offert Hij U op voor de redding van die zielen" ... "Nu laat Ik je alleen", zo vervolgde Hij, " want een van mijn andere bruiden verwacht Mij. Je weet, er zijn er negen ... de uitverkorenen van mijn Hart! Morgen om één uur kom Ik weer en zal Ik je opnieuw mijn Kruis afstaan ... Tot spoedig! Ik had dorst, jij hebt Mij te drinken gegeven, Ik zal je beloning zijn".

Toen Hij op 29 Juli weer voor haar stond, sprak Hij: "Herhaal met Mij: "Eeuwige Vader, zie neer op deze zielen die gekleurd zijn door het bloed van uw Zoon Jezus Christus, van dat Slachtoffer dat zich u onophoudelijk aanbiedt. Zal dit Bloed, dat zuivert, in vlam zet en verteert, niet krachtig genoeg zijn om die zielen te treffen? "

" O als de zielen eens wisten hoe Ik verlang Mij aan haar mede te delen! "

" Er zijn er maar weinige die het begrijpen ... Daardoor kwetsen zij mijn Hart! "

" Ik ben het enig geluk van de zielen. Waarom verwijderen zij zich van Mij? "

" De zonden zijn het ergste niet! ... Ik weet immers hoe zwak de zielen zijn. Maar dit vooral wil Ik : dat zij zich niet doof houden voor mijn roepstem en zich niet afwenden als Ik mijn armen naar haar uitstrek om ze op te heffen".

"Als een der mijnen struikelt, ben Ik altijd daar om steun te bieden, als de ziel zich met liefde weet te vernederen. Ik acht de geestelijke armoede van een ziel weinig belangrijk, als haar enig verlangen is Mij te verheerlijken en te troosten. In haar kleinheid verkrijgt zij genade voor veel andere.

"Ik heb de nederigheid lief... en hoevelen verwijderen zich van Mij door hun trots !

" Ik wil, dat je door offer en ijverige toewijding de zielen terugvoert naar mijn Hart; vooral de zielen van hen die Mij zijn gewijd. Dit verlangen Mij zielen te geven en Mij bemind te zien, moet je verteren en je liefde moet Mij troosten ".

Als Jozefa Hem een bepaalde ziel wil aanbevelen, zegt Jezus: " Waar zal zij kracht vinden als zij die niet zoekt in mijn Hart? De liefde geeft kracht, maar men moet zichzelf weten te vergeten ".

" Als een ziel vurig verlangt Mij getrouw te blijven, Jozefa, ondersteun Ik haar zwakheid en zelfs haar fouten doen een krachtig beroep op mijn goedheid en barmhartigheid. Ik vraag slechts, dat zij, met voorbijzien van zichzelf, zich vernedert en haar best doet : niet tot haar eigen voldoening, maar om wille van Mijn glorie" .

Enkele dagen later onderrichtte de Meester haar opnieuw met deze woorden: "... Als de religieuzen eens wisten hoezeer Ik hen liefheb, en hoezeer zij Mij beledigen door hun koudheid of hun lauwheid!

" Die zielen begrijpen niet het gevaar, dat zij lopen door hun fouten zo achteloos voorbij te gaan. Zij beginnen met een kleine ongetrouwheid en eindigen met verslapping. Vandaag gunnen zij zich een klein genot; morgen laten zij een ingeving van de genade voorbij gaan en langzamerhand en, zonder dat zij er zich rekenschap van geven, verkoelt hun liefde".

" Ik zal je leren, Jozefa, hoe je de toestand van je ziel eenvoudig en nederig moet openbaren aan je Overste. Ik wil dat je heilig wordt, héél heilig, en er is daartoe voor jou geen andere weg dan die van de nederigheid en van de gehoorzaamheid. Ik zal je dat alles geleidelijk laten zien. Twee grondgedachten moet je altijd voor ogen houden en diep in je hart bewaren.

" Ten eerste: Als God zijn blik op jou heeft gevestigd, is dat alleen om Zijn almacht meer te doen kennen; n.l. doordat Hij een groot gebouw opricht boven een afgrond van ellende.

" Vervolgens: als Hij je wil leiden naar de rechterzijde en je zou zelf naar links willen gaan, ga je onherroepelijk verloren.

" Tenslotte Jozefa, moet het resultaat van dat alles zijn: een diepere kennis van je eigen armoede en een volkomen overgave in de handen van God".

Deze les over nederigheid en vertrouwen is de Meester wel bijzonder dierbaar. Herhaaldelijk komt Hij op dit onderwerp terug.

Men vond ook de volgende aantekeningen onder Jozefa's papieren:

" Ik zal je de bijzondere verlangens van mijn Hart mededelen. Ik heb je reeds gezegd, hoe eenvoudig je op je Overste moet vertrouwen en haar je zielstoestand moet openbaren zonder je ook maar de kleinste schuilhoek vóór te behouden, waar zij niet zou mogen komen.

" Vandaag moet je er op bedacht zijn je geen enkele kans tot zelfvernedering te laten ontgaan. Wanneer je vrij bent één van die moeilijke daden te stellen of na te laten, doe ze dan gauw!

" Ik wil dat je iedere veertien dagen trouw verslag geeft aan je Overste van de pogingen die je hebt gedaan en de kansen die je hebt benut of verwaarloosd. Hoe meer je zult inzien wie je bent, des te beter zul je weten wie Ik ben.

" Ga 's avonds nooit rusten met een schaduw over je ziel.

"Dit beveel Ik je dringend aan: Als je een fout begaat, herstel ze dan terstond. Ik wil je ziel zo rein zien als kristal.

" Wees niet ontsteld als je nog meer dan eens valt. Verwarring en onrust verwijderen de ziel van God. Vraag vergeving en nogmaals, wacht niet, zeg het zonder uitstel aan je Overste.

" Ik wil je héél klein en héél nederig en altijd glimlachend. Ja, Ik wil dat je in vreugde leeft, maar met de neiging om altijd een beetje beul voor je zelf te zijn. Kies dikwijls dat wat je moeite kost, maar blijf blij en opgewekt, want juist door Mij te dienen in vrede en vreugde, zul je mijn Hart het meest verheerlijken".

Op de eerste Vrijdag van Augustus verscheen de Zaligmaker opnieuw, schitterend van schoonheid.

"Ik wil", sprak Hij, "dat je verteert van liefde tot Mij. Ik heb je al doen begrijpen, dat je geen geluk zult vinden, tenzij in mijn Hart. Ik wil dat je Mij liefhebt, want Ik honger naar liefde ... Ik wens ook dat je brandt van verlangen om Mij bemind te zien en dat je hart geen ander voedsel meer kent dan dit verlangen".

"Iedere dag, na de H. Communie moet je zo vurig mogelijk herhalen: Hart van Jezus, ontvlam geheel de wereld van liefde tot U! "

's Avonds sprak Jezus tot Jozefa: " Indien mijn bruiden goed hebben overwogen, dat Ik louter liefde ben en mijn grootste verlangen is bemind te worden, waarom behandelen ze Mij dan zo?.. Als een ziel een handeling stelt, zelfs al kost die haar moeite, maar die doet uit eigenbelang of voor haar genoegen en niet uit liefde, dan heeft dat voor haar weinig nut. Maar een geringe daad, met grote liefde opgedragen, troost mijn Hart; Ik neig Mij naar die ziel en met haar armoede houd Ik geen rekening ".

" Ja", herhaalde Hij, "het is mijn vurig verlangen bemind te worden. Als de zielen de overmaat van mijn liefde eens kenden, zouden zij dan nog langer in staat zijn daaraan weerstand te bieden? Daarom ga Ik ze zoeken en Ik spaar niets, opdat zij maar tot mij terugkeren ".

Enkele dagen later sprak de Zaligmaker weer over het klooster, dat zijn eerste ijver verloren had:

" Ik wil, dat die zielen zonder uitstel tot Mij terugkeren. Bid zonder ophouden, opdat zij mijn genade mogen

aanvaarden. Al zou je niets anders kunnen doen) dan verlangen om Mij bemind te zien, dan is dat reeds veel .. want dat verlangen is liefde. Heel spoedig zullen deze religieuzen hun retraite beginnen. Bied je zelf aan opdat zij door de liefde mogen getroffen worden ! "

En 's avonds kondigt Hij haar aan : " Morgen begint de retraite voor deze communiteit en weldra zal zij voor mijn Hart een toevluchtsoord zijn van grote vertroosting ".

Daarmee was de bekering toegezegd en verzekerd.

Zo bracht de goddelijke Meester die over de hoogste wijsheid en de meest doeltreffende middelen beschikt, zijn leerlinge langzamerhand tot een dieper besef van haar grote niets waardigheid, van haar volslagen onvermogen tot alle deugd en heiligheid.

Maar daarmee ging gepaard een steeds groeiend vertrouwen in de liefde van de Zaligmaker. Jozefa geloofde nu werkelijk in zijn altijd zorgzame, waakzame liefde; zij kwam geleidelijk tot een vorm van overgave, die men voor haar actieve natuur haast onmogelijk kon houden. Geheel en onvoorwaardelijk gaf zij zich over aan Gods leiding, aan Zijn H. Wil, Zijn welbehagen.

Jezus had haar geleerd zichzelf te vergeten ; daardoor ook kon zij komen tot een waarachtige belangstelling en tot het brengen van offers voor de zielen.

Jezus had in Jozefa een opvallend resultaat bereikt. Hij had een verandering en een groei in haar teweeggebracht die haar in korte tijd geheel vernieuwd had. Zij wist nu uit ervaring wat het zeggen wil : " als iemand in Christus leeft, is hij een nieuw schepsel".

Steeds meer zelfs zou het woord bewaarheid worden in Jozefa's korte geschiedenis: " ik leef, niet ik echter, maar Christus leeft in mij ".

IV. DE BEPROEVING

In de oude Abdij "Les Feuillants " verbleef een grote gemeenschap van religieuzen; daarnaast bracht een talrijk pensioonaat veel bedrijvigheid met zich mee. Zo kon het gebeuren dat Jozefa, bovendien nog afgezonderd in 't Noviciaat, niemand opviel. Van de wonderbaarlijke gebeurtenissen die zich afspeelden tussen Christus en deze religieuze, waren altijd nog alleen haar Oversten op de hoogte. Jezus had aan Jozefa immers uitdrukkelijk toegezegd, dat zij onopgemerkt zou blijven, indien zij zich onvoorwaardelijk dienstbaar wilde maken aan zijn plannen.

Men verwondert zich aanvankelijk, dat iemand, door God tot een wereldzending uitverkoren, niet de teleurstellingen en tegenwerkingen ondervindt noch de vernederingen zoals men die ontmoet in de levensbeschrijvingen van Heiligen, aan wie God een zo verstrekkende taak toevertrouwdde.

Hier vinden we weinig van dat alles. In vier jaar tijd wordt haar onmiddellijke opleiding door God zelf voltooid en verricht Jozefa in stilte het werk, dat God van haar verlangt.

De steeds toenemende invloed die van haar aantekeningen, d.i. van Christus' woorden zou uitgaan, moest mede het bewijs leveren voor het goddelijk karakter van deze gebeurtenissen en getuigen dat Jozefa waarlijk een instrument was, waarvan God zich heeft bediend.

Maar waar blijft dan de beproeving, die toetssteen van Gods werk?.. Hoe voltrok zich de innerlijke loutering? ... Iemand die zo vol blijkt te zijn van goddelijk vuur en die op haar beurt talloos velen zal ontvlammen, moet zelf wel een bijna volkomen reine ziel bezitten en ook de laatste geestelijke loutering hebben ondergaan.

Dat is dan ook inderdaad het geval. Maar hier, evenals in het gehele leven van Jozefa, blijft alles onopvallend, ja, vrijwel onzichtbaar. Des te dieper echter zou God inwerken op Jozefa's ziel. Hij zou haar doen lijden door veel inwendige vernedering en onthechting, door een hevige, daadwerkelijke deelname aan zijn eigen H. Lijden en door de gruwelijke kwellingen van de satan, waaraan Hij haar, schijnbaar soms weerloos, overliet.

Dit laatste vormt in Jozefa's leven de bijzondere beproeving. Zelden of nooit ontmoet men in de hagiografie voorbeelden van een dergelijke satanische kwelling, door de duivel in persoon een ziel aangedaan. Hij beoogde zowel de vernietiging van haar werk als de ondergang van haar persoon; in feite echter hielp hij mee aan het welslagen van haar opdracht en haar persoonlijke vervolmaking.

Zo wonderbaar is God altijd, wanneer Hij zelf de leiding neemt en houdt.

*
* *

Eerst richt de kracht van de duivel zich gedurende negen lange maanden tegen haar roeping, om haar, nu het nog tijd is, van besluit te doen veranderen. Niets blijft onbeproefd om haar wil te doen zwichten: hevige bekoringen, vrees voor verantwoordelijkheid, die door duivelse inblazing verpletterend en bovenmenselijk lijkt; leugenachtige woorden, die haar geweten verontrusten : bezetenheid, die haar als het ware een dubbel bestaan laat leiden : haar laat denken wat zij niet gelooft, laat zeggen en doen wat zij niet wil zeggen, noch wenst te doen, terwijl zij bij dit alles niet ziet, dat zij onder duivelse invloed staat.

Satan verschijnt in dreigende of bedrieglijke gedaante, zij wordt geslagen, meegevoerd, gepijnigd door brandwonden; het is een storm van verschrikkingen, waarin zij schijnbaar zal moeten vergaan.

Maar het gebeurt niet : Jozefa blijft trouw aan haar taak, zij blijft trouw aan de gehoorzaamheid en wordt door goddelijke kracht gesterkt.

*
* *

Maar vóór de eigenlijke periode der beproeving inzet, mag zij nog enkele troostvolle woorden van haar goddelijke Vriend en Bruidegom vernemen.

Zij vraagt Jezus zich niet beledigd te achten, als zij telkens verlof moet gaan vragen, om naar Hem te luisteren en met Hem mee te gaan.

" Ik ben niet beledigd", antwoordt Hij, " integendeel: Ik wil dat je altijd zult gehoorzamen en zelf zal Ik ook gehoorzamen. Ik ben voldaan over je Oversten, omdat zij zich met zoveel zorg vergewissen of Ik het inderdaad ben..."

" Blijf vandaag verenigd met mijn Hart en breng eerherstel voor de zielen".

Enkele dagen later verschijnt Jezus weer en spreekt, met een bedroefd gelaat: " Ik verlang dat je Mij troost. De zielen zijn zo koud ... en hoevelen ijlen blindelings hun ondergang tegemoet!... Als ik geen zielen vond om Mij te troosten en Mijn barmhartigheid af te trekken, zou niets Mijn gerechtigheid kunnen weerhouden.

"Mijn liefde voor de zielen is zo groot, dat Ik verteerd word van verlangen naar hun heil. Maar hoe velen gaan verloren! Hoevelen ook aarzelen, totdat het lijden van andere zielen hun de genade verkrijgt zich uit die toestand te bevrijden.

" Weliswaar zijn er nog vele zielen, die Mij van harte toebehoren en Mij liefhebben. Reeds één zo'n ziel verkrijgt vergiffenis voor vele andere, die ondankbaar zijn en koud.

" Treur niet over je ellende. Mijn Hart is de troon van barmhartigheid, waar de ellendigsten het meest welkom zijn, als zij zich maar willen verliezen in die afgrond van liefde! Ik

had mijn ogen op je gevestigd omdat je klein en ellendig bent. Ik ben je kracht. Wij gaan nu weer andere zielen winnen! "

Op dezelfde dag, 25 September 1921, beginnen de verschrikkelijke bekoringen en aanvallen van de duivel. Aanvankelijk nog vaag en nauwelijks bewust, maken zij haar weldra tot een haast weerloze prooi van die vreeswekkende macht.

" Ik heb in mijn verbeelding zulke ontzettende voorstellingen, dat ik niet weet, wat ik doen of denken moet. En wat mij het meest doet lijden is, dat ik nooit dergelijke bekoringen heb meegemaakt en ook nooit iets anders hier op aarde verlangd heb dan geheel aan Jezus toe te behoren.

" ... Zo zijn er meerdere weken verlopen, en ik heb zo totaal de inwendige vrede verloren, dat ik zelfs de H. Communie niet meer durf ontvangen. Toch heeft de gehoorzaamheid mij geholpen en het is waar, dat ik er in het diepst van mijn hart geen vrede mee heb, om niet te communiceren".

Het wordt nu een zware strijd voor Jozefa ; vooral is zij in angst, God te hebben beledigd. Zij herhaalt maar steeds: "Trouw blijven of sterven". Maar weldra meent zij toch door God verlaten en afgewezen te zijn. Twee of drie maal komt de vrede terug bij de herinnering aan enige woorden van de Meester. Andere keren verkeert zij in zulk een nood dat blijkbaar geen enkele menselijke macht haar aan de duivelse invloed kan onttrekken. Zij zwijgt en is als verzonken in haar leed. Haar communiceren is het resultaat van een sterk geloof en van veel moed; soms volgt pas op het allerlaatste ogenblik de overwinning, want, hoewel zonder succes, de duivel probeert zonder ophouden haar te doen afzien van de H. Eucharistie, waarnaar zij zo vurig verlangt.

Zo gaat een maand voorbij, terwijl Jozefa trouw als altijd al haar werk verricht. Maar de duivel verdubbelt zijn aanvallen.

" Ik was wanhopig", schrijft zij over haar ervaringen op de 17de Oktober. " Het was het feest van de H. Margaretha Maria en na de H. Communie bad ik haar, voor mij van Jezus' Hart de genade te verkrijgen om trouw te blijven en te sterven zonder mij ooit van Hem te verwijderen. De gehele dag verliep in die verschrikkelijke bekoring. 's Nachts kon ik niet slapen. Ik vroeg nog aan de H. Maagd mij licht en kracht te geven, maar een soort woede maakte zich plotseling van mij meester en ik besloot alles in de steek te laten en uit het klooster te vertrekken.

" De andere dag op het uur van de H. Mis ging ik de gang van de cellen vegen, toen ik ineens als overstroomd werd door vrede, en bij mij zelf dacht :

" Zou ik Hem ooit kunnen missen?" Ogenblikkelijk verdween alles, alsof ik nooit iets had doorgemaakt ... alsof ik nooit al die bekoringen gekend had. Ik liep haastig naar de kapel en kon nog communiceren".

Op de 20ste Oktober verscheen Jezus haar weer; Hij liet haar een beker zien die Hij in de hand droeg en sprak : " Je hebt er nog maar weinig van gedronken, Jozefa. Maar Ik ben aanwezig om je te beschermen! "

Jozefa blijft dagenlang gedrukt door de vrees voor alles wat nog zal gebeuren. Dan komt de H. Maagd haar troosten met de woorden: "Arm kind, wat lijd je veel! Waarom roep je niet tot Jezus? Wees niet bang om te lijden. Als je eens zag hoeveel zielen tijdens die bekoring tot dicht bij zijn Hart zijn genaderd! "

In de ontsteltenis waarin de duivel haar achterlaat, vreest Jozefa altijd, dat zij zwak geweest is. Zij vraagt de Zaligmaker wat zij doen moet, om het weer goed te maken, waarop Hij zo liefdevol als immer ten antwoord geeft : "Weet je wat je doen moet? Beminnen, beminnen, beminnen!"

"Vanaf Vrijdag, de 11de November", schrijft Jozefa, "heb ik geen ogenblik rust meer gehad en ik heb dag en nacht verschrikkelijk geleden".

De achtervolging door de duivel nam in hevigheid toe. Jozefa werd onder haar gebed en werk geslagen ; zij werd de kapel uitgetrokken en op een andere dag tegengehouden toen zij met haar medezusters daar binnen wilde gaan. Driemaal trachtte zij voort te gaan, driemaal werd zij met geweld teruggedreven en slechts door de tussenkomst van haar Overste werd ze bevrijd. Tegelijkertijd verdubbelden de bekoringen, die als een obsessie waren, tegen de heilige deugd, tegen de volharding, tegen het geloof. Daarna was zij uitgeput en ontredderd. Toch gaf de liefde haar kracht tot tegenweer zij herhaalt moedig: " Heer, zelfs al word ik gedood, ik zal U trouw blijven".

" Het verbond, dat ik met Jezus mocht aangaan", zegt zij, " gaf mij verlichting. Ik vroeg daarin, of elke ademhaling, iedere hartklop, even zovele daden van geloof en liefde mochten zijn, en van verlangen Hem tot de dood toe getrouw te blijven. Dit gaf mij veel vrede" .

Jozefa was steeds bevreesd, dat zij de goddelijke Zaligmaker bedroefde, door zijn wensen te weerstreven.

De H. Maagd verscheen haar weer met de woorden:

" Wees nergens bang voor, Jozefa, Jezus heeft een verbond van liefde en barmhartigheid met je gesloten. Alles is je vergeven en ik, ik ben je Moeder".

"Ik weet niet meer, wat ik Haar geantwoord heb, want ik vloei over van vreugde", schreef Jozefa verder. Zij is telkens meer Moeder. Ik heb haar gedankt en heb Haar gevraagd, van Jezus te verkrijgen mij de doornenkroon weer te schenken" .

Toen Jezus kwam zette Hij inderdaad de doornen- kroon weer op mijn hoofd en sprak :

"Ik wil dat je goed nadenkt over de woorden van mijn Moeder: dat Ik een verbond van liefde en barmhartigheid met je heb aangegaan. De liefde wordt nooit moede, de barmhartigheid raakt nooit uitgeput".

De andere dag vraagt Jozefa wat zij doen moet om een ziel te redden :

"Mij beminnen ", antwoordt Jezus, "en je laten vernederen. Zie naar mijn Hart, dáár alleen kunnen de zielen het geluk vinden. En hoevelen verwijderen zich van dat Hart! "

" Hij toonde mij Zijn Hart", zegt Jozefa,, dat één vuurgloed was; de wonde ging open en Hij sprak :

" Zie eens hoe Mijn Hart van liefde voor de zielen wordt verteerd. Zelf moet je eveneens van verlangen naar hun zaligheid als verteerd worden. Ik wil dat je vandaag diep in mijn Hart doordringt en eerherstel brengt met dat Hart. Ja, wij moeten goedmaken. Ik ben het grote Slachtoffer en jij bent ook een offer, maar een zeer klein. Nochtans, met Mij verenigd kun je door mijn Vader worden aanvaard".

Naar aanleiding van een des betreffende vraag van de goede Meester verhaalt Jozefa in alle eenvoud : "Ik heb Hem natuurlijk gezegd dat Hij totaal over mij beschikken kan, want Hij is mijn God en ik verlang immers niets anders dan Hem te troosten en te beminnen. Vol goedheid heeft Jezus mij daarop geantwoord :

"Ik heb zoveel zielen die Mij verlaten en zovelen gaan verloren! En wat voor Mij het smartelijkst is, het zijn Mijn zielen, die zielen waarop Ik mijn ogen gevestigd had en die Ik met mijn gaven heb overladen. En in ruil daarvoor hebben zij voor Mij niets dan koelheid en ondankbaarheid! O, wat vind Ik weinig zielen, die mijn liefde beantwoorden!"

"Zie, dit verlang ik van je : je moet je overgeven, je laten verteren, je laten vernietigen, opdat Ik in je kan leven. Waar zou je elders de vrede kunnen vinden, die Ik je laat smaken? En toch ken je de eigenlijke zoetheid daarvan nog niet! "

En na dit hemels intermezzo, waarin Jozefa zo onmiddellijk contact mocht hebben met de bovenaardse werkelijkheden, begint weer de verschrikkelijke beproeving.

Een nieuwe macht is de duivel blijkbaar over haar toegestaan. Voor het eerst hoort zij nu de stem van de duivel, die haar voortaan dag en nacht zal achtervolgen door de gangen, in het noviciaat, in haar werkkamer, op de slaapzaal. "

Je zult van ons zijn, ja, ja, je zult de onze zijn ... wij zullen je afmatten, wij zullen je overwinnen" enz. Die stem verschrikt haar wel, maar beneemt haar toch de moed niet.

Daags daarna komt Jezus er haar bij de H. Communie aan herinneren, waar het geheim te vinden is van alle edelmoedigheid: "Nu heb je het leven in Mij; Ik ben je kracht! Houd moed! Draag mijn Kruis! "

Kort daarna komen de slagen en de kreten van de duivel op haar neer. Het is alsof plotseling alle krachten haar begeven en zij bezwijken zal.

Maar Jezus verschijnt en komt haar te hulp.

"Als de vijand je wil doen vallen, zeg hem dan, dat Hij die je steunt met goddelijke kracht, altijd bij je is".

" Sindsdien ", noteert Jozefa laconiek, "heeft de duivel me erg gekweld".

Tot dusver had de zuster alleen een hagelbui van slagen te verduren die geheel haar lichaam afbeulden. Toch bleven er toen geen sporen van zichtbaar. Wel was zij na die marteling van dag en nacht als gebroken, terwijl de stem van de duivel haar opdringerig of dreigend bleef vervolgen en verwarren.

In de nacht van 4de December onderging zij een nieuwe kwelling. Met geweld uit haar bed gesleurd, werd zij op de grond geworpen en van alle kracht beroofd onder de slagen van een onzichtbare aanvaller, die haar grofheden zei en tegen de Zaligmaker en de H. Maagd de afschuwelijkste godslasteringen uitbraakte. Zo gingen vele uren voorbij.

Dit torment begon echter opnieuw en was nog heviger in de twee volgende nachten.

En toen Jozefa ten slotte aan het voeteinde van haar bed bleef knielen, hoorde zij plotseling tandenknarsen en een schreeuw van razernij. Toen was alles voorbij en de H. Maagd stond voor haar :

" Wees niet bang, mijn kind, hier ben ik ".

" Ik zei Haar dat de duivel, van wie ik zoveel heb uit te staan, me zo'n schrik aanjaagt. "

"Hij kan je wel kwellen, maar schade toebrengen kan hij niet. Zijn woede is zo groot omdat hem zoveel zielen ontsnappen ... de zielen zijn van zo grote waarde ! ... Als je de waarde van een ziel eens kende! "

"Toen gaf Maria mij haar zegen en herhaalde: " Wees maar niet bang" ... Ik kuste Haar de hand en zij verdween ".

Enige dagen later bij het verlaten van de kapel waar zij even te voren gebiecht had, bevond Jozefa zich plotseling en voor het eerst tegenover een zichtbare verschijning uit de hel. Het was een enorme zwarte hond, die uit zijn ogen en zijn muil vlammen wierp, haar in de weg ging staan en aanstalten maakte om zich op haar te werpen. Jozefa deinst niet achteruit maar rechtstreeks ingaande tegen de schrik die haar overvalt, neemt zij haar rozenhoedje, houdt dat voor zich uit en loopt door.

Een dag of tien later komt de duivel (er waren al andere diabolische verschijnselen voorafgegaan in de laatste dagen) in de gedaante van een mens bij haar. Hij is omgeven van licht, maar dit wordt tegelijk door rook verduisterd. Jozefa is ontsteld; nu begint pas de heldhaftige strijd. Dit afzichtelijke wezen zal n.l. niets onbeproefd laten om de reinheid van het zwakke kind te onteren, maar zij blijft sterk door de kracht van Hem, die beloofd heeft haar te steunen.

Op een avond komt zij terug van het werk, dat zij met haar medezusters heeft verricht. Eensklaps staat zij voor haar vijand.

Met de snelheid van de bliksem voert hij haar als een strohalm mee, werpt haar neer op een zolder, waar men maar moeilijk kon komen, helemaal aan het andere einde van het huis. En vanaf die dag kent Jozefa werkelijk geen ogenblik rust meer. De duivel grijpt haar aan waar en wanneer hij wil, lacht met alle toezicht, spot met iedere bewaking, behalve met die van God.

De ontvoeringen worden talrijker. Zelfs onder de ogen van de Oversten, die trachten haar niet uit het oog te

verliezen, verdwijnt zij plotseling, zonder dat men zeggen kan op welke manier, want het gebeurt altijd bliksemsnel. Na lang zoeken vindt men haar dan op een of andere verborgen plaats van het huis, waar de duivel haar heeft heen gesleurd en waar hij haar kwelt. Zij wordt dikwijls gerold, samengedrukt, soms bijna verpletterd onder de glooiing van het dak, onder opgestapelde meubels, daar waar zij nooit alleen had kunnen komen.

Soms is Jozefa helemaal niet meer te vinden. Er gaan nachten voorbij, waarin men haar slechts aan Gods goedheid kan aanbevelen. En Hij, die haar meer bemint dan wie ook, waakt over haar. Hij wil laten zien dat Hij de Meester is, en dat Hij zich deze goddelijke bescherming voorbehoudt. De duivel moet zijn prooi loslaten en met een godslastering krimpt hij ineen onder de almacht van God.

Jozefa, bevrijd, staat op. Uitgeput, maar zich bewust van alles, vat zij moed, bidt en gaat weer aan haar werk.

De duivel zal er inderdaad nooit in slagen de energie van dit schepseltje te breken, omdat Jezus haar zijn kracht verleent en haar beschermt met zijn liefde.

Nu probeert de satan het geheim van zijn slachtoffer voor aller ogen te openbaren. Maar ondanks zijn pogingen, geeft niemand zich rekenschap van Jozefa's plotseling verdwijnen; behalve haar Oversten ontdekt niemand waar zij ligt, hoe lang zij ook afwezig is.

*

* *

" De 1ste Januari 1922 ", zo gaat Jozefa verder met haar aantekeningen, "hoorde ik onder de H. Mis van 9 uur, na de Opheffing, de stem van een heel klein kindje, een stem die mij in hoge mate verblijdde.

" Lieve Jozefa, herken je Mij?"

" In eens zag ik Jezus voor mij. Hij was als een kind van één jaar, misschien een beetje ouder; Hij had een wit kleedje

aan. Zijn voetjes waren bloot. Hij had rijk, glanzend blond haar. Hij was verrukkelijk. Ik herkende Hem terstond en zei Hem: Natuurlijk ken ik U terug! U bent mijn Jezus! Maar wat bent U klein, lieve Heer ... Hij glimlachte en antwoordde: Ja, Ik ben klein, maar mijn Hart is groot! " ... "Toen Hij dit zei, legde Hij zijn Handje op de borst en ik zag zijn Hart. Ik kan niet onder woorden brengen wat mij vervulde toen ik dit zag. O Heer, als Gij dat Hart niet had, zou ik U niet zo kunnen beminnen, maar uw Hart brengt mij in verrukking ...

Ik vroeg Hem of al die kwellingen nu voorbij waren".

" Neen, je moet nog meer lijden".

En Hij voegde er aan toe: "Ik heb harten nodig die beminnen, zielen, die eerherstel brengen, slachtoffers, die zich opofferen, maar vooral zielen die zich overgeven ".

Jozefa spreekt over haar angst, dat zij bij al die bekoringen en kwellingen de heiligmakende genade heeft verloren.

" Wees nergens bang voor", antwoordt de goddelijke Zaligmaker, "je ziel is bedekt met mijn Bloed en niets van dat alles kan je besmetten".

" Je ziet, Jozefa, dat Ik me klein heb willen maken. Dat doe Ik om je te helpen ook heel klein te worden. Als Ik Mij zo diep heb willen vernederen, is dat om je te leren jezelf ook te vernederen".

Dezelfde avond begint de beproeving opnieuw, nu erger dan ooit.

Twaalf dagen van toenemende achtervolging, van ontvoeringen, slagen en beledigingen, vervullen haar ziel met leed, angst, bijna met wanhoop, zonder nochtans haar moed feitelijk te doen wankelen.

"De 12de Januari, vroeg in de morgen, juist op het ogenblik dat de duivel me verschrikkelijk kwelde, verscheen ineens de H. Maagd; zij nam mij bij de hand, hief mij op en zei :
" Kind, voor vandaag is het genoeg. Jezus verdedigt je en ik

doe het ook. Geloof je, dat Hij Zijn bruid kan verlaten? .. Vrees niets, Jozefa ".

Enige ogenblikken later, na de H. Communie, vertoonde Jezus zich zelf aan haar en zinspelende op de gelofte die zij daags te voren had afgelegd:

" Weet je, Jozefa, mijn bruid, wat je Oversten hebben verkregen door die gelofte?.. Zij hebben mijn Hart verplicht om op een bijzondere manier zorg voor je te dragen. Zeg haar dat deze daad Mij veel glorie heeft gegeven ".

" Ik vroeg Hem of de beproeving nu voorbij was ".

" Je bent mijn bruid om te lijden of te genieten; ik wil dat je altijd klaar staat om de kwellingen van de duivel te ondergaan, even goed als om mijn ver- troostingen te ontvangen".

" Jozefa, heb je de raadgevingen van de Pater (haar leidsman) goed begrepen?... Ik wil dat je heel klein wordt. Ik wil dat je vernederd en héél nietig wordt. Je moet jezelf laten opbouwen en afbreken volgens de plannen van mijn Hart ".

Die avond spreekt de H. Maagd haar voor het eerst over het einde van haar verblijf op aarde. Jozefa hoopt in Frankrijk te mogen sterven. "Ja", antwoordde de H. Maagd, " je zult hier sterven, hier in Frankrijk, in dit huis van Poitiers ; vóór er tien jaar verlopen zijn, ben je in de hemel".

Dan wordt alles weer somber en Jozefa schrijft: " Het was, geloof ik, de **13de of de 14de Januari**, toen de duivel mij opnieuw begon te sarren. Hij probeert met altijd groter woede mij mijn roeping te doen verliezen. Hij heeft zelfs geprobeerd mij te bedriegen onder de gedaante van de goddelijke Zaligmaker".

Jozefa is hierdoor eerst geheel in de war, maar al spoedig ontdekt zij het bedrog. De woorden dragen niet het kenmerk van nederigheid en waardigheid, zij zijn niet krachtig en zacht tegelijk, zoals bij de Meester. Onweerstaanbaar wijkt haar ziel terug voor het gezicht van dit visioen, dat geen vrede geeft en geen veiligheid.

In het vervolg zal deze beproeving zich nog vaak herhalen. Maar Jozefa's nederig wantrouwen in haar eigen oordeel, haar vertrouwen in de leiding van haar Oversten, haar gehoorzaamheid aan adviezen en wenken van degenen aan wier leiding zij is toevertrouwd, redden haar uit dit nieuwe gevaar.

Op bevel van haar geestelijke Vader zal zij voortaan bij welke verschijning ook haar gelofte van maagdelijkheid hernieuwen, in afwachting van haar kloostergeloften. De duivel kan dit niet verdragen; hij verandert dan van gedaante en van houding, hij wordt onrustig, hij verraadt zichzelf, verdwijnt plotseling met een godslastering als een bedrieger die op heterdaad betrapt wordt. Later zal Jozefa, uit gehoorzaamheid, bij de hernieuwing van haar geloften ook nog gebeden van lofprijzing voegen; zij zal de verschijningen dan vragen die na te zeggen. Jezus zelf, zijn Onbevleete Moeder, de H. Stichteres zullen die met grote vurigheid overnemen. Maar de duivel zal nooit uit zijn helse mond woorden van lof en zegen kunnen voortbrengen ; hij kan niet meer beminnen.

Omdat hij zich dan ontdekt weet, verdubbelt hij zijn razernij en woede. Als zij niet wijkt voor zijn bedreigingen, als zij niet toestemt in de zonde, waartoe hij haar wil overhalen en als zij niet besluit om te vertrekken overstelpt hij haar soms met beledigingen. Dan weer maakt hij zich meester van haar geest en deze obsessies, die nog gevaarlijker zijn, brengen haar schijnbaar de wanhoop nabij.

Intussen - en hier openbaart zich de Geest die haar leidt - zal Jozefa te midden van dit leven van kwelling, vernedering en beproeving, altijd trouw blijven aan de Regel, aan het gemeenschappelijke leven en haar dagelijkse werk. Al is zij dan ook uitgeput, vanaf het ogenblik dat de duivel haar loslaat, hervat de religieuze haar taak, alsof er niets gebeurd is. En daar is somtijds heldhaftige moed toe nodig.

Op de 1ste Vrijdag van Februari staat Pater Boyer haar toe, de gelofte af te leggen altijd in de Sociëteit van het Sacré-Coeur te blijven, zolang de Oversten haar daarin willen behouden. Uit deze tweede verbintenis put zij nieuwe onverschrokkenheid, vast besloten het lijden en de strijd te aanvaarden, zolang het de Meester behaagt.

De Zondag daarop, na veel kwelling van de satan, komt 's avonds de H. Maagd haar troosten.

Jozefa vraagt zich af, of het geen bedrog is.

"Vrees niet, mijn kind, ik ben de Onbevleete Maagd", de Moeder van Jezus Christus, de Moeder van je Verlosser en God".

Getrouw aan de gehoorzaamheid zegt Jozefa : " Als gij de Moeder van Jezus zijt, sta mij dan toe, hier voor U de gelofte van maagdelijkheid te hernieuwen, die ik heb afgelegd, tot op de dag dat ik zo gelukkig zal zijn mijn geloften te doen in de Sociëteit van het Heilig Hart. Ik vernieuw ook in Uw handen de gelofte in deze dierbare Sociëteit te volharden tot aan mijn dood en liever te sterven dan ontrouw te worden aan mijn roeping ".

De H. Maagd strekt haar hand uit over Jozefa's hoofd met de woorden: " Vrees niet, mijn kind, Jezus is daar om je te beschermen en je Moeder eveneens ".

's Avonds wordt zij weer mishandeld door de duivel die woedender is dan ooit. Jozefa blijft vol vertrouwen bij de herinnering aan Maria's liefdevolle woorden.

De andere morgen hoort zij de Meester zeggen: " Kom, vrees niets, Ik ben het "... " Ja, Ik ben het werkelijk, Ik, Jezus, de Zoon van de Onbevleete Maagd ".

Nooit zou de duivel iets dergelijks kunnen zeggen.

"Lieve Heer! Mijn enige Liefde", antwoordt Jozefa.

"Als U het inderdaad bent, wil mij dan toestaan in uw tegenwoordigheid de geloften te hernieuwen die ik voor U heb afgelegd". Hij hoorde mij vol goedheid aan en zei toen:"Zeg aan je Overste : omdat je trouw bent geweest in het

doen van mijn Wil, zal ook Ik op mijn beurt je trouw blijven. Zeg hun dat deze beproeving voorbij is (1) ! ... Hoeveel glorie heeft mijn Hart daardoor niet ontvangen!.. ..

" Laat Mij alle vrijheid om mijn werk in je te doen". "Als je trouw blijft, zul je in mijn Hart leven en voor altijd".

Er volgde nu een korte periode van verademing en van hernieuwde vertrouwelijkheid met de goddelijke Zaligmaker.

"Op Dinsdag 14 Februari 1922", zo schrijft Jozefa, " bereidde ik mij voor op de H. Communie met een groot verlangen, een ware honger naar Hem ".

" Na de opheffing zag ik Hem plotseling, terwijl Hij zei: "Je hongert om Mij te ontvangen, Ik van mijn kant honger er naar opgenomen te worden door de zielen. Het is een grote vreugde voor Mij in hen neer te dalen".

"Maar 's avonds had ik weer grote bekoringen", zegt Jozefa. Want de duivel, die tijdelijk overwonnen was, zocht zijn prooi weer te bemachtigen; en de hoog bevoorrechte kloosterzuster blijft kwetsbaar. Haar tegen zin om deze buitengewone weg te gaan is zeer groot, zij beschuldigt er zich van tot in bijzonderheden.

" Arme Jozefa ", zegt Christus haar op 17 Februari, "wat zou je beginnen zonder mijn Hart? Maar hoe meer ellende Ik in je aantref, des te inniger heb ik je lief". Zij bad Hem om liefde. "Ja, Jozefa, laat de liefde en de nederigheid je voedsel zijn. Vergeet echter niet, dat Ik overgave en onophoudelijke blijdschap in je wil zien, want mijn Hart draagt zorg voor je ".

" Maar lieve Heer, ik weet niet hoe ik me zelf zal overwinnen en aan zoveel goedheid zal beantwoorden! "

" Vrees niets, ga binnen in mijn Hart en vertrouw je volkomen toe aan de leiding die je wordt gegeven: dat is

(1) De eerste periode van deze beproeving, want met kortere en lagere tussenpozen zal de duivel haar blijven vervolgen tot het einde

genoeg". Aan haar zwakheid wil Hij niet veel aandacht schenken. " Dat is niet belangrijk, als de zielen maar komen met liefde en vertrouwen. Hun zwakheid vul Ik aan".

Op haar verlangen om Hem zeer getrouw te zijn, ook in kleine dingen, antwoordde Hij: "Je moet beminnen, Jozefa! De liefde troost, de liefde vernedert zich, de liefde is alles! "

Enige dagen later zag zij Jezus beladen met zijn kruis.

" Jozefa ", zeide Hij, " geef Mij troost, want de zielen kruisigen Mij opnieuw. Mijn Hart is een afgrond van leed. De zondaars verachten Mij. Zij treden Mij met voeten. Er is voor hen niets dat minder hun liefde waard is dan hun Schepper ". " Wat worden er veel zonden bedreven! En zovele zielen gaan verloren! Daarom kom Ik een weinig verlichting zoeken bij de zielen, die slechts leven om Mij tot troost te zijn".

"De zondaars wekken Gods toorn op. Maar de zielen die Mij liefhebben, die zich opofferen en zich als slachtoffers van eerherstel laten verteren, trekken Gods barmhartigheid af en daardoor wordt de wereld gered ".

De volgende Zondag verscheen Jezus onder de hoogmis, in stralende schoonheid. "Ziehier het Hart ", zei Hij, "dat het leven geeft aan de zielen. Het vuur van deze liefde is sterker dan de onverschilligheid en de ondankbaarheid der mensen. Dit is het Hart, dat aan de uitverkoren zielen het vuur geeft waardoor zij van liefde verteren en dat hun de kracht geeft zo nodig ook te sterven om Mij hun liefde te bewijzen ".

's Avonds sprak de goddelijke Zaligmaker bij een nieuwe verschijning: "De wereld snelt haar ondergang tegemoet. Ik zoek zielen, die zoveel beledigingen, Gods majesteit aangedaan, willen herstellen en mijn Hart brandt van verlangen om te kunnen vergeven.

" Ja, om te vergeven aan die dierbare zonen, voor wie Ik al mijn Bloed heb gestort. Arme zielen ... hoevelen gaan verloren... hoevelen stortten zich in de hel! "

Op Aswoensdag, kwam Jezus 's avonds bij haar met bebloed gelaat en zei: " Er is op aarde niemand die zó wordt

veracht en zó wordt verguisd als Ik het door de zondaars word.

" Arme zielen! Ik heb hun het leven gegeven en zij zouden Mij weer ter dood willen brengen! De zielen die Mij zo veel gekost hebben, vergeten Mij niet alleen, maar zij gaan zelfs zó ver, dat zij Mij tot voorwerp van hun spot en verachting maken".

" Vraag vergiffenis voor de zonden der wereld. Er zijn zoveel zonden... er gaan zoveel zielen verloren! Zielen die Mij kennen en die Mij vroeger bemind hebben, maar die nu hun voldoening en hun genoegen verkiezen boven de liefde van mijn Hart. Waarom behandelen zij Mij op die wijze? Heb Ik hun niet meer dan eens de bewijzen van mijn liefde gegeven? En eens hebben zij daaraan beantwoord. Maar nu vertreden zij Mij, zij maken Mij belachelijk en de plannen die Ik met hen had, lopen op niets uit. Waar zal Ik vertroosting vinden? "

" Bij ons ", zegt Jozefa, " in dit huis! "

" Ja, Ik weet het, maar ik begeer de afgedwaalde zielen. Ik bemin hen bovenmate! "

Men zou kunnen verwachten, dat Jozefa de Meester nooit meer zou vergeten of Hem in de toekomst nooit meer iets zou kunnen weigeren, nadat zij het bedroefde Hart van de Zaligmaker van zo nabij had leren kennen.

Jezus laat haar echter aan haar zwakheid over. Dit is immers het plan van Zijn liefde voor haar, dit is ook het middel door Zijn wijsheid uitgekozen, om haar veilig te bewaren bij zovele genaden en tevens bij zovele gevaren. Voortdurend blijft zij persoonlijk haar zwakheid en nietswaardigheid voelen.

Het was in deze tijd, dat de goddelijke Zaligmaker tot haar sprak: " Luister eens; er zijn veel zielen die Mij beminnen en Mij troost geven, dat is zo. Maar geen enkele kan de plaats

innemen die mijn liefde je heeft voorbehouden, want op jou houd Ik met bijzondere aandacht Mijn ogen gevestigd".

*
* *

Na de vertroosting, die Jozefa in de afgelopen dagen mocht smaken, brak de tijd aan van de zwaarste beproevingen. Het zou zó duister in haar en rondom haar worden, dat zij zich voor eeuwig verloren waande. En deze loutering, die Jozefa met zovele heiligen gemeen heeft, moest bij haar tot de hoogst denkbare graad worden opgevoerd. Ongetwijfeld hangt deze geheel bijzondere wijze van zuivering en vernietiging samen met de uitzonderlijke bevoorrechting, waaraan Christus haar had deelachtig gemaakt en met de invloed, welke van haar geschriften moest uitgaan.

Aan de duivel wordt een nieuwe vorm van macht over deze ziel toegestaan : de afgrond der hel gaat voor haar open; zij wordt gedompeld in een lijden, dat zij tot nu toe niet heeft gekend; nu ontdekt zij pas wat het verlies van een ziel betekent en met een dieper inzicht in de waarde van de verlossing, gaat zij ook begrijpen, dat die verlossing het totale offer vraagt.

In een prachtige bladzijde heeft de H. Teresia ons haar tocht naar de hel beschreven, een tocht die in haar ziel een onuitwisbaar spoor zou achterlaten. Jozefa schreef zelf meerdere malen op last van de gehoorzaamheid het verslag van haar eigen langdurige neer dalingen in de afgrond van eindeloos wee en troosteloze wanhoop.

Het dogma over de hel wordt zo vaak bestreden en vaker nog stilzwijgend voorbijgegaan door een geestelijke leer die daarom reeds onvolmaakt is en de zielen grote schade toebrengt. Hier wordt deze leer opnieuw in het volle licht geplaatst. Het wordt moeilijk aan het bestaan te twifelen van een helse macht, die zich verwoed keert tegen Christus en Zijn

Rijk, als men leest wat Jozefa heeft gehoord, gezien en... geleden.

In de overtuiging, dat zij voor eeuwig was opgesloten in die gevangenis van vuur, ondervond zij het als de ergste van alle kwellingen, dat zij nooit meer in staat zou zijn te beminnen.

Vanaf de 6de Maart, kort nadat de verschijning van de goddelijke Zaligmaker was verdwenen, hoorde zij stemmen uit de onderwereld. Zielen, die verdoemd waren, kwamen haar, zonder dat zij iets zag, verwijten doen over haar gebrek aan edelmoedigheid. Jozefa voelde zich gedrukt en ongelukkig. Zij hoorde kreten van wanhoop als deze :

" Ik ben voor altijd daar waar men niet meer bemint !... Wat was het plezier kort ... en het ongeluk is eeuwig. Wat blijft er nu van over? Haten met helse haat en dat zonder einde..."

„O, zegt Jozefa, te weten dat een ziel verloren is en niets voor haar te kunnen doen! Te weten dat een ziel voor eeuwig God zal vervloeken en dat er geen redding meer mogelijk is ... zelfs al zou ik alle kwellingen der gehele wereld verduren ... wat een ontzettend leed! Het is beter duizend maal te sterven dan verantwoordelijk te zijn voor de ondergang van één ziel".

Op de 14de Maart komt de H. Moeder Barat haar troosten. " Vergeet niet mijn kind, dat er niets gebeurt of het maakt deel uit van Gods plan ".

Jozefa vertelt haar over haar inwendig verdriet bij de gedachte, aan de gevolgen van haar zwakheid; zij weet niet, of zij het nog ooit zal kunnen goed maken.

" Ja zeker ", herneemt haar H. Moeder, "als je uit deze zwakheid maar veel nederigheid over houdt en een grote edelmoedigheid ".

" Zou Jezus nooit meer terugkomen? " vraagt Jozefa.

" Ja, maar je moet op Hem wachten! Dat de bruid de Bruidegom verwacht en naar Hem verlangt, is Zijn glorie ".

" In de avond van Woensdag op Donderdag, 16 Maart, tegen tien uur, hoorde ik, evenals de vorige dagen, een

verward geluid van geroep en kettingen. Ik stond op, kleepte mij aan en sidderend van vrees, knielde ik neer bij mijn bed. Het gedruis kwam naderbij. Ik liep weg van de slaapzaal en wist niet wat ik doen moest. Ik ging naar de cel van onze H. Moeder (1) en toen weer terug naar de slaapzaal. Hetzelfde verschrikkelijke geluid omgaf mij nog altijd. Ineens zag ik de duivel vlak voor mij ; hij riep: "Bindt haar voeten, bindt haar handen" .

Plotseling wist ik niet meer waar ik was. Ik voelde, dat men mij stevig vastbond en meesleurde. Andere stemmen riepen: "Niet de voeten, het hart moet vastgebonden worden". De duivel antwoordde: " Dat is niet van mij".

" Toen werd ik meegetrokken langs een lange weg in diepe duisternis. Steeds duidelijker hoorde ik van alle kanten verschrikkelijke kreten. In de wanden van die smalle gang waren tegenover elkaar nissen aangebracht, waaruit haast zonder vlam rook opsteeg en een ondragelijke lucht. Stemmen riepen van daaruit allerlei godslasteringen en onzuivere woorden. Sommigen vervloekten hun lichamen, anderen hun ouders. Weer anderen verweten zichzelf, dat zij de gelegenheid niet hadden aangegrepen of het licht niet hadden aangenomen om het kwaad los te laten. Het was alles te samen een verwarring van kreten vol woede en wanhoop.

Ik werd meegetrokken door dat soort gang, die geen eind had. Toen kreeg ik een geweldige slag, die mij als in tweeën gevouwen in een van de nissen drong. Ik voelde mij tussen brandende planken geperst en met gloeiende naalden doorstoken. Tegenover mij, naast mij, zielen die mij vervloekten en God lasterden. Dat deed mij het meest lijden. Maar met geen enkele kwelling kan men de angst van de ziel vergelijken, die zich verwijderd voelt van God.

(1) De cel vroeger door de H. Magdalena Sophia bewoond en nu in een kapelletje veranderd.

Ik kreeg de indruk dat ik lange jaren in die hel heb doorgebracht; toch waren het maar zes of zeven uren. Ineens werd ik hevig meegesleurd en bevond ik mij op een duistere plaats, waar de duivel na mij te hebben geslagen, mij losliet en verdween.

Ik kon onmogelijk zeggen wat er in mijn ziel omging, toen ik mij er rekenschap van gaf dat ik leefde en dat ik God weer kon beminnen ... Ik weet niet wat ik zou willen verduren om die hel te vermijden, ofschoon ik bang ben van lijden. Ik zie duidelijk in, dat alle lijden van de wereld, tezamen genomen, niets is in vergelijking met de smart niet meer te kunnen beminnen. Daar ademt men slechts haat en dorst men naar de ondergang van de zielen... "

Vanaf die tijd ondergaat Jozefa meermalen dit geheimzinnige lijden. Het is inderdaad iets zeer geheimzinnigs. Zij voelt het aankomen door het geluid van kettingen en verre kreten die steeds naderbij komen, haar omringen en overstelpen. Zij tracht te vluchten, zich te verstrooien, te werken om aan die duivelse vloed te ontsnappen, die haar tenslotte toch neerslaat.

Zij heeft juist de tijd om zich in haar celletje op te sluiten, maar verliest dan weldra alle bewustzijn van de dingen rondom haar. Zij bevindt zich eerst in wat zij noemt " een duistere plaats" tegenover de duivel die over haar zegeviert en schijnt te geloven dat zij voor altijd in zijn macht is. Hij beveelt bars dat zij op haar plaats geworpen moet worden, en stevig vastgebonden valt Jozefa neer in die chaos van vuur en smarten, van woede en haat.

Zij vertelt dit in alle eenvoud, zoals zij het ziet en hoort en meemaakt. Uitwendig heeft slechts een lichte siddering dit geheimzinnig vertrek aangekondigd. Op het zelfde ogenblik is haar lichaam buigzaam en zonder weerstand als het lichaam van iemand, die zo juist overleden is. Haar hoofd en ledematen kunnen hun gewone houding niet handhaven; het

hart klopt op normale wijze; het is alsof Jozefa leeft zonder te leven.

Deze toestand duurt soms korter, soms langer, naar gelang God zelf het wil, die haar zo uitlevert aan de hel, maar haar toch beschermt en veilig bewaart.

Op het ogenblik door Hem bepaald, geeft een nieuwe nauwelijks merkbare trilling te kennen, dat Jozefa weer tot het gewone leven terugkeert. Maar dan is zij nog niet bevrijd van de duivel, die haar nog vasthoudt onder zijn slagen. In die sombere verblijfplaats waar zij hem alleen ziet, kwelt en bedreigt hij haar vóórdát zij aan zijn greep ontsnapt. Als hij haar tenslotte vrijlaat en zij langzaam weer tot zichzelf komt, schijnt het haar soms of de uren, in de hel doorgebracht, eeuwen waren.

Geleidelijk neemt zij weer contact op met de personen en dingen van haar omgeving. " Waar ben ik? Wie bent U? Leef ik nog?" Vraagt zij. Haar ogen trachten onderzoekend het kader te herkennen van een leven, dat schijnbaar al in een lang verleden ligt. Soms weent zij in stilte, terwijl haar gelaat de uitdrukking draagt van diepe smart.

Langzamerhand komt het stoffelijke en tijdelijke weer tot haar bewustzijn en met diepe ontroering ontdekt zij dan weer dat zij God nog kan beminnen. Zij schreef bijvoorbeeld op 19 Maart 1922:

" Ik ben weer in die afgrond neergedaald ; het scheen me toe dat ik er lange jaren doorbracht. Ik heb er véél geleden, maar het ergste van alles was dat ik meende O. L. Heer nooit meer te kunnen beminnen. Als ik terugkeer tot het leven ben ik haast waanzinnig van geluk. Ik geloof dan, dat ik hem meer bemin dan ooit en dat ik, om Hem dat te bewijzen, bereid ben alles te verduren wat Hij wil.

" Wat ik zie, geeft mij veel moed tot lijden. Ik zie de waarde van de kleinste offeres. Jezus verzamelt ze en gebruikt ze om zielen te redden. Wat een verblinding, het lijden te ontvluchten zelfs in de kleine dingen; want het lijden is niet

alleen zeer waardevol voor ons zelf, maar dient ook om veel zielen voor die verschrikkelijke pijnen te vrijwaren".

"Als ik op die plaats aankom", schrijft Jozefa," hoor ik kreten van razernij en hels genoeg, omdat er weer een ziel meer in de poel van lijden is neergestort. Ik heb op dat ogenblik niet het bewustzijn, dat ik reeds eerder in de hel ben geweest ; ik denk steeds dat het de eerste keer is. Ik meen dan altijd, dat het voor eeuwig zal zijn en dát vooral doet me zoveel lijden, want ik herinner me dat ik O. L. Heer heb gekend en bemind, dat ik religieuze was, dat Hij mij veel genaden had geschonken en zoveel middelen om mij zalig te maken. Wat heb ik gedaan om zoveel genadegaven te verliezen? Hoe ben ik zo verblind geworden? .. En nu is er niets meer aan te doen! ...

" Ik herinner me dan ook al mijn H. Communies, mijn noviciaat. Maar het meest kwelt mij de gedachte, dat ik het H. Hart van Jezus zo liefhad. Ik kende Hem; Hij was geheel mijn rijkdom ... Ik leefde alleen voor Hem! Hoe zou ik nu kunnen leven zonder Hem? .. Zonder Hem te beminnen en omgeven door die godslasteringen en die haat? ..

"Mijn ziel is dan bedrukt en verbrijzeld in een mate die ik niet kan uitdrukken, want het is onzegbaar..."

*
* *

Vermoeid van al dat lijden en bij het zien van haar onvolmaaktheden, zoals Gods inwendig licht haar die openbaarde, vroeg Jozefa zich eens af of dat alles wel enig nut had. Toen verscheen haar een licht als van de zon en zij hoorde Jezus' stem : " De heiligheid van God wordt beledigd en zijn rechtvaardigheid vraagt voldoening. Neen, niets is nutteloos. Telkens als Ik je het lijden van de hel laat meemaken, worden er zonden uitgeboet en wordt de goddelijke toorn verzoend. Wat zou er van de wereld terecht komen zonder eerherstel voor zoveel begane beledigingen? Er

is een tekort aan slachtoffers... er is een tekort aan slachtoffers! "

In de Vasten van 1922, terwijl Jozefa dag en nacht de zwaarte van duivelse vervolgingen moet verduren, brengt God haar ook met een andere afgrond van leed in betrekking, met het vagevuur. Veel zielen komen haar voorspraak vragen en haar offers, in woorden van diepste nederigheid. In het eerst onthutst, raakt zij langzamerhand vertrouwd met de mededelingen van de lijdende zielen. Zij luistert naar hen, vraagt hun naam, bemoedigt ze en beveelt zich aan in hun voorspraak. Een van die zielen kwam het ogenblik van haar bevrijding aankondigen en zei haar:

" Het belangrijkste is niet de intrede in het klooster, maar de intrede in de eeuwigheid. Als de religieuzen eens wisten hoe zwaar men hier moet boeten voor al datgene, waarin men aan zijn natuurlijke neigingen heeft willen voldoen ".

Een priester vertelde haar :

" Gods goedheid en barmhartigheid moet geprezen worden, omdat Hij zich gewaardigt zich te bedienen van de offers en het lijden van andere zielen, om onze grote ongetrouwheden te herstellen. Wat had ik een grote glorie kunnen verwerven als mijn leven anders was geweest !"

*

* *

Op Paasdag , 16 April 1922, komt de Zaligmaker zuster Jozefa weer opbeuren. Bij het zien van Jezus, vertelt zij Hem al haar ongetrouwheden, haar zwakheden en vraagt Hem om vergeving.

"En met een liefde die onuitsprekelijk is", zo schrijft zij, "antwoordde de goede Meester: "Niet hij, die nooit vergeving nodig had is het gelukkigst, maar veeleer degene die zich dikwijls heeft moeten vernederen ".

Terwijl zij de andere dag mediteerde over de woorden:

"Heer, blijf bij mij, want het wordt avond", stond Hij plotseling bij haar en zeide :

" Ja, Ik zal bij je blijven. Ik zal het licht van je ziel zijn. Je hebt gelijk, het wordt avond. Zeg mij wat zou je doen zonder Mij?"

Kort na dit onderhoud dat een korte verkwikking was, komt de duivel weer met al zijn verschrikkingen. Maar de loutering van haar ziel is grotendeels voltooid en Jezus gaat nu deze eenvoudige kloosterlinge gebruiken, om de wereld opnieuw zijn plannen van liefde en goedheid te openbaren.

V. DE ONMIDDELLIJKE VOORBEREIDING

Reeds meermalen had Jezus zijn plannen aangekondigd : Hij wilde opnieuw en op onweerstaanbare wijze zijn liefde voor de mensen openbaren. Hij zou het ditmaal doen door Jozefa, Zij moest een werktuig zijn, uiterst rein, overtuigd van haar nietigheid, opdat door haar de goddelijke werking zou schitteren. Daarom ook zal zij onderhevig blijven aan allerlei beproevingen; bekoringen, de duivel, de hel spelen voortdurend hun rol in dit leven tot aan het laatste einde, alsof Jezus beducht was, dat iets van haar geestelijke waarde ontroofd zou worden door eigen- waan of trots.

Het was hier zoals altijd: aan " dat wat niets is " gaf Hij de voorkeur. God heeft geen mensen en geen middelen nodig om zijn doel te bereiken. Als Hij gebruik van hen maakt is het uit liefde, om zijn goedheid, zijn heerlijkheid te openbaren.

Ondanks haar tegenzin en afkeer zou Jezus zijn uitverkoren bruid krachtig en zacht weten te brengen tot een onvoorwaardelijke overgave en een volkomen bereidvaardigheid voor de taak die Hij haar ging opdragen. Zij moest op elk ogenblik te zijner beschikking zijn en daaraan zou Jezus haar ieder ogenblik weer herinneren.

Op zekere ochtend had ze vergeefs op de Meester gewacht. Daar Hij niet verscheen op het aangeduide uur, verliet ze haar celletje: "Ik had veel te naaien en was blij wat meer tijd te hebben. Dikwijls vervolgde mij de gedachte, dat ik niet veel uitvoerde en door die buitengewone dingen weinig bruikbaar was ... " Ze gaat vlug de trap af, maar beneden houdt Jezus haar staande en zegt :

" Jozefa, waar ga je heen? "

" Naar de linnenkamer, Heer, om de uniformen op te strijken".

" Ga weer naar boven ", herneemt Hij, " Ik wil dat je schrijft". In haar cel wacht de Meester haar op. Nadat ze haar geloften hernieuwd heeft zegt Hij:

" Wie heeft je geschapen, Jozefa? "

" U, Heer".

" Wie gaf je méér bewijzen van liefde, dan Ik deed? ..

Wie heeft je méér vergeven dan Ik? ...

Beschaamd knielt ze aan zijn voeten.

" Ja, verneder je, Jozefa, en weersta Mij niet meer".

Op Zaterdag 22 Juli verscheen Jezus aan Jozefa en Zijn goddelijk Hart tonend sprak Hij: "Dit is de gevangenis die Ik van eeuwigheid voor je heb gereed gemaakt. In mijn Hart zul je leven, verloren en verborgen voor altijd" .

En na de H. Communie voegde Jezus daaraan toe: " Jozefa, Mijn grootheid zal je kleinheid doen verdwijnen. Voortaan zullen wij altijd samen werken: Ik zal in je leven, en jij zult leven voor de zielen".

" Geef je over aan mijn leiding. Mijn hart zal verder alles doen. Mijn barmhartigheid gaat nu handelen" ... En doelend op de geringheid van zijn werktuig: "Mijn liefde zal je leren hoe nietig je bent".

Dat alles moest een laatste inleiding zijn voor de openbaringen van zijn Barmhartigheid, en de H. Maagd voegde daar nog aan toe : " Ja, mijn goddelijke Zoon wil zich van dit geringe werktuig bedienen voor Zijn glorie en dat ondanks al de pogingen van de vijand om Zijn bedoelingen te niet te doen".

Enkele dagen later begint de goddelijke Zaligmaker zijn onthullingen over de liefde van Zijn Hart voor de zielen. Zonder nadere inleiding, zonder uitdrukkelijke aankondiging begint Hij te spreken over Zijn goedheid en barmhartigheid, Zijn groot verlangen om de zielen voor eeuwig gelukkig te maken en ze te redden uit de gevaren van zonde en eeuwige dood. Het zal Jozefa's zending zijn die liefde-gedachte over de wereld te verbreiden.

Plotseling is Hij daar. Hij nadert Jozefa en zegt : " Vrees niets: Ik ben je Verlosser, Ik ben je Bruidegom. Wat begrijpen de zielen weinig van die twee woorden! Zie, dit is het werk dat Ik door U tot stand ga brengen: Het vurigste verlangen van mijn Hart is, dat de zielen gered worden en Ik wil dat mijn bruiden, zeer in het bijzonder die van Mijn Hart, weten hoe gemakkelijk zij Mij zielen kunnen schenken. Ik zal haar doen weten welke grote schat zij zo vaak verloren laten gaan, omdat zij niet genoeg dóórdringen in de betekenis van deze twee woorden: Verlosser en Bruidegom".

En nog bij dezelfde verschijning voegde Hij er aan toe:

"Vrees niets. Mijn Hart maakt je fouten weer goed en die van al de Mijnen. Het enige wat Ik vraag is, dat zij niet te kort schieten in vertrouwen, omdat Ik hun Verlosser ben en hun Bruidegom. Blijf in mijn vrede; mijn Hart heeft je lief; je geringheid schrikt Mij niet af. Juist daarom heb Ik mijn oog op jou gevestigd en heb ik je lief met goddelijke dwaasheid"

In de nacht van **5 tot 6 Augustus** zegt Jezus, terwijl Jozefa met Hem over de zielen spreekt, meer in het bijzonder over de zondaars:

" Ja, er zijn veel zielen die Mij beledigen, vele gaan verloren; maar wie mijn Hart het meest kwetsen zijn zij, die zich altijd iets voorbehouden en zich niet geheel en al aan Mij overgeven. En toch, geef Ik hun niet genoeg bewijzen van Mijn liefde? Geef Ik hun niet geheel mijn Hart? "

En de volgende dag :

" Ben je goed overtuigd van je nietigheid? Van nu af aan zullen de woorden, die Ik je zeg nooit meer verloren gaan ".

Na een ogenblik van stilte, alsof Hij iets gewichtigs ging mededelen, voegt Hij er aan toe: "Mijn Hart wil zich van onbeduidende werktuigen bedienen om het grote werk van Zijn liefde uit te voeren; nu ga Ik je zeggen, wat je doen moet, gedurende de dagen, die de ten Hemelopneming van mijn Moeder voorafgaan, als inleiding op dit werk :

" Je goed overtuigen van de niets waardigheid van Mijn werktuigen. Je helemaal toevertrouwen aan de barmhartigheid van mijn Hart en uit de grond van je hart beloven, nooit aan mijn wensen te zullen weerstaan, hoe kruisigend zij ook mogen schijnen.

" Donderdags moet je het Heilig Uur houden, om mijn Hart te troosten voor de tegenstand van mijn uitverkoren zielen.

" Vrijdags vraag Ik je een acte van eerherstel voor de beledigingen en het verdriet dat diezelfde zielen Mij aandoen".

Als Jozefa 's avonds dat alles opschrijft, durft zij op een bepaald ogenblik niet verder te gaan, omdat zij vreest, dat zij zich de woorden niet precies herinnert. Ineens is Jezus zelf daar en Hij dicteert haar het volgende:

" Dat is niet erg! Als je schrijft, zal Ik je alles wel voorzeggen. Geen enkel van mijn woorden zal verloren gaan. Niets van alles, wat Ik je zeg, zal ooit verdwijnen. Het betekent niets, dat je zo onbeduidend en nietswaardig bent. Ik zelf zal alles doen.

" Ik zal openbaar maken, dat mijn werk steunt op het niets en op de ellende; dit is het eerste in een reeks van liefde bewijzen die Ik van alle eeuwigheid heb voorbereid. Ik wil Mij van jou bedienen om te laten zien dat Ik de voorkeur geef aan ellende, kleinheid en nietigheid.

"Ik zal de zielen duidelijk maken in welke mate mijn Hart ze liefheeft en hun vergiffenis schenkt; dat zelfs hun fouten Mijn welbehagen wekken. Ja, schrijf dat op :

"Mijn welbehagen wekken". Ik zie immers in de zielen het verlangen om Mij te behagen, Mij te troosten, Mij te verheerlijken en de nederigheid, die zij genoodzaakt zijn te gevoelen bij het zien van hun zwakheid, geeft mijn Hart troost en eer. Dat zij zo armzalig zijn, is van geen belang; Ik vul aan wat hun ontbreekt.

"Ik zal hen duidelijk maken, dat mijn Hart zich zelfs van hun zwakheid bedient om het leven te geven aan vele zielen, die dat leven hebben verloren. Ik zal hen duidelijk maken, dat de maat van Mijn liefde en van Mijn barmhartigheid tegenover de gevallen zielen geen grenzen kent. Ik verlang vergiffenis te schenken. Ik vind Mijn voldoening in het vergeven. Ik ben er altijd; met liefde wacht ik het ogenblik af, waarop de zielen tot Mij zullen komen. Dat ze toch nooit ontmoedigd worden! Zij moeten komen! Zij moeten zich in Mijn armen werpen. Zij mogen niet vrezen : Ik ben hun Vader !

" Vele van mijn bruiden begrijpen niet genoeg, hoeveel zij wel doen kunnen om de zielen naar mijn Hart te trekken; zielen, verloren in een afgrond van onwetendheid, en die niet beseffen, hoezeer Ik verlang hun het leven te geven ... het ware leven.

" Ja, Jozefa, Ik zal je inwijden in Mijn geheimen, en je zult een levend voorbeeld zijn van Mijn barmhartigheid; want als Ik zoveel liefde en voorkeur heb voor jou, die slechts ellende en nietigheid bent, wat zal Ik dan niet doen voor andere zielen, die veel edelmoediger zijn dan jij ! " ...

Voortaan zal Jezus zelf komen iedere keer, als Jozefa de woorden moet neerschrijven, die de Zaligmaker aan de wereld zeggen wil. De Meester spreekt met al de liefde van zijn Hart en Jozefa heeft slechts op te tekenen, naarmate de goddelijke Bruidegom haar dicteert. De 7de Augustus zegt Hij haar onder meer het volgende: " Jozefa, jij zult weldra verdwijnen, maar Mijn woorden blijven voortbestaan... Vrees niets. Ik zal je wel zó leiden als Mijn glorie en het heil van de zielen het vragen ".

Op de dag van haar professie had Hij haar onomwonden verklaard: " En nu ga Ik mijn werk beginnen". Dat was op de 16de Juli 1922.

Dit werk, dat Hij zelf noemde: het grote werk van Zijn liefde, gaat zich nu dagelijks duidelijker aftekenen volgens een

vast omschreven plan gedurende de achttien maanden, die Jozefa nog hier op aarde zal doorbrengen.

Wat Christus haar zal openbaren heeft een sterk-doctrinaire inslag. De Meester wil door Jozefa de voornaamste beginselen van ons geloof in het volle daglicht plaatsen.

Hij blijft de Schepper en Heer ; Jozefa moet tot in het diepst van haar wezen afhankelijk zijn. " Vergeet niet", zo zegt Hij, " dat Ik alle rechten over je heb. Laat Mij doen wat Ik wil". Zeer dikwijls komen dergelijke uitspraken terug.

Herhaaldelijk ook herinnert Hij aan Zijn vaderlijke voorzienigheid, die alles leidt en bestuurt. "Vrees niets", zegt Hij, " want Ik bewaar je met jaloerse zorg, zoals een tedere moeder zorg draagt voor haar kind ".

Als lid van het Mystieke Lichaam van Christus moet zij er zich van bewust zijn, te mogen delen in Christus' leven en verdiensten; daarom mag zij een voorspraak zijn voor anderen.

Maar naast deze doctrinaire lessen, deze herinnering aan goddelijke waarheden en feiten, die voor ons eeuwig leven van het allergrootste belang zijn, wil de goddelijke Zaligmaker door Jozefa nog iets anders leren. Zij moet opnieuw Zijn gevoelens ten opzichte van de mensen gaan openbaren. Zij ontvangt de opdracht nogmaals de liefde en barmhartigheid van Jezus' Hart bekend te maken. Dat is haar zending, haar taak, haar betekenis. " De roep van Christus' liefde en erbarming " dat is Jozefa. Zij is de stem van haar Bruidegom, zij is heraut, zij is gezant. Zij komt voor de gehele wereld en tot iedereen zegt zij: " Weet gij, dat de Meester zo goed is? Weet gij dat een eeuwig, een puur en onsterfelijk geluk u wacht? Weet gij, dat gij geschapen zijt voor een veel hoger doel dan gij thans nastreeft, dat Hij, die u heeft geschapen en verlost, u nog altijd liefheeft, nog altijd, ondanks uw fouten en uw zonden? "

Op zekere dag vroeg Jozefa aan de goddelijke Zaligmaker: " Maar Heer, ik begrijp niet wat dat voor een werk is, waarover u mij telkens spreekt? "

"Weet je niet wat mijn werk is?" antwoordde Hij : " Mijn werk is louter liefde! Ik wil Mij van jou bedienen om nog meer de barmhartigheid en de liefde van Mijn Hart te openbaren. De woorden en de verlangens die je moet overbrengen, zullen de ijver van vele zielen opwekken, de ondergang van vele anderen voorkomen en men zal altijd méér erkennen, dat de barmhartigheid van mijn Hart onuitputtelijk is ".

" Van tijd tot tijd", zo zei Hij een andere maal, liefde te doen horen. Het is waar, Ik heb je in geen enkel opzicht nodig, maar laat Mij om liefde vragen en Mij nogmaals openbaren aan de zielen".

Dit was dus Jozefa's zending. Het goddelijk Hart wil heersen door een diepere kennis van Zijn goedheid, Zijn liefde en Zijn barmhartigheid. Dit was het getuigenis, dat Hij zelf hier op aarde over zijn Vader aflegde: Deus caritas est, God is liefde.

Hij wil dat de zijnen weten dat ook Hij zelf louter liefde is, en dat zij op hun beurt daarvan getuigen.

Hij wil – en dit is het uiteindelijk doel van Josefa's zending en de betekenis van haar leven - dat door die nieuwe openbaring van Zijn liefde en door alle die nieuwe openbaring van zijn liefde en door alle genaden daaraan verbonden, de mensen op hun beurt Hem veel en vurig zullen beminnen. Hij wil bovendien en Hij wil dit met bijzondere nadruk, dat zij Hem onvoorwaardelijk hun vertrouwen zullen geven; want het vertrouwen, de overgave, is het bewijs van de meest innige liefde en de bron van de grootste edelmoedigheid.

Hij wil de zielen dus tot zich trekken en ze vernieuwen door het geloof aan Zijn barmhartigheid en goedheid. De wereld begrijpt daar zo weinig van en vooral, zij gelooft er zo weinig in.

Hij wil Zijn uitverkoren zielen versterken en beveiligen door de zekerheid van die liefde. Hij wil dat zij ondervinden wat zijn goddelijk Hart is. Hij wil, dat zij aan hen die Hem weinig of in het geheel niet kennen, openbaren wie en wat Jezus is.

Deze oproep moet de ingesluimerde zielen wekken, de gevallen doen opstaan, de hongerigen verzadigen en dat alles tot aan het uiteinde der aarde. De Zaligmaker drukt dit vurig verlangen zó beslist uit, dat men voor deze brandende vraag om liefde niet onverschillig kan blijven.

Tegelijkertijd herinnert Hij de zijnen er aan, dat in de gegeven orde der Voorzienigheid, Zijn plannen voor een groot deel afhankelijk zijn gesteld van de vrije medewerking der mensen. Hij vraagt deze medewerking aan allen, die iets van Zijn vurige verwachtingen kunnen begrijpen. Zij moeten weten dat Hij met machtige genaden op de juiste tijd zal ingrijpen en hun pogingen zal zegenen.

"Als de zielen Mijn wensen eenmaal kennen", zegt Hij, "laat ze dan niets meer sparen, geen moeite, geen inspanning, geen lijden!"

Alvorens Zijn plannen ten uitvoer te brengen, wil Jezus nogmaals aan Jozefa duidelijk maken, wat Hij van zijn werktuig verwacht. Het is als een korte samenvatting van de grondige vorming die Hij haar in de afgelopen maanden had doen ondergaan.

"Ik weet niet hoe het komt", schrijft Jozefa, "maar sinds acht dagen heb ik een zelfkennis, die ik te voren nooit heb gehad. Ik zie dat ik tot het allerergste in staat ben, en mijn hart is vol slechte neigingen. Ik kan niet zeggen, hoe bedroefd en beschaamd ik ben nu ik dat zie, vooral als ik de goedheid van Jezus daartegenover stel". Op de vooravond van Marieten-Hemel-Opneming schrijft zij:

"Toen ik vandaag zat te naaien dacht ik bij mijzelf: Waarom ben ik zo weinig edelmoedig en altijd bang voor het

lijden? Ik heb ingezien, dat ik mijn blik niet genoeg op Hem vestig en nog te veel zie naar mijzelf. Dat mag zo niet doorgaan, want mijn leven zal maar kort zijn en weldra zal ik niet meer kunnen werken voor zijn glorie. Ik heb daarom verlot gevraagd, het Heilig Uur te mogen houden, om Jezus te troosten voor mijn tekort aan edelmoedigheid. Ook vroeg ik, één dag retraite te mogen houden om van Hem te verkrijgen, dat ik mijn ogen steeds op Hem vestigen, op zijn Wil, Zijn Glorie, zijn Hart, zonder maar in het minst naar mijzelf te zien".

De 15de Augustus trekt zij zich terug in volkomen afzondering onder de bescherming van haar hemelse Moeder.

" Vanaf het ontwaken ", zo schrijft zij, "heb ik mij héél dicht bij Jezus geplaatst en gevraagd, Hem met een waarachtige liefde te mogen beminnen; dat is mijn enig verlangen".

Gedurende mijn dankzegging na de H. Communie, vroeg ik Hem mij evenveel vertrouwen te geven op zijn goddelijk Hart als schaamte over mijn zonden".

Als antwoord op haar smeken, dompelt de Meester haar dan nogmaals in de kennis van haar geringheid. " Op die morgen van 15 Augustus", zo tekent zij aan, " bevond ik mij plotseling tegenover een donkere plaats, die omgeven was van mist. Het was een soort vochtig en somber tuintje, vol onkruid, met doornige en verwarde struiken zonder bladeren.

Er kwam wat licht als van een zonnestraal en ik zag de wanorde van het gras en de doornen die over een slijkerig water hingen, waaruit een bedorven lucht opsteeg. Toen verdween alles. Ik wist niet, wat dit te betekenen had, maar ik ging naar de kapel en dacht er niet meer over na. Het enige wat ik Jezus vroeg was, Hem met een oprechte liefde te mogen beminnen en mijn ogen alleen op Hem te vestigen. Plotseling verscheen Hij in volle heerlijkheid. Uit zijn Hart straalde een groot licht en Hij sprak met veel liefde tot mij:

" Mijn veelgeliefde: Ik ben de Zon die je laat zien hoe ellendig je bent. Hoe meer je de omvang van je ellende ziet, des te meer moet je in tederheid en in liefde voor Mij toenemen. Vrees niets, het vuur van mijn Hart verteert je ellende. Als je ziel een bedorven aarde is, niet in staat om vrucht voort te brengen, ben Ik de hovenier die de grond bewerkt. Ik zal een zonnestraal zenden om hem te zuiveren en mijn hand zal zaaien. Blijf héél klein ... heel klein. Ik ben groot genoeg. Ik ben je God, Ik ben je Bruidegom, en jij, jij bent de " miserie (1) " van mijn Hart".

Op dezelfde dag verscheen haar nog de H. Maagd, "gekleed zoals op de dag van mijn geloften", zegt Jozefa, " met een kroon op het hoofd, de handen voor de borst gekruist, en haar Hart omgeven door een kroon van witte roosjes ".

"Deze bloemen zullen paarlen worden van grote waarde voor het heil van de zielen", sprak de H. Maagd, terwijl zij eerst haar ogen richtte op de novicen die rondom haar beeld waren neergekniel. En zich toen tot Jozefa wendend :

" Ja, de zielen, die Jezus boven alles liefheeft! Ook ik bemin ze want zij zijn de prijs van zijn Bloed en ... er zijn er zoveel die verloren gaan! Weerstree Zijn plannen niet, kind! Weiger Hem niets. Geef je totaal aan het werk van zijn Hart, dat niets anders is dan de redding der zielen. Vrees niet, mijn dochter. De Wil van Jezus zal geschieden. Zijn werk zal voleindigd worden".

De volgende dag komt Jezus haar sterken, tegen de afkeer die zij voor die grote taak ondervindt en die altijd haar grote moeilijkheid zal blijven.

" Alles wat Ik je zal opdragen te zeggen, hoe hard het ook moge schijnen, is voor de zaligheid der zielen ... men kan niet beseffen hoezeer ik de zielen liefheb!

(1) Zinspeling op de bijna gelijkkluidende naam van een onmogelijk plantje.

"Begrijp dit goed: Ik ben het die in alle dingen de leiding heb en Ik zal nooit dulden dat je wordt gevoerd langs een weg die niet de Mijne is. Geef je over en zie slechts naar Mij, naar Mijn hand die je bestuurt en naar Mijn tedere liefde, de liefde van een Vader en een Bruidegom ".

Terwijl Jozefa de volgende dag weer bezig is met haar naaiwerk, hoort zij ineens de zo welbekende stem: "Hier ben Ik ".

Zij knielt neer ... Daar is Jezus. Zij werpt zich ter aarde, aanbidt Hem en zegt: " Gij, Heer! Ik heb al sinds gisteren op U gewacht en ik begon te vrezen dat ik U verdriet had gedaan ".

" Neen Jozefa! Het is voor Mij een vreugde als de zielen op Mij wachten! Er zijn er zovele die niet aan Mij denken! "

Hij verzoekt Jozefa dan naar haar cel te gaan. Daar aangekomen, wil zij haar geloften hernieuwen en vraagt of Hij het wenst. "Ja" antwoordde hij terstond. " Telkens wanneer je die vernieuwt, worden de banden, die je met Mij verbinden, nauwer aangehaald".

" Toen bad ik Hem ", zo schrijft Jozefa, " toch niet toe te staan, dat ik ooit zijn plannen zou weerstreven, of dat mijn ellende zijn werk zou belemmeren".

" Je armzaligheid zal Mij nooit van je verwijderen, Jozefa. Je weet wel, dat Ik juist om je ellende mijn ogen op je heb gevestigd".

" ... Schrijf nu op hoe mijn zielen mijn vaderlijk Hart aan de zondaren kunnen openbaren. "

En terwijl de goddelijke Meester spreekt, is Jozefa voor haar tafel neergeknield en schrijft :

" Ik ken de zielen dóór en dóór, hun hartstochten, hun neiging tot de wereld en tot de genoegens. Ik weet van alle eeuwigheid, hoeveel zielen Mijn Hart met bitterheid zullen vervullen en dat Mijn Lijden en mijn Bloed voor velen nutteloos zullen zijn! Maar zoals Ik hen beminde in het verleden, zo bemin Ik hen ook nu nog!

" Het is niet de zonde, die mijn Hart zó wondt. Maar dat de zielen niet bij Mij hun toevlucht komen zoeken, als de zonde gebeurd is, dat grieft Mij het meest.

" Ja, Ik verlang vergiffenis te schenken. Mijn uitverkoren zielen moeten de wereld doen weten, hoezeer mijn Hart vervuld is van liefde en barmhartigheid en op de zondaars wacht".

" Ik zei Hem toen ", schreef Jozefa, " dat de zielen dit toch al wisten, en dat Hij toch niet moest vergeten hoe ellendig ik ben, en in staat om al zijn plannen te bederven ".

" Ja, de zielen weten het", antwoordde Hij met klem en veel goedheid, "maar van tijd tot tijd voel Ik mij gedrongen opnieuw de stem van Mijn liefde te doen horen. En ditmaal wil Ik Mij bedienen van het klein, nietig schepsel dat jij bent. Je hoeft niets anders te doen dan te beminnen en je over te geven aan Mijn wil. Ik zal je verborgen houden in mijn Hart en niemand zal je daar ontdekken. Pas na je dood zullen mijn woorden worden gelezen ... Ga binnen in Mijn Hart. Ik blijf je steunen met zo grote liefde ... Weet je niet dat Ik je bemin... Heb Ik je daarvan niet genoeg bewijzen gegeven?"

Jozefa maakt nog bedenkingen door te herinneren aan haar talrijke zwakheden: " Ik heb ze van eeuwigheid voorzien ", antwoordt de Zaligmaker " en daarom heb Ik je lief".

Twee dagen later geeft Hij nauwkeurig zijn verlangen te kennen: "Ik wil dat je schrijft, Jozefa. Ik ga je spreken over de zielen, die Ik zozeer liefheb. Ik wil dat zij altijd in mijn woorden het geneesmiddel kunnen vinden voor hun kwalen".

VI. DE HERAUTE

Op Vrijdag 20 October was Jozefa in aanbidding voor het Allerheiligste. Plotseling verscheen haar de goddelijke Zaligmaker die zijn Kruis droeg.

" Jozefa ", sprak Hij, "deel in het vuur dat Mijn Hart verteert. Ik dorst naar de redding der zielen. Ik verlang vurig dat de zielen tot Mij komen! Laat de zielen toch geen vrees voor Mij hebben ... laten zij toch hun vertrouwen in Mij stellen! "

"Ik ben geheel en al liefde", zo ging Hij verder, " en Ik kan de zielen die Ik zo liefheb, niet hard behandelen. Zonder twijfel, zij zijn allen dierbaar aan Mijn hart, maar velen onder hen zijn door Mij bevoorrecht. Ik heb ze uitverkoren om in hen Mijn troost te vinden en ze te overladen met Mijn bijzondere bewijzen van liefde ... Ik sla weinig acht op hun ellende. Ik wil doen weten, dat Ik hen met nog meer tederheid liefheb, als zij zich na hun zwakheden en zonden nederig werpen in mijn Hart ; dan schenk ik hun vergeving en bemin hen als voorheen."

Jozefa wordt stoutmoedig bij zoveel goedheid. "Ik heb Hem gevraagd ", schrijft zij, " of Hij mij daarom bemint; ik beledig Hem immers zo vaak, ik val zo dikwijls! Als ik Hem dan vergiffenis vraag, toont Hij mij onmiddellijk daarna door nieuwe bewijzen van liefde, dat Hij mij heeft vergeven".

" Weet je niet, Jozefa, dat Ik de zielen meer liefheb naarmate ze ellendiger zijn? Jij hebt meer dan anderen mijn Hart gewonnen, door je kleinheid en je ellende".

"Toen smeekte ik Hem, mij Zijn kruis te geven en ik vroeg, waarom Hij het juist vandaag droeg. Of een ziel Hem beledigde?"

Hij antwoordde: " Ik draag het kruis omdat er onder de uitverkorenen vele zijn die Mij op allerlei wijzen weerstand bieden en tezamen vormt die weerstand dit kruis ... Blijf verenigd met mijn Hart ... wil je op een of andere wijze delen in zijn bitterheid ? " ...

" Hij vervulde toen mijn hart met grote droefheid".

Na een ogenblik stilte ging Hij verder: " Een ziel, die edelmoedig genoeg is, om Mij alles te geven wat Ik haar vraag, verzamelt schatten voor zichzelf en voor andere zielen. Zij ontruikt zeer velen aan het gevaar voor eeuwig verloren te gaan.

"De bevoorrechte zielen van Mijn Hart hebben de opdracht om door offers en liefde mijn genaden over de wereld af te trekken.

" Ja, de wereld is vol gevaren ... Hoeveel arme zielen, aangelokt door het kwaad, hebben onophoudelijk behoefte aan zichtbare of onzichtbare hulp! Ik herhaal het, weten mijn bevoorrechte zielen wel goed, van welke schatten zij zichzelf en andere zielen beroven, als zij in edelmoedigheid te kort schieten? ..

" Door het feit alleen van haar roeping, is de ziel niet bevrijd van haar gebreken en zwakheden. Ze kan te kort schieten en dat zal meer dan eens gebeuren, maar als zij zich vernedert en haar geringheid erkent, als zij tracht haar tekortkomingen goed te maken door kleine daden vol edelmoedigheid en liefde; als zij zich weer geheel aan mijn Hart wegschenkt en toevertrouwt, dan geeft zij Mij méér eer en doet méér voor de zielen, dan wanneer zij in niets tekort was gekomen.

"Ik geef weinig om ellende en zwakheden; wat Ik aan mijn zielen vraag is liefde! "

Nog dikwijls zal de goddelijke Meester terugkomen op deze grote les, die wel de samenvatting is van de boodschap aan de Godgewijde zielen. H Ja ", zo voegde Hij er aan toe, " ondanks haar ellende kan een ziel Mij zéér vurig beminnen.

Begrijp echter wel, Jozefa, dat Ik alleen de fouten van onoplettendheid en zwakheid bedoel, niet de weloverwogen fouten en vrijwillige zonden ".

Jozefa vraagt Hem, aan Zijn bevoorrechte zielen veel liefde in te storten; liefde die geen grenzen stelt aan vertrouwen en edelmoedigheid. En Jezus antwoordt:

"Onderhoud daartoe in je hart het verlangen om Mij bemind te zien. Bied je leven aan, opdat al Mijn uitverkoren zielen goed mogen begrijpen welke grote opdracht zij door hun dagelijkse taak en hun kleine pogingen kunnen vervullen. Zij moeten nooit vergeten, dat Ik hen heb uitverkoren onder zoveel anderen, niet om hun volmaaktheid, maar om hun ellende. Ik ben geheel en al liefde en het vuur waarvan Ik brand, verteert al hun zwakheden ".

En tot haar zelf vervolgde Hij:

"Vrees niets. Ik heb je uitgekozen, zo'n nietswaardig iemand, om de wereld te doen weten, dat Ik geen grootheid zoek en geen heiligheid. Wat Ik zoek is liefde. Voor al het overige zal Ik zelf zorg dragen. Ik ga nu weer spreken over de geheimen van Mijn Hart. Maar het verlangen dat Mij verteert is altijd hetzelfde: dat de zielen toch meer en meer Mijn Hart mogen kennen ".

Zo luiden op 20 Oktober 1922 de eerste regels van deze grote opdracht, die Jezus aan dit zustersje wil toevertrouwen. Vanaf de eerste woorden is de betekenis duidelijk en zij wordt zelfs door de uitspraak van de Meester bevestigd: Hij wil Zijn liefde en barmhartigheid doen zegevieren.

Voortaan gaan alle gesprekken van Jezus over deze bijzondere zending van Jozefa. Zij moet Hem verkondigen, Zijn Hart en Zijn liefde. Hoe het gebeuren moet, zij weet het niet. Zij behoeft alleen maar het gewillig werktuig te zijn, te gehoorzamen, op te schrijven wat Hij haar voorzegt; voor het overige moet ze geen eigen wil meer bezitten. Boven alles moet zij Hem zeer liefhebben. Hij zelf kent beter dan wie ook

de wegen en de middelen, die Hij wil aanwenden voor zijn doel.

Aanvankelijk vooral gericht tot de uitverkorenen, tot degenen die door priesterschap en kloosterleven bijzonder zijn bevoorrecht, richten de woorden van Christus zich weldra tot allen, die van goede wil zijn, maar ook tot de zondaars en tot de gehele wereld. Het is alsof de Zaligmaker weer in de tempel staat, Zijn armen uitbreidt en roept: "Zo iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drink ". " Het water dat Ik hem geven zal, wordt in hem een bron die opborrelt tot eeuwig leven ". "Als gij eens wist, wat Gods gaven zijn" .

Jozefa zelf wordt telkens vermaand en onderricht. Meer dan wie ook moet zij in staat zijn, naar Zijn uitspraken te luisteren. Meer dan wie ook wordt zij bewerkt door de diepe invloed van Gods genade om in alles getrouw te kunnen zijn en Hem zonder merkbare afwijking te kunnen beminnen met een grote liefde.

" Wil je, dat Ik je mijn kruis geef? " vraagt Jezus. En op haar toestemmend antwoord vervolgt Hij :

" Welnu, het eerste wat Ik wil is, dat je Mij datgene ten offer brengt waar je nu aan denkt. Zet je eigen verlangens aan één kant, mijn Wil aan de andere kant en kies dan".

"Ik vroeg Hem vergeving", schrijft Jozefa, "ik dacht nl. aan iets dat ik erg aantrekkelijk vind in het leven van onze communiteit. Heer U weet wel, dat ik alleen wil wat U wilt. Toen sprak ik hem over de zielen... over zoveel zielen die verloren gaan! " ...

Hij antwoordde bedroefd: "Arme zielen! Velen kennen Mij niet, het is zo. Maar talrijker nog zijn zij, die Mij wel kennen en Mij prijsgeven voor een leven van genot. Er zijn zoveel zinnelijke zielen in de wereld! En zelfs onder mijn bevoorrechte zielen zijn er zovele, die willen genieten! Zo raken zij op een dwaalspoor, want Mijn weg is lijden en kruis. Alleen de liefde geeft de kracht Mij daarop te volgen. Daarom zoek Ik de liefde ".

" Er zijn zielen, vurig bemind door mijn Hart, die Mij beledigen ... Zij zijn Mij niet altijd trouw. Juist omdat Ik die zielen meer dan anderen liefheb, doen ze Mij lijden".

Jozefa zou gaarne eerherstel aanbieden, maar voelt zich onwaardig. " Maar U ziet toch Heer, wie ik ben! Ik heb alleen maar verlangens, ik kom nooit tot daden! "

Zeer krachtig hernam Jezus : " Het is een voldoening voor mijn Hart, in nauw contact met de zielen te treden. Daarom zoek Ik die voldoening bij jou, Jozefa, als een ziel Mij verdriet doet. Mijn verlangen om haar goed te doen, wordt dan je eigen verlangen ... Inderdaad, veel zielen beledigen Mij, maar bij vele andere ook vind Ik troost en liefde". Als twee personen elkander beminnen, kan het geringste tekort aan oplettendheid de andere kwetsen. Zo is het met mijn Hart. Daarom moeten zij, die mijn bruiden willen worden, zich degelijk vormen, zodat zij later niets aan de liefde weigeren ".

In een verslag over een nacht waarin zij veel geleden had schrijft Jozefa :

"Ik heb de zielen in de hel zien vallen in dicht aaneengesloten groepen. Op sommige ogenblikken kon men ze zelfs niet tellen ".

Zij klaagt daarover bij Jezus.

" Je ziet wel de zielen, die verloren gaan, Jozefa, maar die ten hemel opstijgen heb je nog niet gezien".

Toen liet Jezus haar een stoet van zielen zien die gered waren ... " ze waren ontelbaar", zegt Jozefa. " Zij gingen een onbegrensde ruimte binnen die vol licht was en daarin verdwenen zij. "

" Al deze zielen ", zeide Jezus, " hebben met onderwerping het kruis aanvaard dat mijn Liefde en mijn Wil voor hen had uitgekozen". Bij een volgende verschijning leidde Jezus de openbaring van Zijn liefde aldus in: " Vrees niet , Jozefa ! Ondanks je onbeduidendheid en zelfs ondanks je weerstand, volbreng Ik mijn werk in jezelf en in de zielen".

" Heer, ik weet niet wat dat werk is waarover U altijd spreekt ".

Met bijzondere ernst antwoordde de Meester en herhaalde wat Hij haar reeds vroeger had geantwoord op dezelfde vraag : "Je weet niet wat mijn werk is? Mijn werk is louter liefde ... Ik wil dat deze Sociëteit, die Ik met voorliefde bemin, veel zielen voor Mij redt en Ik wil Mij van u allen bedienen, die niets zijt en voor niets deugt, om nog meer de barmhartigheid en de liefde van Mijn Hart te openbaren. Daardoor word Ik verheerlijkt als men Mij de vrijheid laat om met je en in je te doen wat Ik verkies. Je kleinheid en je lijden redden reeds veel zielen. Maar de woorden, de verlangens die Ik door middel van u bekend maak, zullen in veel anderen de ijver doen ontwaken en de ondergang van zeer velen voorkomen. Men zal steeds beter begrijpen dat de barmhartigheid en de liefde van mijn Hart onuitputtelijk zijn. Ik vraag de zielen geen grote dingen. Wat Ik hun vraag is liefde".

" Ik heb Hem toen gesmeekt", schrijft Jozefa, " mij die liefde te schenken; ik heb Hem opnieuw gezegd dat ik mij geheel op Hem wil verlaten. Met een goedheid waarvoor ik geen woorden kan vinden, zette Hij mij zijn Doornenkroon op het hoofd, terwijl Hij sprak : "Ziedaar, klein schepseltje van mijn Hart, bruid die Ik liefheb, neem die Kroon. Ze moet je altijd aan je kleinheid herinneren. Ik houd van je en nooit zal Ik je aan je eigen lot overlaten omdat Ik medelijden met je heb ... Heb Mij lief ... geef Mij troost en leef in overgave! "

En even daarna: "Zij die aan zichzelf verzaken uit liefde tot Mij, vinden in mijn Hart de ware vrede ".

Alsof Hij een nieuwe fase van zijn openbaringen wilde inleiden sprak Jezus: " Vraag aan je Oversten, dat ze je voor iedere dag een tijd aanwijzen, waarin je kunt opschrijven, wat Ik zeggen zal".

Toen Hij weer verscheen lag Jozefa in haar celletje neergeknield om Zijn goddelijke Majesteit te aanbidden. De

Meester liet dit toe. Na enkele ogenblikken sprak Hij : "Ik wil, dat je bij de vernieuwing van je geloften jezelf in volledige onderwerping aanbiedt. Ik moet vrij zijn, en geen enkele belemmering in je aanwezig vinden voor mijn plannen.

En nu ... schrijf..."

Jozefa luisterde aandachtig en schreef terwijl Jezus sprak.

" Ik zal eerst spreken voor mijn uitverkoren zielen, voor al degenen die Mij zijn toegewijd. Zij moeten Mij kennen, om aan degenen die Ik hun toevertrouw de goedheid en de tederheid van mijn Hart te kunnen openbaren. Zij moeten aan allen kunnen zeggen dat Ik, hoewel de oneindig rechtvaardige God, toch Vader vol barmhartigheid ben. Mijn uitverkoren zielen, mijn bruiden, mijn religieuzen, mijn priesters moeten aan de arme zielen duidelijk maken, hoezeer Ik hen liefheb.

"Dat alles zal Ik je langzamerhand uiteenzetten en zo zal ik Mijn glorie vinden door middel van je ellende, je geringheid en je nietigheid. Niet om datgene wat je bent, heb ik je lief... maar om datgene wat je niet bent, d.w.z. om je ellende, om je niets, want dáár vind ik gelegenheid om Mijn grootheid en Mijn goedheid te doen uitstralen.

"Vaarwel, Jozefa. Je komt morgen terug, nietwaar? Ik zal dan verder gaan met mijn mededeling en jij zult Mijn woorden met veel ijver aan de zielen doorgeven ... Laat Mij vrij in Mijn plannen; het gaat om Mijn glorie en om het heil der zielen. Denk er aan, dat Ik gediend wil worden in blijdschap en vergeet nooit de niets waardigheid van het werktuig, dat jij bent. Alleen de liefde kan Mij de ogen doen sluiten voor je zwakheden. Heb Mij vurig lief om zo aan Mijn goedheid te beantwoorden ".

Bij het vallen van de nacht bracht de Zaligmaker weer zijn kruis. " Wat een zonden" ... sprak Hij, " en hoeveel zielen zullen deze nacht naar de hel gaan!... Wees jij tenminste, Mijn troost en herstel zoveel ondankbaarheid. Hoe lijdt Mijn Hart als het ziet, dat alles wat Ik gedaan heb, voor zoveel zielen

nutteloos is. Deel met Mij dit lijden. Neem mijn kruis en blijf met Mij verenigd".

Tegen de morgen komt Jezus terug. Hij is onbeschrijfelijk indrukwekkend door Zijn schoonheid en droefheid tevens.

"Arme zielen", zegt Hij. "Hoe velen zijn nu verloren voor altijd! .. Maar hoe velen ook zullen terugkeren tot het leven! Je kunt de herstellende kracht van het lijden niet meten, Jozefa. Als je toestemt, zal ik je dikwijls doen delen in de bittere smart van mijn Hart. Op die wijze zal je Mij troosten en zullen veel zielen gered worden ... Tot spoedig Jozefa, denk aan Mij, denk aan de zielen, denk aan Mijn liefde! "

Daags daarna zegt Jezus haar: "Wees Mijn troost. .. Heb Mij lief ... Geef je over! De overgave verheerlijkt Mij meer dan vele offers".

"Ik zal aan de Mijnen zeggen dat mijn Hart een afgrond van liefde is ... Denk zonder ophouden aan Mij! De zielen verheerlijken Mij, als zij aan Mij denken".

Dan gaat de eigenlijke openbaring van liefde weer verder in deze vlammeende woorden :

"Ik ben geheel en al liefde! Mijn Hart is een afgrond van liefde!" "Het is de liefde die de mens heeft geschapen en alles wat er op de wereld is, om hem te dienen.

"Het is de liefde die de Vader er toe bracht zijn Zoon te geven voor de zaligheid van de mens, die door de zonde verloren was.

"Het is de liefde die maakte dat een zeer reine Maagd, nog bijna een kind, vaarwel wilde zeggen aan de vreugden van het leven in de tempel; er in toestemde de Moeder van God te worden en al het lijden aanvaardde dat het goddelijk moederschap haar zou opleggen.

"Het is de liefde, die Mij deed geboren worden in de strenge winter, arm en ontbloot van alles.

"Het is de liefde, die er Mij toe bracht, dertig jaren door te brengen in verborgenheid en nederig werk.

" Het is de liefde, die Mij de eenzaamheid deed verkiezen en de stilte... onbekend te blijven bij de mensen en onderworpen aan de bevelen van mijn Moeder en van mijn Voedstervader.

Want de liefde voorzag, hoe in de loop der tijden velen Mij zouden volgen; zij zouden er hun vreugde in stellen hun leven aan het mijne gelijkvormig te maken.

" Het is de liefde, die Mij al de ellenden van de menselijke natuur deed aanvaarden.

" Want de liefde van mijn Hart zag nog verder, en wist hoeveel zielen, die in gevaar verkeerden, door de daden en offers van andere zielen, het leven weer zouden terugvinden.

" Het is de liefde, die Mij de meest ontterende verachting deed ondergaan en de meest gruwelijke foltering; die mij al mijn Bloed deed storten, Mij deed sterven op het kruis om de mens te redden en heel het menselijk geslacht te verlossen.

"De liefde voorzag ook, dat zoveel zielen in de toekomst hun lijden en hun daden, ook de gewoonste, zouden verenigen met Mijn smarten en Mijn Bloed, om Mij zodoende een groot aantal zielen te schenken.

" Dat alles zal Ik je duidelijk maken, Jozefa ; men moet goed weten hoe groot Mijn liefde voor de zielen is.

" Ga nu terug naar je werk en leef in Mij, zoals Ik leef in jou".

Enige dagen later, na een nacht van zwaar lijden, waar zij door kruis en doornenkroon veel pijnen had doorstaan, kwam Jezus 's morgens bij haar en zonder enige inleiding zei Hij : "Schrijf voor mijn zielen:

" De ziel, die haar leven voortdurend met het Mijne verenigt, verheerlijkt Mij en werkt krachtadig aan het heil der zielen. Doet zij iets dat in zich weinig of geen waarde heeft, als zij het met mijn Bloed bedekt, of het verenigt met het werk dat Ik op aarde verrichtte ... hoe groot is dan de

vrucht voor de zielen ... , groter wellicht dan wanneer zij voor de gehele wereld gepredikt had!

" En dat is zo als men studeert, spreekt of schrijft. .. als men naait, de vloer veegt of rust ... indien de bezigheid maar berust op de gehoorzaamheid of de plicht en niet ingegeven door 'n gril... ; als zij maar volbracht wordt in innige vereniging met Mij, met een zeer zuivere mening en gedompeld wordt in mijn Bloed. Ik wens vurig dat de zielen dit begrijpen! Niet de daad zelf heeft enige waarde, maar de mening waarmee zij wordt verricht. Toen Ik de werkplaats te Nazareth veegde en er timmerde, gaf Ik evenveel glorie aan Mijn Vader, als toen Ik preekte in Mijn openbaar leven.

" Er zijn veel mensen, die Mij verheerlijken in het vervullen van een taak, die belangrijk is in de ogen van de wereld. Ik heb echter ook veel verborgen zielen, die door hun nederige bezigheden hoogst nuttige werklieden zijn in Mijn wijngaard, want de liefde is hun drijfveer en zij bedekken hun kleinste daden met bovennatuurlijk goud, door ze te dopen in mijn Bloed.

" Mijn liefde gaat zó ver, dat de mijnen met de nietigste dingen grote schatten kunnen verdienen. Als zij zich 's morgens met Mij verenigen en Mij hun dag opdragen, met de vurige wens dat Mijn Hart alles zal gebruiken voor de zielen... , als zij ieder uur, ieder ogenblik hun plicht doen, wat al schatten verzamelen zij dan niet in één dag! Ik zal hun mijn liefde steeds meer openbaren ... Mijn Liefde is onuitputtelijk en voor een minnend hart is het zo gemakkelijk zich door mijn liefde te laten leiden".

" Vaarwel, ga weer naar je werk; bemin en lijd, want de liefde kan niet leven zonder lijden".

Twee dagen later is Jezus weer daar ; Jozefa knielt voor haar tafeltje en Jezus zegt eenvoudig:

" Schrijf voor de zielen:

" Mijn Hart is geheel en al liefde en die liefde gaat uit naar alle zielen. Maar hoe zal Ik mijn uitverkoren zielen goed

doen begrijpen, dat mijn Hart zich bij voorkeur van hen wil bedienen om de zondaars te redden en zovelen, die in de wereld gevaar lopen? Ze moeten weten, dat Ik juist daarom zozeer verlang naar haar volmaaktheid. Die volmaaktheid bestaat in het volbrengen van de gewone dagelijkse plichten in innige vereniging met Mij. Als zij dat goed begrijpen, kunnen zij aan haar leven en al haar bezigheden een goddelijke waarde geven door die innige vereniging met mijn Hart. Een dag van goddelijk leven heeft onzegbare grote waarde!

"Wanneer een ziel brandt van verlangen om te beminnen, valt niets haar zwaar ... maar voelt zij zich koud en lusteloos, dan is alles haar te veel, te lastig. Laat zij dan tot Mijn Hart komen en weer dapper zijn. Zij moet Mij haar neerslachtigheid geven, ze verenigen met de ijver, die Mij verteert. Daarna kan zij gerust zijn: haar dag zal zeer kostbaar zijn voor de zielen. Mijn Hart kent alle menselijke zwakheden en heeft er diep medelijden mee.

" Het is Mij niet genoeg dat de zielen slechts door middel van de genade met Mij verenigd zijn; Ik wil een intiem voortdurend een zijn, zoals dat bestaat tussen hen, die elkaar beminnen en in elkaars gezelschap leven. Al zijn zij niet voortdurend in gesprek, toch zien zij elkaar vaak aan en de een heeft voor de ander allerlei kleine attenties, die het gevolg zijn van hun wederzijdse liefde ...

" Als de ziel vrede en vertroosting geniet, o ja, dan valt het haar gemakkelijk aan Mij te denken. Maar zij mag niet vrezen, als verlatenheid en angst haar overvallen. Eén blik is Mij voldoende, en wordt door Mij begrepen, want Ik versta die. Die blik alleen reeds verkrijgt van mijn Hart de innigste bewijzen van liefde.

"Ik zal mijn zielen steeds weer herhalen, hoezeer Ik ze bemin, Want Ik wil dat ze Mij door en door kennen, om Mij te openbaren aan allen, die mijn liefde hun toevertrouwt.

"Ik verlang vurig dat alle uitverkoren zielen hun ogen op Mij gevestigd houden en ze niet meer van Mij afwenden... Er mag bij hen geen middelmatigheid bestaan. Deze komt meestal voort uit een verkeerde opvatting van Mijn liefde. Neen, mijn Hart beminnen is niet moeilijk, valt niet hard, het is zoet en gemakkelijk. Er behoeft niets bijzonders gedaan te worden, om een hoge graad van liefde te bereiken. Slechts zuiverheid van mening in iedere daad, klein of groot, en een innige vereniging met mijn Hart; de liefde doet al het overige".

De volgende dag zegt Hij haar :

"Ik ben Jezus, die de zielen met tederheid bemin... Ziedaar het Hart, dat niet ophoudt hen te roepen, te beschermen, te verzorgen !... Ziedaar het Hart, dat brandt van verlangen bemind te worden door de zielen, maar vooral door Zijn uitverkoren zielen!

Schrijf ook nog voor hen :

" Mijn Hart is niet alleen een afgrond van liefde; het is ook een afgrond van barmhartigheid. Ik ken alle menselijke ellenden. Mijn meest beminde zielen zijn er niet vrij van. Daarom heb Ik gewild, dat al hun daden, ook de geringste, door de vereniging met Mij van oneindige waarde zouden worden, tot welzijn van hen, die hulp behoeven en tot redding van de zondaars. Allen kunnen niet spreken, noch het Evangelie verkondigen aan heidense volken, maar allen, ja allen, kunnen samenwerken om het aantal der zaligen te vermeerderen; zij kunnen de eeuwige ondergang van veel zielen verhinderen, dank zij Mijn liefde en Mijn barmhartigheid.

"Ik wil aan mijn bevoorrechten zeggen, dat mijn Hart nog verder gaat : Het bedient zich niet alleen van hun alledaagse leven en kleinste daden, maar tot heil der zielen, wil Ik zelfs hun ellenden benutten... hun zwakheden... hun fouten en tekortkomingen.

" Ja, de liefde herschept en vergoddelijkt alles; de barmhartigheid vergeeft alles.

Schrijf nog enige woorden voor de mijnen.

" Door de liefde worden de gewoonste daden herschapen en ontvangen zij een oneindige waarde. Maar de liefde doet meer: Mijn Hart bemint Mijn uitverkoren zielen zo vurig, dat Ik ook hun ellende en zwakheden wil gebruiken en dikwijls zelfs tot hun fouten toe.

" De ziel, die zich geheel in ellende gedompeld ziet, schrijft zich zelf niets goeds toe. Juist die ellende brengt haar tot een zekere nederigheid die zij niet zou bezitten, als zij zich zelf minder onvolmaakt vond. Wanneer zij in haar werk of apostolische taak levendig haar onvermogen gevoelt... wanneer zij een soort tegenzin ondervindt, anderen te helpen in het streven naar een volmaaktheid, die zij zelf niet bezit, dan moet zij zich wel geringschatten. Als zij in die nederige erkenning van haar zwakheid tot Mij haar toevlucht neemt, Mij om vergeving vraagt voor haar gebrek aan ijver, mijn Hart om moed en kracht bidt, dan vestig Ik met veel liefde mijn ogen op haar en zegen Ik haar werk overvloedig. Sommigen zijn weinig edelmoedig om zich van uur tot uur in te spannen en de dagelijkse offers te brengen. Hun leven schijnt voorbij te gaan met beloften, die zij nooit nakomen.

Hier nu moet onderscheid gemaakt worden. Als de zielen de gewoonte namen om maar te beloven, zonder woord te houden, zonder haar natuur in het minst te overwinnen, zonder ooit het kleinste bewijs te geven van zelfverloochening en liefde, dan zeg Ik haar slechts deze woorden: " Wees op uw hoede, anders zal het vuur al dat stro verbranden, dat gij in uw schuur verzameld hebt, of de wind zal het in één ogenblik wegblazen ".

Maar anderen, en die bedoel Ik, beginnen de dag vol goede wil, bezielde met een oprecht verlangen Mij hun liefde te bewijzen. Zij beloven Mij zelfverloochening en edelmoedigheid in deze of die omstandigheid ... Maar onder

invloed van hun karakter, eigenliefde, gezondheid of wat dan ook, volbrengen zij toch niet - wanneer de gelegenheid zich voordoet - wat zij enige uren tevoren zo oprecht beloofd hebben. Zij erkennen echter onmiddellijk hun zwakheid. Geheel beschaamd vragen zij Mij vergiffenis, vernederen zich en beloven weer opnieuw... Men moet goed weten dat die zielen Mij evenveel behagen, als wanneer zij zich niets te verwijten hadden ".

Op dat ogenblik werd er gebeld om de religieuze te herinneren, dat nu een of andere gezamenlijke oefening werd gehouden en terstond verdween de goddelijke Zaligmaker.

De 14de December verscheen Jezus haar opnieuw:

" Zeg aan je Overste dat Ik verheerlijkt word door het vertrouwen van mijn Sociëteit; dat alle omstandigheden door Mij worden toegelaten of geregeld met het oog op Mijn werk ... ; dat véél zielen gered zullen worden door toedoen van Mijn Sociëteit; vele mijner bruiden zullen door mijn woorden de vurigheid terugvinden. Hoeveel andere zielen, die niet genoeg de waarde begrijpen van de geringste daden uit liefde verricht, zullen er een bron in vinden van genade en troost!

" Vaarwel. .. vertrouw je toe aan Mijn zorg en twijfel nooit aan de liefde van Mijn Hart. Het is niet erg als de storm je nog meer dan eens heen en weer schudt: de wortel van je kleinheid is diep gevestigd in de grond van mijn Hart".

En de volgende dag spreekt Jezus :

" Ja, het is waar dat Ik niemand nodig heb, maar laat Mij om je liefde vragen en door jou, de bruid van Mijn Hart, Mij nogmaals openbaren aan de zielen.

" Mijn Hart wil zich ontsluiten en zijn liefde uitstorten over deze groep uitverkoren zielen. Ik wil dat ditmaal de Sociëteit van mijn Hart de draagster zij van Mijn liefde voor de zielen ... Ik wil dat alle zielen weten, hoe vurig die liefde hen zoekt en op hen wacht om ze met geluk te overladen.

" Laat de zielen toch geen angst hebben voor Mij ... laat de zondaars toch niet van mij wegvlugten ... Ik zal ze ontvangen met zachte en vaderlijke liefde ".

"Jij zelf, Jozefa, heb Mij lief en vrees niets van je zwakheid, want Ik zal je steun zijn. Jij hebt Mij lief en Ik heb je lief! Kun je nog meer verlangen? "

" Hij heeft dat alles gezegd", schrijft Jozefa, " met zoveel goedheid dat Hij mij als geheel verloren in Hem achterliet. Ik kan niet uitleggen, wat er in mij heeft plaats gehad. Ik vraag Hem, mij te leren hoe ik Hem moet beminnen. Dit alleen verlang ik nog hier op aarde: Jezus te kunnen beminnen, die zo goed is ".

De Meester zelf zal haar de volgende dag het geheim van de ware liefde leren.

" Jozefa ", zegt Hij, "je bent immers Mijn bruid? Weet dan dat het de plicht van de bruid is, haar bruidegom op te beuren, zoals het de taak van de bruidegom is, zijn bruid te steunen en te sterken".

"Ik kon mijn hart niet meer bedwingen en heb Hem opnieuw geheel mijn liefde betuigd. Jezus luisterde naar mij met een goedheid, die men niet kan weergeven ", zegt Jozefa. En Jezus vervolgt : " ... Stel jezelf nu ter beschikking van Mijn Vader, maar met al de verdiensten van je Bruidegom. Vraag Hem vergeving voor zoveel ondankbare zielen. Zeg Hem, dat je, hoewel zo gering en ellendig, Hem voldoening wilt schenken en eerherstel voor de beledigingen, die men Hem aandoet. Zeg Hem dat je wel een waardeloos slachtoffer bent, maar geheiligd werd door mijn Bloed.

" Zo moet je de dag doorbrengen, terwijl je Hem om vergeving vraagt en eerherstel brengt ".

Toen Jezus haar enige dagen later weer verscheen sprak Hij; "Gisteren heb je Mij troost gebracht, omdat je Mij niet alleen hebt gelaten. Er zijn zoveel zielen die Mij vergeten en zoveel anderen, die opgaan in duizend en één nietigheden en Mij dagen lang vergeten. Weer anderen luisteren niet naar

mijn stem. Toch spreek Ik voortdurend tot hen; maar hun hart is gehecht aan de schepselen, aan de dingen van hierbeneden.

" Ga nu maar ... Jozefa. Ik kom weer terug ". " Er werd juist geluid voor de Mis van negen uur", schrijft Jozefa. Toen zij na enkele dagen ernstig ongerust was over het uitblijven van de Meester, kwam Hij en zei:

" Al vijf dagen roep je om Mij, Jozefa? En Ik dan ... hoeveel dagen, hoeveel maanden, hoeveel jaren roep Ik de zielen en zij antwoorden eenvoudig niet!

" Als jij Mij roept, ben Ik nooit ver weg, integendeel! Ik ben heel dicht bij je ... Maar als Ik de zielen roep, horen velen Mij niet; anderen verwijderen zich van Mij. Wees jij tenminste mijn troost; roep Mij, verlang naar Mij ... Les mijn dorst door je verlangen naar mijn tegenwoordigheid".

Een van de onontbeerlijke middelen, die ons naar God moeten voeren is het lijden. Na al het bittere leed, dat de Zaligmaker doorstond, om aan de goddelijke Gerechtigheid te voldoen en om het besef van Zijn alles overtreffende liefde te doen doordringen in de trage hoofden en koele harten van de mensen, moeten allen lijden, die met Hem verenigd willen leven.

Alleen het aanhoudend overwegen van Jezus' lijden en dood leert ons iets van de onsterfelijke waarde der zielen, iets ook van de ongerijmde dwaasheid en de gruwelijke ontering, die er in de zonde gelegen is. Het lijkt wel of alleen leed ons tot bezinning brengt.

"Hij heeft ons voorbestemd om gelijkvormig te worden aan het beeld van zijn Zoon", zegt St. Paulus. In die gelijkvormigheid ligt ook opgesloten, ligt vooral opgesloten, de deelname aan zijn Lijden. De steeds nauwere vereniging met de Godmens brengt diepere wijsheid, brengt overstelpende vreugden mee, maar, als een even vaste wet, ook een grote som van lichamelijk en geestelijk lijden.

Wij worden niet heilig, tenzij door onze daadwerkelijke deelname aan Jezus' verlossingsdaad en de mate van de

uitverkiezing bepaalt veelal de diepte en de omvang, van wat de zielen aan lijden moeten ondergaan. Overigens kan waarachtige liefde nooit werkeloos toezien. Wie Christus bemint, wil voor Hem werken, wil voor Hem lijden en hoezeer de lagere natuur zich ook verzet, toch gebeurt het, dat door de liefde het verlangen naar lijden soms tot hartstocht wordt.

Gedurende de vasten van 1923 verschijnt Jezus bijna dagelijks aan Jozefa. Niet om zijn boodschap aan de zielen voort te zetten, maar om haar te doen delen in Zijn lijden. Hij vertoont zich dan meestal in de deerniszijn lijden. Hij vertoont zich dan meestal in de deerniswekkende toestand, waarin het lijden Hem bracht, dat Hij die dag wil beschrijven. Hij verklaart haar de pijnen, die Hij doorstond, méér nog de gevoelens die Hem bezielde, de liefde die er Hem toe drong, zoveel te lijden, en ... wat Hij van de zielen verwacht. - Ook dit alles moet Jozefa neerschrijven, terwijl de Meester spreekt. Deze beschrijving van het H. Lijden moet in zijn geheel worden weergegeven en gelezen (1).

Jozefa heeft in deze weken zwaar geleden. Jezus te zien in zoveel smart, werd voor haar tot een uiterst pijnlijk medelijden; zij leed omdat Hij leed en in zekere zin leed zij alles mede, wat Hij haar van Zijn lijden liet zien.

De goddelijke Meester had wel zijn bijzondere bedoeling bij deze verklaringen over Zijn Lijden. Jozefa moest begrijpen, en alle vrienden van Jezus ná haar, dat het mede verlossen veel lijden, veel onthechting, veel vernedering veronderstelt.

" Het werk van Jezus ", zo sprak de H. Maagd tot Jozefa, " vraagt veel lijden en veel liefde". En Jezus zelf: " Ja, het lijden is nodig, Jozefa, maar het is voor de zielen! Heb Ik niet het eerst voor hen geleden om ze vrij te kopen en te redden? "

(1) *Un Appel à l'Amour*, pp. 379-472. De vertaling van deze openbaringen over Jezus' Lijden is in brochurevorm verschenen.

Vanaf 11 Juni begint de goddelijke Zaligmaker weer opnieuw Zijn liefde te openbaren. Tijdens de dankzegging na de H. Communie verschijnt Hij aan Jozefa en stelt haar gerust.

" Weet je niet ", zo vervolgt Hij, " dat Ik je liefheb en over je waak ? Het gaat om de zielen. Zij moeten Mij kennen, zij moeten Mij méér beminnen.

"Het is de taak van de kinderen om hun vader bekend te maken. Gij allen zijt mijn zeer beminde dochters. Daarom heb Ik u uitgekozen, want door uw Sociëteit wil Ik Mij openbaren en mijn Hart doen verheerlijken. Vrees dus niets. Ik ben de sterkte zelf en zal die kracht ook aan u allen meedelen. Ik ben de liefde en zal u ondersteunen. Ik zal u niet verlaten".

Enkele uren later komt Jezus in haar celletje. Jozefa hernieuwt haar geloften en knielt aan de voeten van haar Meester. Dan neemt Hij het woord en Jozefa begint te schrijven.

" Ik ben de Liefde! Mijn Hart kan de vlam die het verteert niet langer inhouden

"Ik bemin de zielen zo vurig, dat Ik mijn leven voor haar heb gegeven.

"Uit liefde tot haar, wilde Ik gevangen blijven in het tabernakel. Sedert twintig eeuwen ben Ik daar dag en nacht, verborgen onder de gedaante van brood en onzichtbaar in de kleine Hostie.

"Uit liefde verdraag Ik het dat men Mij vergeet, uit liefde verdraag ik de eenzaamheid, de verachting, de godslasteringen, de beledigingen, de heiligschennissen ...

"Uit liefde voor de zielen heb Ik het Sacrament van de Biecht ingesteld, om te kunnen vergeven; niet één of twee keer, maar zo dikwijls zij vergiffenis nodig hebben. Dáár wacht Ik ze op, dáár wil Ik haar fouten afwassen, niet met water, maar in mijn eigen Bloed."

" In de loop van de eeuwen heb Ik herhaaldelijk mijn Liefde tot de mensen geopenbaard. Ik heb bewezen hoe hevig het verlangen naar hun eeuwig heil Mij verteert. Ik heb hun

Mijn eigen Hart getoond. Deze godsvrucht was een nieuw licht, dat over de wereld scheen. Zij is thans voor de meesten, die aan de uitbreiding van Mijn rijk werken, het grote middel om de harten te treffen. Maar nu wil Ik iets méér. Ik vraag wederliefde als antwoord op mijn vurige liefde. Toch is dit niet het enige antwoord dat Ik van de zielen verlang. Ik wens dat zij geloven aan Mijn barmhartigheid, dat zij alles van Mijn goedheid verwachten, dat zij nooit aan Mijn vergeving twijfelen.”

" Ik ben God, maar God van liefde! Ik ben Vader, maar een Vader, die met tederheid bemint, niet met gestrengheid. Mijn Hart is oneindig heilig, maar ook de wijsheid zelf. Het kent de menselijke ellende en broosheid; Het neigt zich in oneindige barmhartigheid tot de zondaars. Ik heb de zielen lief, als zij een eerste zonde bedreven hebben en Mij nederig vergiffenis komen vragen. Ik bemin ze nog, wanneer zij een tweede zonde bewenen en als zij telkens hervallen - Ik zeg niet een miljard, maar miljoenen miljarden keren - bemin Ik ze nog en was Ik in mijn goddelijk Bloed de laatste zonde af, juist zoals de eerste !”

“Ik word de zielen nooit moe! Mijn Hart staat altijd open, om haar toevlucht te zijn.... De ellendigste hebben zelfs de voorkeur. Is een vader niet méér bezorgd voor zijn ziek kind dan voor het gezonde? Heeft hij er niet meer waakzaamheid en attenties voor? Zo stort mijn Hart Zijn medelijden en Zijn tedere liefde nog overvloediger uit over de zondaars dan over de rechtvaardigen.”

“Zie hier wat Ik de zielen duidelijk wil maken : de zondaars wil Ik zeggen, dat Mijn barmhartigheid onuitputtelijk is; de koude en onverschillige zielen, dat mijn Hart een vuur is, dat ze wil ontvlammen, omdat Ik ze bemin; de goede en godvruchtige zielen zal Ik zeggen, dat Mijn Hart de weg is om vooruit te gaan in volmaaktheid en veilig de eeuwige zaligheid te bereiken.”

“Ten slotte vraag Ik nogmaals aan de Mij toegewijde zielen: aan de priesters, de religieuzen, aan alle uitverkoren en bevoorrechte zielen, dat ze Mij hun liefde geven en nooit aan Mijn liefde twijfelen; maar vooral dat ze Mij hun vertrouwen schenken en nooit Mijn barmhartigheid in twijfel trekken. Het is zo vanzelfsprekend alles van mijn Hart te verwachten!”

“Ik wil vergiffenis schenken. Ik wil heersen. Ik wil de zielen vergiffenis schenken en ook de volken. Ik wil heersen over de afzonderlijke zielen, over de naties en over de gehele wereld. Ik wil Mijn vrede verbreiden tot aan het uiteinde der wereld, maar op een bijzondere wijze over dit gezegende land (1) , waar de godsvrucht tot mijn Hart ontstond. Ik wil de vrede brengen aan dit land. Ik wil zijn leven, Ik wil zijn koning zijn. Ik ben de Wijsheid en het Geluk, Ik ben de Liefde en de Barmhartigheid, Ik ben de Vrede, Ik zal heersen. Om zijn ondankbaarheid goed te maken zal Ik een vloed van barmhartigheid doen stromen. Om zijn beledigingen te herstellen, zal Ik mijn slachtoffers kiezen die vergiffenis zullen verkrijgen.”

“Er zijn in de wereld veel zielen die verlangen Mij alles te geven wat zij bezitten, om Mij te dienen volgens Mijn wens en welbehagen. Om te heersen zal Ik beginnen met barmhartigheid te bewijzen, want Mijn rijk is een rijk van vrede en van liefde. Dat is dus het doel dat Ik wil bereiken, dat is nu het werk van mijn liefde! ”

" Wat jezelf betreft ", zo ging de Zaligmaker verder, " Ik heb je uitverkoren als een onnuttig en uiterst armoedig schepsel, opdat Ik het werkelijk zou zijn die spreekt, die vraagt, die alles doet". " Mijn roep gaat tot allen: tot de Mij toegewijde zielen

(1) Frankrijk

en tot de zielen in de wereld ; Ik richt Mij tot de rechtvaardigen en zondaars, tot de geleerden en onwetenden, tot leiders en ondergeschikten."

"Aan allen kom ik zeggen: verlangt gij naar geluk? Ik ben het Geluk. Zoekt gij rijkdom? Ik ben de oneindige Rijkdom. Wenst gij vrede? Ik ben de Vrede. Ik ben de Barmhartigheid en de Liefde. Ik wil uw Koning zijn".

" ... En nu Jozefa, ga Ik mij rechtstreeks tot de wereld richten en Ik wens dat mijn woorden na je dood openbaar zullen worden. Zelf zul je een onbekend en verborgen bestaan leiden en omdat je het slachtoffer bent dat Ik heb uitverkoren, zul je lijden en in een zee van lijden zul je ook sterven. Zoek geen rust en geen verlichting. Je zult die niet vinden, want Ik zal het zo beschikken. Maar mijn liefde zal je steun zijn en Ik zal je nooit verlaten".

Nadat Hij haar de gloed van zijn Hart had meegedeeld, sprak Jezus: " Ik heb je zo juist ontvlamd en ontstoken.

"Dat is ook geheel mijn verlangen: de zielen in gloed te zetten... de wereld in gloed zetten. Helaas de zielen stoten die vlam van zich af. Maar Ik zal overwinnen; zij zullen Mij toebehoren. Ik zal hun Koning zijn. Lijd te samen met Mij, opdat de wereld Mij moge kennen en de zielen tot Mij mogen komen. Door het lijden zal de liefde zegevieren. "Ik wil dat de wereld weet wat Mijn liefde is. Beseffen de mensen wat Ik voor hen gedaan heb? "

" En nu Jozefa, schrijf:

Een vader had een enige zoon. Zij stonden hoog in aanzien, zij waren rijk en een groot aantal bedienden omringde hen. Alles en iedereen stond hun ten dienste om hun geluk volkomen te maken. Zij genoten dus de eer, de welvaart en alle genoegens van het leven.

De zoon was de trots van zijn vader en de vader was de vreugde van de zoon : beiden vonden in elkaar een volmaakt geluk.

Fijngevoelig en vrijgevig van aard, waren zij beiden ook vol belangstelling en zorg tegenover allen die ook maar enigermate noodlijdend waren.

Nu gebeurde het dat een der bedienden van deze voortreffelijke meester ernstig ziek werd. Weldra verergerde zijn toestand. De ziekte werd zo ernstig dat men geen mogelijkheid meer zag om hem aan de dood te ontrukken, tenzij in de meest zorgvolle verpleging en in de krachtigste geneesmiddelen.

Maar die knecht lag thuis, alleen, arm en verlaten. Zijn heer was bezorgd over zijn toestand. Wat te doen? Hem aan zijn lot overlaten? .. Daartoe kon hij in zijn goedheid niet besluiten... Een der andere dienaren naar hem toesturen? Maar dan was hij niet zeker van een goede verzorging. Zou die verzorging niet meer berusten op eigenbaat dan op liefde?

Door medelijden bewogen, roept de heer zijn zoon, en deelt hem zijn ongerustheid mede. Hij zet hem de toestand uiteen van de arme man, die op sterven ligt. Hij voegt er aan toe, dat zéér nauwlettende zorg en voortdurende waakzaamheid hem nog kan redden en zelfs een lang leven verzekeren. De zoon, die 't eens is met zijn vader, biedt zich aan om dadelijk naar de knecht te gaan, hem met grote toewijding te verplegen; geen inspanning, vermoeienis, noch nachtwaken te vrezen, totdat hij hem de gezondheid heeft teruggegeven.

De vader neemt het aanbod aan en hoewel ongaarne laat hij zijn zoon vertrekken. Deze neemt afscheid van zijn liefhebbende vader en wordt de dienaar van hem, die in werkelijkheid zijn eigen knecht is. Vele maanden brengt hij aan het ziekbed door, waakt over hem met hartelijke zorg. Hij voorziet niet alleen in alles, wat zijn genezing vereist, maar verschaft hem iedere denkbare verlichting, totdat hij er door toewijding, geduld en goedheid in slaagt, hem volkomen te genezen.

Vol bewondering voor alles, wat zijn heer voor hem gedaan heeft, vraagt de dienstknecht, wat hij toch zou kunnen doen, om zich dankbaar te tonen en om te beantwoorden aan zo'n belangeloze liefde.

De zoon geeft hem de raad, nu hij genezen is, zich bij zijn vader aan te bieden, om voortaan zijn trouwste dienaar te zijn, uit dankbaarheid voor zoveel goedheid. De knecht maakt dus zijn opwachting bij de vader. Beseffend wat hij aan hem te danken heeft, prijst hij zijn goedheid en wat nog méér is, hij biedt zich aan voortaan geheel belangeloos in zijn dienst te blijven. Hij wil nu bij zulk een meester niet betaald worden als een gewone knecht; hij wordt immers bemind en behandeld als een zoon!

" Deze gelijkenis is slechts een zwak beeld van de liefde die Ik aan de mensen bewezen heb en van het antwoord dat Ik van hen verwacht. Ik zal ze nader verklaren, opdat allen eindelijk de liefde van mijn Hart mogen kennen!

" God schiep de mens uit liefde. Hij plaatste hem op aarde in zulke omstandigheden, dat niets aan zijn geluk zou ontbreken in afwachting van een eeuwige zaligheid. Om daarop rechtens aanspraak te hebben, moest hij de wijze en lichte wet van zijn Schepper onderhouden. De mens, dat is te zeggen de eerste vader en moeder, de stamouders van het menselijk geslacht, werd ontrouw aan die wet, hij beging de eerste zonde. Heel zijn nageslacht werd daardoor met zijn zonde besmet. In hem ging het recht op het volmaakte geluk verloren, dat God hem beloofd had als loon voor zijn trouw; van toen af moest de mens zwoegen, lijden en sterven.

" God heeft in Zijn zaligheid niemand nodig. Hij is zich zelf genoeg. Zijn glorie is oneindig en niets kan deze verminderen. Oneindig machtig, is Hij echter óók oneindig goed. Zal Hij de mens die Hij uit liefde heeft geschapen zo laten lijden en sterven? Neen. Hij zal hem een nieuw bewijs van zijn liefde geven. Tegenover zulk een onheil zal Hij een redmiddel van oneindige waarde stellen : Een der drie

Personen van de Allerheiligste Drievuldigheid zal de menselijke natuur aannemen en op goddelijke wijze het door de zonde veroorzaakte kwaad herstellen.

"De Vader geeft zijn Zoon. De Zoon offert zijn eigen glorie op. Hij komt op aarde, niet als heer maar als dienaar ; niet als rijke maar als arme, niet als machtige maar als kind. Zijn aardse leven kent gij allen. Gij weet, hoe Ik mij van 't eerste ogenblik mijner menswording aan alle ellende van de menselijke natuur heb onderworpen. Als kind leed Ik reeds honger, dorst, armoede, vervolging ; als werkman, vernedering, minachting. Ik ging immers door voor de zoon van een arme timmerman! Hoe vaak gebeurde het, dat mijn Voedstervader en Ik, na een lange dag van zware arbeid, 's avonds nauwelijks genoeg verdiend hadden, om in het onderhoud van ons gezin te voorzien!

" Zo leefde Ik dertig jaar.

" Toen verliet Ik mijn Moeder, met wie Ik zo innig samenleefde. " Mijn Vader doen kennen ", dit was de taak waaraan Ik mij geheel gaf. Aan allen leerde Ik dat God liefde is.

" Weldoende ging ik rond; aan de zieken gaf Ik gezondheid, aan de doden, het leven ; aan de zielen? .. o! de zielen!. .. haar schonk Ik de vrijheid terug, die zij door de zonden verloren hadden en baande haar de weg naar het ware, eeuwige vaderland, want het uur kwam, dat Gods Zoon, om ze vrij te kopen, zelfs Zijn eigen leven wilde geven.

"En hoe stierf Hij?.. Omringd van vrienden? ..

Toegejuicht als Weldoener? ... Gij weet, dat de Zoon Gods niet zó heeft willen sterven. Hij, die nooit iets anders dan liefde had geschonken, werd het slachtoffer van de haat. Hij, die vrede aan de aarde bracht, werd het voorwerp van de meest verfijnde wreedheid. Hij die de vrijheid aan de mensen kwam teruggeven, werd gevangen genomen, geboeid, mishandeld, veracht, verlaten en beroofd van alles!

" Zó leverde Hij zich over voor het heil der mensheid. Zó vervulde Hij het grote werk waarvoor Hij de glorie van Zijn

Vader verlaten had : de mensheid was ziek en Hij daalde tot haar af. Hij wekte haar niet alleen ten leven op, maar verdiende voor haar de kracht en de middelen, nodig om tijdens haar aardse leven de schat van een eeuwigdurend geluk te verwerven.

Hoe heeft de mens aan deze weldaad beantwoord? Heeft hij zich naar het voorbeeld van de dienstknecht aangeboden, om zijn Meester geheel belangeloos te dienen?

Zéér verschillend zijn de wijzen waarop de mensen aan Gods vrijgevigheid en liefde beantwoord hebben:

"Sommigen hebben Mij waarlijk gekend. Door de liefde gedreven, voelden zij een vurig verlangen zich geheel en belangeloos aan Mijn dienst te wijden, die tevens de dienst van de Vader is.

"Zij hebben Hem gevraagd, wat het hoogste is, dat zij voor Hem kunnen doen. Mijn Vader heeft hun door Mij geantwoord: " Verlaat uw woning, uw bezittingen, u zelf. Kom en volg Mij en doe wat Ik u zeggen zal ".

Anderen werden ontroerd bij het beschouwen van alles, wat Gods Zoon voor hun heil deed.

" Vol goede wil hebben zij zich aan Hem gegeven en zochten, hoe zij voor zijn belangen konden werken, zonder hun dierbaren te verlaten. Aan hen heeft mijn Vader gezegd: " Onderhoudt de geboden, die God u gegeven heeft, zonder naar links of rechts af te wijken; leef in de vrede van getrouwe dienaren ".

"Weer anderen hebben weinig van Gods liefde begrepen! Toch hebben zij goede wil en onderhouden Gods wet, maar zonder liefde, meer uit zekere neiging tot het goede, die de genade in hun zielen achterliet. Zij hebben zich niet uit eigen beweging aangeboden om Gods bevelen te volbrengen. Toch zijn zij niet slecht van wil en daarom is vaak een enkele aanwijzing voldoende, om hun godsdienstzin te verdiepen.

" Velen onderwerpen zich aan God, méér uit eigenbelang dan uit liefde en alleen maar wanneer het volstrekt

noodzakelijk is om de eeuwige zaligheid - de beloning van het naleven der wet - niet te verliezen.

"Maar zijn er behalve deze niet velen, die hun God in het geheel niet dienen ? .. Die de grote liefde, waarvan zij het voorwerp zijn, niet kennen ?... Die nooit zullen beantwoorden aan alles wat Jezus Christus voor hen deed ? ... Helaas ... Velen hebben Hem gekend en veracht, velen kennen Hem zelfs niet!

" Aan allen wil Ik zelf een woord van liefde zeggen.

" Eerst wil Ik spreken tot hen, die Mij niet kennen; ja, tot u, zeer beminden, die sedert uw jeugd ver van de Vader geleefd hebt. Kom! Ik zal u zeggen, waarom ge Hem niet kent, en als ge weet, wie Hij is, en welk een liefdevol Hart Hij u toedraagt, zult ge aan Zijn liefde niet weerstaan.

" Gebeurt het niet vaak, dat zij die ver van hun ouders opgroeien, geen liefde voor hen gevoelen? Maar als zij de goedheid en tederheid van hun vader en moeder ontdekken, beminnen zij hen dan niet evenveel, misschien meer dan anderen die hun tehuis nooit verlieten? Aan u allen, die Mij haat en vervolgt, vraag Ik alleen: " Waarom die grote haat? ... Wat misdeed Ik u, dat ge Mij zo vervolgt? ..

" Velen hebben zich dit nooit afgevraagd en nu Ik hun zelf die vraag stel, zullen zij wellicht antwoorden : " Ik weet het niet ".

" Dan zal Ik voor u antwoorden!

" Indien gij Mij sedert uw kinderjaren niet gekend hebt, dan komt dat, omdat niemand Mij aan u heeft leren kennen. En terwijl gij zijt opgegroeid, zijn ook uw natuurlijke neigingen : genotzucht, dorst naar rijkdom en vrijheid, toegenomen. Toen hebt gij op zekere dag over Mij horen spreken. Ge hebt horen zeggen, dat men, om mijn Wil te volbrengen, zijn evenmens moet liefhebben en verdragen, diens rechten en bezittingen moet eerbiedigen; dat men zich moet beheersen en onderwerpen, in één woord: onder een wet moet leven. En gij, die sedert uw vroegste jeugd geleefd hebt volgens uw eigen wil en gril, misschien alleen volgens de

drang van uw hartstochten, die niet eens wist over welke wet men sprak, gij hebt luid geprotesteerd: " Ik wil geen andere wet dan mijn eigen ik, ik wil genieten, ik wil vrij zijn! "

" Zo zijt gij er toe gekomen Mij te haten en Mij te vervolgen. Maar Ik, die uw Vader ben, Ik bleef u liefhebben.

"En terwijl Ik zag, dat deze verblindings u opstandig maakte, werd mijn Hart meer dan ooit met liefde voor u vervuld ... Jaren zijn aldus voorbij gegaan, vele wellicht en altijd hebt gij zo geleefd.

" Vandaag kan Ik niet langer zwijgen over de liefde, die Ik u toedraag : Ik zie dat gij in open oorlog leeft met Degene, die u zó bemint. Daarom kom Ik u zeggen, wie Ik ben.

"Dierbaar kind, Ik ben Jezus en mijn Naam betekent "Redder". Daarom zijn mijn handen doorboord met de spijkers, die Mij aan het Kruis hebben genageld, waarop Ik uit liefde voor u ben gestorven. Mijn voeten dragen de sporen van dezelfde wonden en mijn Hart is geopend door de lans, na mijn dood. Zó sta Ik vóór u, om u te leren wie Ik ben en wat Mijn wet betekent.

" Schrik niet, die wet is louter liefde. En wanneer gij Mij hebt leren kennen, zult gij de vrede vinden en het geluk. Het is zo erg, verweesd te moeten leven. Kinderen komt toch, komt naar uw Vader".

De volgende dag ging Jezus verder met de openbaring van zijn liefde.

" Jozefa mijn bruid", zo sprak Hij als inleiding, "zeg Mij, zou je niet het onmogelijke doen om de gezondheid terug te geven aan een zieke, die op het punt staat te sterven? En toch is het aardse leven niets in vergelijking met het leven der ziel!

" Talloos vele zielen, Jozefa, zullen het leven hervinden in de woorden die Ik je nu toevertrouw! Denk dus niet meer aan je zelf! Laten we liever denken aan die ongelukkige zielen, die Mij vervolgen omdat ze Mij niet kennen. Ik zal hun zeggen wie Ik ben en wie zij zelf zijn.

" Ik ben uw God en Vader! Uw Schepper en Verlosser!

" Gij allen zijt Mijn schepselen, Mijn kinderen, Mijn vrijgekochten. Want het is ten koste van mijn Leven en mijn Bloed, dat Ik u uit de slavernij en tirannie van de zonde heb verlost. Ge hebt een ziel, groot, onsterfelijk en gemaakt voor een geluk dat nooit eindigen zal, een wil tot alle goed in staat, een hart dat vurig begeert te beminnen en bemind te worden.

"Als gij deze dorst naar geluk wilt lessen en deze behoefte aan liefde wilt bevredigen met aardse en vergankelijke goederen, zult gij altijd honger hebben en nooit een spijs vinden die verzadigt. Gij zult altijd in tweestrijd leven, onvoldaan, onrustig, verward.

" Zijt gij arm en moet gij met werken uw brood verdienen, dan zal de ellende van dit leven u verbitteren. Gij zult haat tegen uw meerderen voelen opkomen. Misschien wenst gij hun een ongeluk toe, om hun zelf zodoende ook de bitterste, hardste levenservaringen te laten opdoen... Gij zult uw toestand moe worden, gij zult opstandig, wanhopig worden, want het leven is zwaar en ten slotte komt de dood! ... Ja, van menselijk standpunt gezien, is dat alles hard, ondragelijk. Maar Ik kom u het leven tonen in een geheel ander licht, dan waarin gij het ziet.

" Gij allen, arm aan aards bezit, zwoegers voor het dagelijks brood, zijt ondanks dat alles geen slaven, maar geschapen om te leven in ware vrijheid.

" Gij, die liefde zoekt en nooit voldaan zijt, gij zijt niet gemaakt om te beminnen wat vergankelijk is, maar wat eeuwig blijft.

" Gij, die vrouwen kinderen zo hartelijk liefhebt en voor hun levensonderhoud, welstand en tijdelijk geluk slaaft en zwoegt, vergeet het niet: als de dood u uiteenrukt, is dit slechts voor korte tijd.

"Gij, die onder een meerdere staat, hem moet eerbiedigen, liefhebben, zijn belangen ijverig en trouw moet behartigen, vergeet niet, dat hij slechts uw heer en meester is voor de korte jaren van dit aardse leven; dit gaat zo snel

voorbij en voert u naar de eeuwigheid en naar een koninklijke heerlijkheid. Uw ziel is geschapen door een Vader, die niet met een alledaagse liefde bemint, maar met een onmetelijke, eeuwige liefde. Eens zult ge al uw verlangens bevredigd zien in een oneindig geluk, door diezelfde Vader voor u bereid. Daar zult ge eeuwig leven, want deze wereld is maar een voorbijgaande schaduw; aan de hemel zal nooit een einde komen.

Daar zult ge een oneindig loon ontvangen voor de arbeid, waarvan ge hier de last hebt gedragen. Daar zult ge uw dierbaren terugvinden, die ge hier zo bemind hebt en voor wie ge u hebt uitgeput. Daar zult ge verenigd worden met uw Vader, die uw God is! Als ge eens wist, welk geluk u wacht! Maar terwijl ge naar Mij luistert, zult gij wellicht antwoorden; "Ik heb geen geloof! Ik geloof niet aan een ander leven!

" Hebt gij geen geloof? Maar als gij niet in Mij gelooft, waarom vervolgt gij Mij dan? Waarom dan die opstandigheid tegen Mijn wet, die strijd tegen hen die Mij liefhebben? Als gij dan "vrijheid" wilt voor u zelf, waarom laat gij die dan niet aan anderen?

" Geloofst gij niet aan het eeuwige leven? Zeg Mij of gij hier nu gelukkig zijt, of gij geen behoefte hebt aan iets, dat gij op aarde niet kunt vinden.

" Als gij genot zoekt en het hier of daar vindt, dan zijt gij daarna toch niet voldaan.

" Als gij rijkdom najaagt en er in slaagt uw bezit te vermeerderen, dan hebt gij toch nooit genoeg.

"Als gij om liefde vraagt, en deze ergens vindt, wat staat zij u spoedig tegen!

" Neen, dat alles is eigenlijk niet wat gij verlangt. Wat gij verlangt, zult gij heel zeker op aarde niet vinden. Want, wat gij nodig hebt, is "vrede". Geen schijnbare vrede, maar de vrede van de kinderen Gods. Daarom kom Ik u tonen wáár die vrede dan wel is, wáár dat geluk te vinden is, wáár gij die dorst kunt lessen, die u al zo lang verteert.

" Wordt niet opstandig als gij Mij hoort zeggen: "Dat alles zult ge vinden in het naleven van mijn wet". Schrik nu niet van dat woord! Mijn wet is geen verdrukking, geen tirannie. Mijn wet is een wet van "liefde". Ja, Mijn wet is liefde, want Ik ben uw Vader. Die wet kom Ik u leren. Mijn Hart kom Ik u openbaren, mijn Hart dat gij niet kent en dat gij zo dikwijls kwetst. Gij zoekt Mij, om Mij van de wereld te verdrijven en Ik kom telkens om u het leven aan te bieden. Wie zal overwinnaar zijn? En zult gij altijd zo verhard blijven, dat gij u niet wilt geven aan Hem, die u Zijn leven en Zijn gehele liefde heeft geschonken? "

In de nacht die volgde op dit gesprek, verscheen de Verlosser aan Jozefa. Hij beval haar onder meer : "Neem mijn kruis, de spijkers, de doornenkroon ... Zelf zal Ik de zielen gaan zoeken en als zij op het punt zijn in de afgrond te vallen, zal Ik hun het licht geven, zodat zij de ware weg weer terugvinden. Neem mijn kruis en bewaar het goed! Je weet dat het een kostbare schat is". "Terstond voelde ik het gewicht van zijn kruis op mijn schouders drukken", zegt Jozefa.

"Ik druk mijn doornenkroon op je voorhoofd - Hij zette die op mijn hoofd - en de wonden van de doornen zullen het licht verkrijgen voor de verblinden. Neem nu ook de spijkers en bewaar ze! Zie eens wat een bewijs van vertrouwen : dit zijn Mijn schatten. Maar omdat je Mijn bruid bent, vrees Ik niet, je die toe te vertrouwen. Ik weet, dat je ze goed zult bewaren. Nu ga Ik de zielen zoeken, want Ik wil dat ze Mij kennen en beminnen".

Toen gloeide zijn Hart nog meer en Hij vervolgde met vuur:

"Ik kan de liefde niet meer bedwingen die Ik hen toedraag... en de liefde is zó sterk dat ze over alle tegenstand zal zegevieren! Ja, Ik wil dat zij Mij liefhebben ... Ik wil hun Koning zijn ...

" Lijd nu voor Mij, Jozefa. Maar eerst moet een pijl van liefde je ziel zuiveren, want je moet volmaakt rein zijn, zoals al mijn slachtoffers. "

Toen schoot de vlam uit zijn Hart naar mijn borst... zo schrijft zij. "Ik zag niets meer behalve Zijn Hart. Toen verdween alles. "

Jozefa verbleef lange uren in ondragelijke smarten, veroorzaakt door Kruis en doornenkroon. Daarna schreef zij : " De nacht leek mij zo lang". " Maar eensklaps, in een groot licht, stond Jezus voor mij, omgeven van vele zielen, en zei : Al dezen zijn Mij gevolgd ... Kom, Jozefa, rust nu op mijn Hart". Hij nam kruis en doornenkroon en verdween".

Even later tegen de morgen, werd Jozefa met allen gewekt en hervatte stil haar gewone leven.

Twee dagen later gaat de Meester verder met zijn mededelingen voor de zielen.

" Luister nu, Mijn zonen, wat uw Vader vraagt als bewijs van uw liefde:

" Ge weet wel, dat er tucht nodig is in een leger en een dagorde voor een goed geregeld gezin. Zo moet er ook in het gezin van Christus een wet zijn, maar een wet vol zachtheid.

" In de menselijke samenleving dragen de kinderen altijd de naam van hun vader. Anders worden zij niet als leden van het gezin erkend. Zo dragen Mijn kinderen de naam van " Christus", die hun bij de wedergeboorte in het Doopsel wordt gegeven. Gij allen, die deze naam hebt gekregen, zijt Mijn kinderen en in die hoedanigheid hebt ge recht op alle rijkdommen van uw Vader ...

Hoewel ge Mij niet kent en Mij niet bemint, Mij integendeel haat en vervolgt, bemin Ik u toch met oneindige liefde. Ik kom u verklaren op welke erfenis gij recht hebt, en hoe weinig er van u gevraagd wordt om ze te verwerven :

" Geloof aan Mijn liefde en aan Mijn barmhartigheid.

"Gij hebt Mij beledigd: Ik vergeef u. Gij hebt Mij vervolgd: Ik heb u lief. Gij hebt Mij gewond door uw woorden en daden:

Ik wil u goed doen en u mijn schatten openen ... Denkt niet, dat Ik niet weet, hoe gij tot nu toe geleefd hebt : Ik weet, dat gij Mijn genaden hebt veracht, misschien zelfs mijn Sacramenten hebt ontheiligd; maar, Ik vergeef het u.

" En nu, als gij gelukkig wilt leven en tegelijk uw eeuwigheid wilt verzekeren, doet dan wat Ik ga zeggen :

"Zijt gij arm? Volbreng dan het werk, waartoe de nood u dwingt met berusting en weet wel, dat Ik dertig jaar aan dezelfde wet onderworpen ben geweest, want Ik was arm en zelfs zeer arm! Beschouw de overheid niet als een tiran. Voed geen gevoelens van haat tegen uw meerderen. Wenst hun geen ongeluk toe, maar behartig hun belangen en wees trouw.

" Zijt gij rijk? hebt gij werklieden, ondergeschikten, bedienden onder uw bevelen? Buit ze niet uit. Beloont hun arbeid volgens de rechtvaardigheid en bewijst hun uw genegenheid door goed voor hen te zijn. Hebt gij een onsterfelijke ziel? Zij even goed. Indien gij met stoffelijke goederen gezegend zijt, dan is dat niet alleen voor uw eigen welzijn en genot, maar om door een wijs beheer in staat te zijn de naastenliefde te beoefenen jegens uw ondergeschikten.

" Als gij, werkgevers en werknemers, deze wet van arbeid met berusting aanvaardt, erken dan ook nederig het bestaan van een Wezen hoger dan al het geschapene.

" Als God eist Hij, dat gij de goddelijke Wet onderhoudt. Als Vader vraagt Hij, dat gij u als kinderen aan zijn geboden onderwerpt:

" Nadat gij een week besteed hebt aan uw arbeid, uw zaken en ontspanning, vraagt Hij u, ten minste een half uur te besteden aan de vervulling van zijn gebod. Is dat veeleisend ? ... Ga dan naar zijn Huis. Hij wacht daar dag en nacht op u. Geef Hem iedere Zon- en feestdag dat halve uur, door het bijwonen van de H. Mis, dat geheim van liefde en barmhartigheid.

" Spreek daar met Hem over alles : over uw gezin, uw kinderen, uw zaken en verlangens. Legt Hem uw grieven, uw lijden, uw moeilijkheden bloot. Als gij eens wist, met hoeveel aandacht en liefde Hij naar u zal luisteren! Gij zult misschien zeggen: " Ik weet niet hoe men de Mis moet bijwonen! Het is zo lang geleden dat ik in een kerk ben geweest! Weest niet bang, kom maar. Blijf slechts dat halve uur bij Mij. Laat uw geweten zeggen wat gij te doen hebt en sluit uw oor niet voor zijn stem.

Indien uw ziel ontvankelijk is, dan zal mijn genade spreken. Zij zal langzamerhand tonen, hoe gij in iedere levensomstandigheid moet handelen, hoe gij u moet gedragen in uw gezin, in uw zaken ... ; hoe gij uw kinderen moet opvoeden, uw ondergeschikten liefhebben, uw overheid eerbiedigen. Zij zal u misschien zeggen, dat gij deze onderneming moet laten varen, die vriendschap moet verbreken, u met kracht losrukken uit die gevaarlijke bijeenkomst. Zij zal u zeggen dat gij die en die zonder reden haat, dat gij een ander met wie gij vaak omgaat en voor wie gij veel voelt, moet vermijden en u onttrekken aan zijn raadgevingen.

"Probeer maar en de ene genade zal op de andere volgen.

" Met het goede gaat het als met het kwaad. Het is voldoende te beginnen. Als gij vandaag naar de stem van mijn genade luistert en haar in u laat werken, zult gij morgen beter begrijpen, later nóg beter en zo zal van dag tot dag uw inzicht juister en uw vrede groter worden en dit geluk zal eeuwig duren!

" De mens is immers niet geschapen om altijd hier op aarde te blijven. Hij is gemaakt voor de eeuwigheid. Als hij dus onsterfelijk is, moet hij niet leven voor wat voorbijgaat, maar voor wat eeuwig blijft.

" Jeugd, geleerdheid, rijkdom, eer, roem, alles gaat voorbij, aan alles komt een einde. God is de enige, die blijft in eeuwigheid.

" De wereld en de maatschappij zijn vervuld van haat en voortdurende strijd: volk tegen volk, natie tegen natie, mens tegen mens. De oorzaak is deze: " het geloof is bijna geheel verdwenen". Als het geloof weer ont- waakt, weer krachtig wordt, dan zal de vrede terugkomen en de liefde heersen.

" Het geloof schaadt de beschaving niet en is niet geen hinderpaal voor de vooruitgang. Integendeel, hoe dieper het geloof geworteld is in iedere persoon afzonderlijk en in de volkeren, des te meer gaan wijsheid en wetenschap bloeien, want God is de oneindige Wijsheid en de onuitputtelijke Wetenschap. " Maar dáár waar het geloof dood is, verdwijnt de vrede en daarmee de beschaving, de ontwikkeling en de ware vooruitgang.

Dan is er niets meer dan haat en afgunst tussen de volken, botsing door meningsverschil, klassenstrijd en in de mens zelf opstand van zijn hartstochten tegen zijn plichten van staat. Dan verdwijnt alles wat de mens veredelt. Er is dan enkel nog opstandigheid, revolutie, oorlog! "

Laat u toch overtuigen door het geloof en gij zult waarlijk groot zijn. Laat u leiden door het geloof en gij zult vrij zijn. Leef volgens het geloof en gij zult in eeuwigheid niet sterven".

Daarmee zijn op de 19de Juni 1923 de laatste woorden gezegd van Jezus' boodschap aan de wereld. Bijzondere opdrachten zal Christus straks daaraan toevoegen voor bepaalde klassen van zielen. " Vaarwel Jozefa ", spreekt Hij, " je weet wel dat Ik van u allen eerherstel en liefde verwacht. De liefde wordt bewezen door daden van liefde. Laat alles in u een bewijs zijn van uw liefde. Verkondigt mijn liefde, zowel in de kleinste als in de grootste dingen. Doet alles uit liefde. Leeft van liefde! "

*
* *

Van nu af beginnen weer de verwoede aanvallen van de duivel. Jozefa lijdt veel, zij wordt herhaaldelijk meegesleept naar de hel, zonder echter voor de bedreigingen of de kwellingen van de duivel te wijken. Toen de H. Maagd haar verscheen op de 15de Juli, vertrouwde Jozefa haar toe, dat zij zo bang was, voor alles wat zij in de hel moest zien en horen. "Wees niet bang", antwoordde haar de H. Maagd. "Telkens als Jezus toelaat dat je dit alles meemaakt, moet je daar een drievoudig nut uit trekken :

"Vooreerst moeten deze ervaringen een grote liefde en veel dankbaarheid in je opwekken tegenover de goddelijke Majesteit, die je, ondanks alle fouten, ervoor bewaart voor eeuwig in die afgrond te vallen.

"Vervolgens een vurige, edelmoedige ijver voor het heil der zielen, met het verlangen om veel zielen voor Hem te redden door je offers en meest gewone daden.

"Ten slotte moet het zien van dit ontelbaar aantal zielen, die voor eeuwig zijn opgesloten en waarvan er niet één ook maar een enkele akte van liefde kan stellen een grote aansporing voor je zijn om Jezus voortdurend te beminnen. Dan zal de betuiging van je liefde het geroep van die eeuwige godslastering overstemmen.

"Een grote edelmoedigheid voor de redding der zielen en veel liefde, mijn kind! Laat Hem met je doen wat Hij verkiest ... laat Hem zijn werk voltooien".

Vanaf deze tijd wordt de overtuiging bij Jozefa steeds groter dat zij weldra zal sterven en haar taak volbracht zal zijn. Zo schrijft zij in een persoonlijk aantekenboekje:

"Op de vooravond van de eerste verjaardag van mijn Geloften:

"Ik ben het ellendige schepsel dat Jezus heeft willen gebruiken voor het werk van zijn liefde. Het is niet erg dat het mij zoveel kost. Ik moet volledig aan Hem onderworpen zijn. Als Hij wil dat ik schrijf, zal ik schrijven ; wil Hij dat ik spreek, dan zal ik spreken en zo met alles.

" O Jezus, wat spijt het mij dat ik zo slecht aan uw liefde heb beantwoord. Toch kent U mijn verlangens. Maar mijn zwakheid is zo groot, de duivel bedriegt mij en ik heb geen kracht genoeg hem weerstand te bieden.

" Maar ik zal mij beteren; met Uw genade zal ik trachten mij niet meer te laten verontrusten en U niets weigeren in de maanden, die mij nog overblijven.

" U zult zien, Jezus, hoe ik mijn best zal doen om trouw te zijn tot aan mijn dood ... Vier of vijf maanden zijn gauw voorbij en ik hoop dat U mij met Kerstmis of op zijn laatst met Driekoningen zult meenemen naar de hemel.

" Ik ben blij dat ik sterven mag, want de wereld is maar droevig en vooral, ik ben bang van mijn zwakheid. In de hemel zal ik nog zielen redden voor U en ik zal ze helpen.

" Daarom vraag ik U vandaag uit heel mijn hart, dat ik in die enkele maanden alles mag aanvullen wat aan mijn leven heeft ontbroken. Maar omdat ik zo onbeduidend ben en U mijn Bruidegom zijt, neem ik uw Hart en uw verdiensten om daarmee al mijn daden te verenigen: dan kunnen ze veel goedmaken en veel zielen voor U redden.

"Dag, Jezus, vraag maar wat U wilt en verberg mij in uw Hart tot op het ogenblik, waarop Gij mij zult meenemen naar de hemel. Vergeet mijn armoede niet en verlaat mij nooit!

Uw kleine en arme bruid, Jozefa "

Op de 16de Juli hernieuwt zij haar geloften met het voornemen getrouw te zijn tot aan haar dood. Jezus verschijnt en zijn Hart tonend zegt Hij : " En Ik, Jozefa ? heb Ik ooit opgehouden je trouw te zijn? "

En Hij vervolgt :

" Vrees niets: je ellende, je nalatigheid, je fouten zelfs ... alles zal Ik aanvullen. Mijn Hart weet op voortreffelijke wijze te herstellen. Zou het dat ook niet doen voor jou? "

Jozefa zegt Hem opnieuw haar goede voornemens en bidt Hem, zijn werk te willen voltooien. " Al zou Ik het niet doen omdat jij het vraagt, Jozefa, zou Ik toch het voltooien

omwille van de zielen. Want Ik heb ze lief! Ongetwijfeld ontbreekt er niets aan Mijn oneindig geluk, maar Ik verlang naar de zielen. Ik heb dorst naar de zielen en Ik wil ze redden!"

" Ik heb Hem gevraagd", zegt Jozefa, " dat er toch veel heiligen mogen zijn onder de Hem toegewijde zielen en ook in de wereld ... , veel zielen die Hem zullen troosten en verheerlijken! O, ik zou zo veel beter willen zijn om die genade te kunnen verkrijgen! "

" Verontrust je niet, Jozefa ", antwoordt haar de goddelijke Zaligmaker, " over wat je kunt of over wat je niet kunt. Je weet wel, dat je tot volstrekt niets in staat bent. Maar Ik, Ik ben Degene, die ook vermag uit te voeren, wat Ik wil. Ik zal alles doen, zelfs wat u onmogelijk lijkt. Laat Mij hier slechts van uw hulp gebruik maken om mijn woorden en mijn verlangens aan de zielen over te brengen. Het overige neem Ik op Mij. Ik zal alles aanvullen wat U ontbreekt, en alles doen waartoe gij niet in staat zijt".

En zich tot haar neigend :

" Zeg Mij opnieuw, dat je blij bent mijn bruid te zijn".

Jozefa is overgelukkig en vindt geen woorden om zich te uiten. " En toch ", vervolgt de goddelijke Zaligmaker, " dat alles is nog niets. Het ware geluk heb je nog niet gesmaakt. Maar het komt spoedig. Dan zul je het bezitten zonder vrees het nog ooit te verliezen ...

Ga nu ... blij in Mijn liefde en geheelover gegeven aan Mijn Wil".

" Wat ben ik blij ", schrijft Jozefa. "Ik heb maar één verlangen meer en dat is : deze enkele maanden, die mij nog overblijven, door te brengen zonder Hem iets te weigeren ".

's Avonds ontvangt zij nog een nieuwe genade. " Ongeveer om zeven uur", zegt zij, "was ik in het bidvertrek van onze heilige Moeder Stichteres, toen ik haar plotseling zag, zoals altijd even eenvoudig en nederig ; ik was nog niet

klaar met de hernieuwing van mijn geloften, toen zij tot mij sprak :

" Mijn kind, het is al een jaar geleden, dat je die hebt afgelegd ".

Jozefa bespreekt nu in grote vertrouwelijkheid met de H. Stichteres haar geluk, aan Jezus te mogen toebehoren, maar spreekt er ook over hoe haar " talrijke " ongetrouweden haar verontrusten.

De H. Magdalena Sophia antwoordt haar: " Maar je weet toch wel, kind, dat het goddelijk Hart een vuur is en dat dit vuur al onze ellenden wil verteren. Vanaf het ogenblik dat je die aan het H. Hart overlaat, denkt Jezus er niet meer aan. En terwijl Hij in ruil daarvoor je reeds zoveel genaden heeft verleend, is Hij bereid je er nog veel meer te geven. Zijn Hart is een onuitputtelijke bron : hoe meer Hij geeft, des te meer verlangt Hij te geven. Hoe meer Hij vergeeft, des te meer wil Hij vergeven ".

Dan vertelt Jozefa hoe zij beloofd heeft tot haar dood - die zij in een zeer nabije toekomst ziet - getrouw te blijven. Haar Heilige Moeder luistert toe en spreekt haar moed in. " Geloof mij, kind, Jezus is al je ellende en je tegenstand vergeten. Maar Hij denkt altijd aan je goede verlangens en heeft daar behagen in. Zijn Hart is een afgrond van barmhartigheid, die door vergeven nooit uitgeput raakt. Het is ook een afgrond van rijkdom die nooit leeg wordt door het geven. Heb Hem lief zoveel je kunt. Hij vraagt niets anders. Erken oprecht je armzaligheid en blij onderworpen en overgegeven aan zijn H. Wil".

Zo rijk aan genaden was deze eerste en laatste verjaardag van de aflegging van haar geloften reeds voor Jozefa geweest, toen laat in de avond de H. Maagd haar ook nog verscheen. Jozefa lag neergeknield voor het beeld van Maria in haar celletje, toen plotseling alles helder verlicht werd en Maria haar verscheen met de woorden: " Ik ben altijd bij je. Ja, mijn kind, je zult trouw blijven als je nooit op jezelf

steunt, maar alleen op Jezus. Hij zal je kracht geven, Hij zal je helpen en Ik zal je ook bijstaan.

" Leef van zijn vrede en in zijn liefde; leef onder Zijn oog en laat Hem begaan! "

Toen verdween de H. Maagd.

*

* *

De 15de Oktober komt de goddelijke Zaligmaker de openbaring van zijn liefde voltooien; Hij richt zich blijkbaar eerst tot de medezusters van Jozefa :

"Meen niet, dat Ik over iets anders ga spreken dan over mijn kruis. Door mijn kruis heb Ik de wereld gered; door mijn kruis wil Ik de wereld terugvoeren tot de waarheid van het geloof en vooral tot de weg van de liefde.

" Ik zal u mijn wensen openbaren: Ik heb de wereld gered op het kruis, dat wil zeggen door het lijden. Gij weet wel, dat de zonde een oneindige belediging is en een voldoening van oneindige waarde eist. Daarom vraag ik, dat gij uw lijden en werken opdraagt, verenigd met de oneindige verdiensten van Mijn Hart. Gij weet dat mijn Hart u toebehoort. Neem het dus en geef eerherstel door mijn Hart. Prent de zielen waarmee gij in aanraking komt liefde en vertrouwen in. Vervul ze van liefde! Openbaar hun de goedheid en barmhartigheid van mijn Hart. Telkens, als gij gelegenheid hebt over Mij te spreken en Mij te doen kennen, moet gij altijd aan de zielen zeggen, niet te vrezen, omdat Ik een God van liefde ben. Ik beveel u voornamelijk drie dingen aan:

1° Het Heilig Uur, want dit is een der middelen om aan God de Vader door Mijn tussenkomst een oneindige voldoening te geven ;

2° De Vijf Onze Vaders ter ere van mijn Wonden, want door die Wonden is de wereld verlost;

3° De voortdurende vereniging met Mijn goddelijk Hart of duidelijker, de dagelijkse opdracht van de verdiensten van mijn Hart, want daardoor zult gij aan al uw handelingen een oneindige verdienste geven ... Mijn Leven, mijn Bloed en mijn Hart voortdurend benutten,... zich onophoudelijk en zonder vrees aan mijn Hart toevertrouwen: dit is een geheim, dat veel zielen' niet genoeg kennen. Ik wil van u... dat gij het kent en er uw voordeel mee doet ...

" Mijn liefde moet de zon zijn die de zielen verlicht en de gloed die ze verwarmt. Daarom wil Ik, dat men Mijn Woorden bekend maakt. Ik wil, dat de gehele wereld weet, dat Ik een God ben van liefde, van vergiffenis en van barmhartigheid. Ik wil, dat de gehele wereld leest over mijn brandend verlangen om te vergeven en te redden... de allerellendigsten moeten niet vrezen... de diepst gevallenen moeten niet van Mij wegvlugten ... laat ze allen komen! Ik verwacht ze als een Vader, met open armen, om hun het leven te geven en het ware geluk! Om Mijn goedheid aan de wereld bekend te maken heb Ik apostelen nodig, die mijn Hart openbaren. Eerst moeten zij zelf mijn Hart kennen ... Kan men onderwijzen wat men zelf niet kent?

" Daarom wil Ik gedurende enige dagen voor Mijn priesters en kloosterlingen spreken. Dan zullen zij beter begrijpen wat Ik vraag. Ik wil een liefdebond vormen tussen de Mij toegewijde zielen, om tot aan de uiteinden der wereld Mijn barmhartigheid en Mijn liefde te verkondigen.

" Ik wil, dat het verlangen en de behoefte om eerherstel te geven ontwake en toeneme in de getrouwe zielen en in de Mij toegewijden, want de wereld, de volkeren wekken op dit ogenblik Gods toorn op. Maar God wil heersen door de liefde. Hij vraagt eerherstel aan de Hem toegewijde zielen; op de eerste plaats om vergiffenis te verkrijgen, maar vooral om nieuwe genaden te doen stromen over dit land (1) , dat, Ik herhaal het, 't éérst mijn Hart heeft gekend en de godsvrucht tot mijn Hart heeft verspreid.

" Ik wil, dat de wereld gered wordt ... dat er vrede en éénheid heerst. Ik wil heersen en Ik zal heersen door het eerherstel van Mijn uitverkoren zielen en door een hernieuwde kennis van Mijn goedheid, Mijn barmhartigheid en mijn liefde.

"Voor een ontelbaar aantal zielen zullen Mijn woorden licht en leven zijn. Ze zullen allen gedrukt worden, gelezen, verkondigd, en Ik zal er een héél bijzondere genade in leggen, zodat zij de zielen verlichten en omvormen.

" Nu wil Ik spreken voor de zielen, die Mij zijn toegewijd; Ik wil ze in staat stellen Mij te doen kennen aan de zondaars en aan de gehele wereld. Velen van hen dringen niet genoeg door in Mijn gevoelens. Zij gaan met Mij om als met iemand die ver weg is ... die zij nauwelijks kennen ... die zij niet genoeg vertrouwen. Ik wil, dat hun geloof en liefde opbloeien, dat zij leven in vertrouwen en intimiteit met Hem, die zij liefhebben en die hen zo vurig bemint.

" In een gezin kent de oudste zoon het best de gevoelens en de geheimen van zijn vader. Inderdaad bouwt de vader het meest op hem. De jongeren zijn nog niet in staat zich voor de ernst zijner zaken te interesseren. Zij zien er alleen de buitenkant van. Komt hij te sterven, dan is het ook de taak van de oudste zoon om de laatste wil en wensen van de vader aan zijn broers en zusters over te brengen.

" In mijn Kerk heb Ik ook oudste zonen. Dit zijn de zielen, die Ik Mij heb voorbehouden. Aan mij gewijd door priesterschap of kloostergeloften leven zij dicht bij Mij; zij delen in Mijn hoogste genadegaven ; aan hen vertrouwd Ik mijn geheimen toe ... , Mijn wensen ... óók mijn lijden. Zij zijn krachtens hun ambt door Mij belast te waken over Mijn

(1) Frankrijk.

kinderen, hun broeders. Zij moeten hen, zelf of door anderen onderrichten, leiden en hun mijn verlangens kenbaar maken.

" Indien mijn uitverkoren zielen Mij waarlijk kennen, zullen ze Mij doen beminnen. Maar wat zullen zij aan anderen leren, als zij Mij maar weinig kennen ? ... Ik vraag het u : kan men iemand vurig beminnen, als men hem niet goed kent? Kan men werkelijk intiem met iemand spreken, als men steeds op een afstand blijft ? ... als men hem maar half vertrouwt ? ... Daaraan wil Ik mijn uitverkoren zielen herinneren. Het is zeker niets nieuws, maar het is nodig, dat zij hun geloof, hun liefde en hun vertrouwen tot nieuw leven opwekken.

" Ik wil, dat zij veel vertrouwelijker met Mij omgaan. Mij zoeken in hun binnenste. Zij weten immers, dat de ziel in staat van genade de tempel van de H. Geest is. Dat zij Mij dáár zien zoals Ik ben, dat is " als God" maar als " God van liefde". Zij moeten méér liefde hebben dan vrees; aan mijn liefde geloven, er nooit aan twijfelen!

" Velen weten wel, dat Ik ze gekozen heb, omdat Ik ze lief heb. Maar als zij onder hun ellende, misschien zelfs onder hun fouten gebukt gaan, worden zij bedroefd bij de gedachte, dat Ik niet meer zoveel liefde voor hen heb als vroeger.

" Die zielen kennen Mij niet; zij hebben mijn Hart niet begrepen. Want het zijn juist hun ellenden en fouten die Mijn goedheid naar hen doet uitgaan. Als zij hun onmacht, hun zwakheid inzien, zich vernederen en vol vertrouwen tot Mij komen, verheerlijken zij Mij méér dan voorheen.

" Zo is het ook, wanneer zij voor zich zelf of voor anderen bidden : als zij aarzelen of aan Mij twijfelen, dan verheerlijken zij Mijn Hart niet. Zij moeten met zekerheid verwachten wat ze Mij vragen, wel wetend dat Ik alleen kan weigeren, wat niet tot hun welzijn strekt.

" Toen de Honderdman Mij de genezing van zijn dienstknecht kwam vragen, zei hij met grote nederigheid: "Ik

ben niet waardig, dat Gij in mijn huis komt "... Vol geloof en vertrouwen voegde hij er aan toe : " Maar spreekt slechts één woord en mijn dienaar zal genezen zijn". Die man kende mijn Hart. Hij wist, dat Ik geen weerstand kan bieden aan het gebed van een ziel die alles van Mij verwacht... Die man heeft Mij in hoge mate verheerlijkt, want aan de nederigheid paarde hij een vast en volledig vertrouwen ... Ja, die man kende mijn Hart ... En toch had Ik Mij niet aan hem geopenbaard, zoals Ik Mij aan Mijn uitverkorenen bekend maak.

"Door het vertrouwen zullen zij talloze genaden verkrijgen, niet alleen voor zich zelf, maar ook voor anderen. Ik wil dat ze hiervan diep doordrongen zijn, want Ik verlang, dat zij de eigenschappen van mijn Hart bekend maken aan de arme zielen die Mij niet kennen.

" Ik herhaal nogmaals, wat Ik nu zeg, is niets nieuws. Maar evenals de vlam gevoed moet worden om niet uit te doven, zo hebben de zielen behoefte aan nieuwe stuwkracht die ze vooruit doet gaan, aan nieuwe gloed die ze weer bezielt.

"Onder de aan Mij gewijde zielen zijn er maar weinige, die een waarachtig vertrouwen in Mij hebben, omdat er maar weinige zijn, die innig verenigd met Mij weten te leven. Ik bemin de zielen zoals ze zijn en Ik wil dat men dit weet. Ik weet dat haar zwakheid ze meer dan eens zal doen vallen. Ik weet dat zij in vele gelegenheden niet zullen houden wat ze Mij beloven. Maar hun besluit verheerlijkt Mij; de nederigheid die zij na hun val beoefenen, het vertrouwen dat zij in Mij stellen, eren Mij zozeer, dat mijn Hart een stroom van genaden over hen uitstort.

" Ik wil dat men weet, hoe vurig Ik er naar verlang, dat mijn bevoorrechten opnieuw bezield worden en dit leven van vereniging en vertrouwelijke omgang met Mij hernieuwen. Zij moeten het niet voldoende vinden met Mij te spreken als zij voor het tabernakel knielen. Ik ben daar tegenwoordig, dat is waar, maar Ik leef ook in hen en schep er behagen in, één met hen te zijn.

" Laten zij over alles met Mij spreken ... Mij in alles raadplegen ... Mij alles vragen ... Ik leef in hen om hun leven te zijn. Ik verblijf in hen om hun kracht te zijn ... ja, Ik herhaal het, zij moeten er aan denken, dat Ik in hen ben ... en hen dáár zie, hoor en bemin. Dáár wacht Ik totdat zij aan Mijn liefde beantwoorden!

"Er zijn veel zielen, die iedere morgen meditatie houden. Maar is het niet meer een formaliteit dan een samenzijn uit liefde?.. Zij horen of lezen de H. Mis en ontvangen Mij in de H. Communie, maar eenmaal buiten de kerk, laten zij zich dermate door hun zaken in beslag nemen, dat zij er nauwelijks aan denken nog een woord tot Mij te spreken. Ik ben in zulk een ziel als in een woestijn. Zij zegt Mij niets, vraagt Mij niets ... En als zij behoefte heeft aan opbeuring, zal zij die gaan zoeken bij een schepsel... liever dan bij Mij, haar Schepper, die in haar ben en in haar leef!

" Is dit niet een gebrek aan" één-zijn", aan inwendig leven, of, wat hetzelfde is, aan liefde? ..

"Ik wil de Mij toegewijde zielen er ook aan herinneren, dat Ik ze op bijzondere wijze heb uitverkoren om Mij door dat leven van innige verbondenheid te troosten en Mij eerherstel te geven voor allen die Mij beledigen.

" Ik wil dat zij zich zelf aan de plicht herinneren die zij hebben, Mijn Hart nauwkeurig te leren kennen, om zodoende Mijn gevoelens te delen en zoveel zij vermogen Mijn verlangens te verwezenlijken. Iemand die een stuk land bewerkt dat hem toebehoort, legt er zich met volharding op toe al het onkruid eruit te rukken. Hij spaart tijd noch moeite totdat hij zover is.

"Op die wijze wil Ik ook, dat mijn bevoorrechte zielen met ijver en vuur arbeiden aan de vervulling van Mijn wensen zodra die tot hen zijn doorgedrongen. Zij mogen voor geen

moeite of lijden terugwijken om Mijn glorie te vermeerderen en eerherstel te brengen voor de zonden der wereld ".

*
* *

" Ik roep ze allen, priesters en religieuzen, om in innige vereniging met Mij te leven.

" Zij mogen Mijn wensen kennen, zij mogen delen in mijn vreugde en droefheid.

" Zij zullen werken voor mijn belangen zonder moeite of lijden te ontzien.

" Zij zullen door gebed en boete eerherstel brengen voor de beledigingen van zo talloos vele zielen!

" Zij vooral moeten zich steeds inniger met Mij verenigen, en Mij niet alleen laten! Mij niet alleen laten!... Zo velen begrijpen niet, wat dit is en vergeten dat het hun taak is, bij Mij te vertoeven en Mij troost te schenken.

" Zij moeten, ten slotte, een liefde bond stichten, om in mijn Hart verenigd, voor de zielen de waarheid, het licht en de vergeving af te smeken. En wanneer zij, Mijn uitverkoren zielen, doordrongen van droefheid bij het zien der beledigingen Mij aangedaan, zich aanbieden om eerherstel te geven en aan Mijn werk te arbeiden, dan moeten zij vertrouwen zonder voorbehoud. Ik zal hun smekingen geen weerstand kunnen bieden en die goedgunstig verhoren.

" Dat allen zich dan beijveren om Mijn Hart te leren kennen en Mijn gevoelens te doorgronden. Dat zij trachten innig verenigd met Mij te leven, met Mij te spreken, Mij te raadplegen. Dat zij hun handelingen bekleden met Mijn verdiensten, bedekken met Mijn Bloed. Dat zij hun leven wijden aan het heil der zielen en de vermeerdering van Mijn glorie. Zij moeten niet kleinmoedig worden door zich zelf te beschouwen, maar hun hart verruimen, wanneer zij zich bekleed zien met de kracht van Mijn Bloed en met Mijn

verdiensten. Als zij alléén handelen, kunnen zij niet veel, maar wanneer zij mét Mij, in Mijn Naam en tot Mijn glorie werken, zullen zij machtig zijn.

"De Mij toegewijde zielen moeten hun verlangen naar eerherstel opwekken en Mij met vertrouwen vragen, dat mijn Wereldheerschappij moge gevestigd worden. Zij moeten niet vrezen, maar op Mij hopen ... , zich aan Mij toevertrouwen!

" Dat zij verteerd worden van ijver en liefde voor de zondaars!. .. Dat zij er medelijden mee hebben, voor hen bidden en hen met zachtheid behandelen!

"Zij moeten aan de gehele wereld Mijn goedheid, Mijn liefde en Mijn barmhartigheid bekend maken!

"Zij moeten hun apostolaat kracht bij zetten door gebed, boete en vooral door vertrouwen; niet steunen op eigen kracht, maar op de almacht en goedheid van mijn Hart, dat met hen is : "In uw naam, Heer, zal ik handelen en ik weet, dat ik dan machtig zal zijn". Dát was het gebed van mijn Apostelen, arme en onwetende mensen, maar rijk en wijs door de rijkdom en de wijsheid van God.

" Ik vraag drie dingen aan de Mij toegewijde zielen ;
E e r h e r s t e l, dat is leven in vereniging met de goddelijke Hersteller: werken voor Hem, met Hem, in Hem, in de geest van eerherstel, één met zijn gevoelens en zijn verlangens.

" L i e f d e, dat is vertrouwelijke omgang met Hem, die geheel liefde is en tot zijn schepselen afdaald om hun te vragen, Hem niet alleen te laten en Hem hun liefde te geven.

" V e r t r o u w e n, dat is zeker zijn van Hem, die goedheid is en barmhartigheid ... van Hem met wie ik dag en nacht leef ... die mij kent en die ik ken, die mij bemint en die ik bemin ... van Hem, die Zijn uitverkoren zielen op geheel bijzondere wijze roept om met Hem levend, zijn Hart kennend, alles van Hem te verwachten "

Het was de 6de December 1923.

VII. DE LAASTE MAANDEN

Naarmate dit leven zijn einde nadert, wordt het meer en meer in dienst gesteld van dit doel : de woorden van Christus aan de wereld overbrengen. Zijn nieuwe woorden van liefde en barmhartigheid moeten mede door het lijden van Zuster Jozefa door de zielen bereidwillig opgenomen worden. Maar al te gaarne blijven deze aarzelend staan tegenover al het bovennatuurlijke, dat hun aardse rust komt storen.

Nauwelijks is de verjaardag van haar geloften voorbij of Jozefa ziet de duivel weer naderen onder afschuwelijke gedaanten. Hij valt haar zelfs aan, maar blijft als het er op aankomt toch machteloos. Jozefa daalt weer af in de hel en ondergaat beproevingen die haar de wanhoop nabij brengen...

Op de 27ste Juli was haar echter de H. Johannes verschenen. Dit is de vierde keer dat Jozefa de leerling ziet, die Jezus liefhad.

" De Meester wil zich van je tussenkomst bedienen", zegt de Apostel, "om aan vele zielen Zijn liefde en barmhartigheid te openbaren. Bereid je voor op Zijn komst! ... Je moet zeer gewillig zijn en totaal onderworpen aan zijn H. Welbehagen" ...

"De vlam van zijn Hart zal je zuiveren en verteren. Als Hij zich verwaardigt met je te spreken, hoor dan zijn woorden met eerbied en liefde aan, want Hij die dan spreekt is dezelfde, voor wie het hemels Hof altijd door het lied van eer en liefde zingt".

St. Jan verdwijnt en een ogenblik later ziet zij alleen het H. Hart van Jezus. Uit zijn Wonde slaat een vlam Jozefa tegen. Dit goddelijk vuur verbrandt haar inwendig en zij voelt zulk een hevig verlangen naar Jezus, dat al het overige voor haar ogen verdwijnt.

Deze bijzondere mystieke genade zou zich nog vaak herhalen.

Als het mysterieuze goddelijke vuur haar had geraakt, werd Jozefa als door een haast ondragelijke gloed verteerd.

Bij dit alles bleef zij echter eenvoudig en ongekunsteld, zo natuurlijk als altijd. Soms bleek het dat zij niets van haar naïeve, wellicht al te naïeve oorspronkelijkheid verloren had. Toen zij eens gedurende de dag veel had geleden van de gloed, die de bovennatuurlijke inwerking in haar zijde had veroorzaakt, vertoonde Jezus zich 's avonds aan haar. Hij wees op zijn vlammend Hart en nodigde haar uit naderbij te komen.

Maar Jozefa verzekerde Hem dat het nog altijd zo hevig brandde in haar. " Dat is slechts onbeduidend", hervatte de goddelijke Meester. " Ik wil je ontvlammen, je geheel ontvlammen: je moet door de liefde verteerd worden ".

*

* *

Twee dagen na de verschijning van de H. Johannes komt de goddelijke Zaligmaker opnieuw tot Jozefa in haar cel. Zij aanbidt Hem en verklaart zich tot alles bereid. Jezus dicteert haar dan wat er moet gebeuren, om de Bisschop van Poitiers zo spoedig mogelijk van Zijn plannen op de hoogte te stellen.

De **30ste Juli** deelt P. Boyer O. P., de leidsman van Jozefa, Monseigneur mede, wat het goddelijk Hart van Jezus verlangt. Maar de duivel verdubbelt nu ook zijn woede. Gedurende de weken, die volgen, wordt haar leven een ware kruisweg.

" Ik lijd veel", schrijft ze, " enerzijds zou ik duizendmaal liever sterven dan O. L. Heer beledigen en aan de andere kant heb ik zoveel vrees voor de duivel. Alles wat hij me zegt, maakt me zo ongerust; hij kwelt mij op allerlei manieren en maakt me machteloos. Dan bedroeft mij ook de gedachte dat ik spoedig zal sterven ... Maar als de bekoring ophoudt, ben ik weer innig blij te weten, dat ik in de hemel O. L. Heer niet meer zal bedroeven en Hem nooit kan verliezen".

Zo is zij dagen achtereen aan hevige angsten ten prooi en verkeert in smartelijke onrust over het welslagen van Jezus'

werk. De 12de Augustus komt de goddelijke Zaligmaker haar weer opbeuren. "Je bent niet alleen ", zegt Hij. " Weet je niet, dat Ik je leven en je kracht ben? Als Ik niet bij je was, zou je deze last nooit kunnen dragen".

De volgende dag geeft Hij nog nader aan, wat zij precies aan de Bisschop zal moeten zeggen. Maar het vooruitzicht, dat zij uit haar onbekendheid naar voren te moeten treden, dat zij haar zielsgeheimen moet ontsluiëren en bovendien Jezus' woorden zal moeten overbrengen, ontnemt haar alle moed ... Zij zal het nooit aandurven!

" Wees niet bang ", zegt Jezus, " de liefde zal je ondersteunen en geleiden. Ik zal je alles zeggen en je helpen. Vrees niets: Ik bewaar je in mijn Hart. Ik heb je lief en dat is voldoende om je veel moed te geven ".

Op de avond van het feest van haar Hemelvaart komt de H. Maagd en zegt :

" Mijn kind, je zwakheid mag je niet ontmoedigen. Beken die nederig, maar verlies je vertrouwen niet. Je weet immers - hoe zou je er nog ooit aan kunnen twijfelen? - dat Jezus zijn ogen op je gevestigd heeft, juist om je ellende en je onwaardigheid. Wees heel, heel nederig, maar altijd in groot vertrouwen! " En zinspelende op de verdubbelde aanvallen van de satan gaat Maria voort :

" Wees maar niet bang, hij kan je alleen maar meer gelegenheid tot verdiensten geven. Ik verdedig je en Jezus zal je nooit verlaten".

En na het langdurig, innig onderhoud besluit de H. Maagd: " Alles gaat voorbij, mijn kind, en de zaligheid kent geen einde. Lijd en bemin; mijn Zoon zal je al je moeite en beproevingen spoedig belonen. Wees niet bang want Hij en Ik, wij hebben je lief. Blijf Hem trouw en weiger Hem niets! Bereid Hem de weg door je kleine daden van edelmoedigheid, want weldra zal Hij komen. Houd goede moed, Jozefa, en bemin! De winter van het leven is kort en de lente zal eeuwig duren! "

Dan openbaart de H. Maagd aan Jozefa wat haar in de naaste toekomst wacht. Zij zal naar Rome moeten gaan, om aan haar Algemene Overste een persoonlijke mededeling te doen, die Jezus eerst dáár zal geven en om haar de plannen van zijn H. Hart met de Sociëteit en met de wereld kenbaar te maken.

Jozefa is hevig ontsteld. Het aanstaande onderhoud met de Bisschop van Poitiers jaagt haar reeds schrik aan ... maar nu, zo ver gaan reizen en dan weer dingen te moeten openbaren die ze slechts ten koste van veel strijd aan haar eigen Oversten zegt!... Maar in tegenwoordigheid van de H. Maagd en onder haar zachte invloed komt Jozefa langzamerhand weer tot rust. Diep in haar hart wil zij toch alleen maar wat God wil.

Maria verdwijnt en lange tijd nog blijft Jozefa in het bewustzijn van die totale overgave; zij wil voortaan volledig te Zijner beschikking zijn.

" Toen Jezus weer tot mij kwam ", schrijft Jozefa, "herhaalde ik mijn verlangen, Hem te beminnen, Hem getrouw te zijn, Hem niets te weigeren. Jezus zag mij aan met die blik vol goedheid, die mij zoveel vertrouwen geeft en zei:

"Ja, geef Mij dit bewijs van je liefde, want de liefde maakt alles licht. Volg het voorbeeld van mijn Hart : Ik heb de zielen uit liefde geschapen en Ik wil ze uit liefde zaligmaken. Laat de zielen op hun beurt Mij hun liefde bewijzen. En als Ik zo vurig verlang door de zielen bemind te worden, hoeveel te meer dan door mijn bruiden ! .. En jij, Jozefa! Besef je de dwaasheid van liefde die Ik voor je heb, voor je armzaligheid, voor je ellende? Betaal Mij door je daden die het geld van de liefde zijn".

"Mijn daden, Heer... ze zijn zo onbeduidend, zo nietswaardig" .

" Het doet niets ter zake, geef Mij je ellende; Ik zal je wel rijk maken!.. ..

De 29ste Augustus begint voor haar de retraite, de laatste van haar leven.

"Ik heb over de dood gemediteerd", zo schrijft zij een der eerste dagen, " en ik werd bevangen door een zekere vrees bij de gedachte dat die al zo nabij is voor mij. Maar waarom zou ik eigenlijk bang zijn? Zeker, ik heb niet de minste verdienste, maar die van Jezus zijn toch van mij? Moet ik niet op Hem rekenen, die alles kan en die louter barmhartigheid is?... Ja, Jezus is goed, Hij is barmhartig, Hij is mijn Bruidegom. Als ik in Hem leef, zal ik ook in Hem sterven, om Hem dan weer te vinden zonder vrees Hem nog ooit te verliezen! Met God verenigd, voor eeuwig! " ...

De 1ste September verneemt Jozefa dat Monseigneur de volgende dag naar het Sacré-Coeur zal komen om met haar te spreken. De communiteit is in retraite; het onderhoud zal dus vrij ongemerkt kunnen plaats vinden.

" Vandaag", zo schrijft Jozefa 's avonds na het bisschoppelijk bezoek, "heb ik voor het eerst met Monseigneur gesproken. Ik was wel erg onder de indruk in het begin, maar langzamerhand heb ik gedaan alsof ik met O. L. Heer zelf praatte en ik vond een vrede die ik niet onder woorden kan brengen. Ik heb hem verteld, dat al dit buitengewone in mijn leven mij zo tegenstaat en zo vaak de bekoring gevoel mij er aan te onttrekken; dat ik zo weinig kracht bezit en zo bedroefd ben over de ontrouw aan mijn voornemens. Monseigneur heeft mij met zoveel goedheid toegesproken, dat ik mij gesterkt en getroost voelde ".

Jozefa had de aanwijzingen van de goddelijke Zaligmaker precies gevolgd en de mededeling, voor de Bisschop alleen bestemd, nauwkeurig overgebracht. Zij sprak ook over Jezus' plannen voor de gehele wereld en antwoordde eenvoudig op de vragen, die haar werden gesteld. Monseigneur de Durfort was ten zeerste getroffen door de eenvoud van Jozefa en zijn indruk was, dat zij door God werd geleid. Vanaf dat ogenblik zou Jozefa nog dikwijls met de Bisschop spreken, hetgeen

voor haar een steun en een beveiliging zou zijn. Hij las haar aantekeningen en ondervroeg haar meermalen.

Dadelijk na dit bezoek wordt haar zielenlijden weer uiterst hevig. Ze wordt gekweld door een verschrikkelijk gevoel van leegte en door het besef van haar ellende en van de verantwoordelijkheid voor de ontvangen genaden. Zij voelt zich totaal machteloos, terwijl zij verteerd wordt door het verlangen Jezus te beminnen. Daarbij voegen zich nog een pijnlijke, fysieke uitputting en de nachtelijke aanvallen van de nooit vermoeide vijand uit de hel. Pater Boyer komt na enige dagen en geeft haar weer moed en vertrouwen. Daarna verschijnt Jezus haar ook en zegt : "Hoe meer ellende Ik in je vind, des te meer liefde zul jij vinden bij Mij. Ik ken je armoede, Jozefa, en Ik belast Mij er mee, die goed te maken. Maar in ruil daarvoor moet je Mij troosten en eerherstel geven voor de zonden van anderen ". Ze is verbaasd dat de Meester nog op haar wil rekenen, maar Hij gaat voort: "Heb Ik je niet gezegd, Jozefa, dat Ik Mij met alles belast ? ... Ik herstel voor jou... Jij moet herstellen voor de zielen ".

"En luister nu eens goed. Ik zal je verschillende dingen toevertrouwen voor de Bisschop en voor je Algemene Overste. Zeker, je bent niet waardig om Mijn woorden over te brengen. Maar als Ik Mij van je bedien, doe Ik dat omwille van de zielen".

Jozefa voelt zich dan ook als een volstrekt niets, als louter en alleen werktuig van God.

Reeds lang had de Algemene Overste gewenst, Zuster Jozefa van nabij te leren kennen. Nu zou er in Rome een retraite gehouden worden waar een vrij groot aantal Oversten van verschillende huizen bijeen kwamen. Bij deze gelegenheid kon Zuster Jozefa als begeleidster van haar Moeder Overste, op onopvallende wijze de reis naar Rome meemaken. Men deelt het Jozefa mede. Natuurlijk is zij bereid, maar het is een zwaar offer weg te gaan uit dit huis, waar haar zoveel grote

dingen gebeurd zijn; bovendien denkt Jozefa dat dit afscheid voor altijd zal zijn en men vond goed haar in die waan te laten.

" Ik ben gelukkig aan O. L. Heer het offer van mijn vertrek te mogen aanbieden. Het kostte mij veel toen ik Spanje moest verlaten, nu vind ik het erg weg te gaan uit Frankrijk: het is het vaderland van mijn ziel; hier nam mijn religieuze leven een aanvang. Maar Gods H. Wil geschiede".

Te midden van de drukte in een volle trein verschijnt haar de goddelijke Zaligmaker. " De zielen weten de weg niet te vinden naar mijn Hart", zegt Hij, " om er de genaden te ontvangen, die Ik haar wil schenken. Er zijn er zoveel, die door de magneet van Mijn liefde niet worden aangetrokken. Daarom heb Ik u, mijn bevoorrechte zielen, nodig. Gij moet mijn liefde over de gehele wereld bekend maken. Je weet niet, Jozefa, in welke mate uw geloof, uw vertrouwen, uw onderwerping aan Mijn wil bijdragen tot mijn eer. Ik zegen u en Ik zal Mij van u bedienen om over de wereld Mijn genaden en Mijn liefde uit te storten".

Dan verdwijnt de Meester, maar tegen de avond, kort vóór de aankomst te Parijs, komt Hij terug en bevestigt opnieuw, wat Hij haar heeft meegedeeld over zijn plannen voor dit stadium van haar leven.

"Ik wil de wereld redden", zegt Hij, "en Mij van u bedienen die slechts onbeduidende, nietige schepselen zijt om mijn verlangen bekend te maken. Want door u zullen vele zielen mijn barmhartigheid en mijn liefde leren kennen".

En nogmaals vraagt Jozefa wat zij daarginds zal moeten doen. "Daarginds " beduidt voor haar telkens iets angstigs omdat het onbekend is.

" Wees niet bang", stelt Jezus haar gerust, " Ik zal het je wel zeggen. Ik ben het zelf, die je daarheen breng. Je zult er zonder vrees spreken, want dit is de weg waarlangs Mijn wensen verwezenlijkt zullen worden".

" Als je in Mij gelooft, waarom zou je dan ongerust zijn? "

"Onthoud deze woorden, Jozefa. Ik werk in het duister en toch ben Ik zelf het licht. Al meer dan eens heb Ik je gewaarschuwd, dat er een dag zal komen, waarop schijnbaar alles verloren zal zijn en Mijn werk vernietigd. Maar nu herhaal Ik : het licht zal terugkeren en met meer kracht ".

Op de **5de Oktober** komt Jozefa met haar Overste te Rome aan. Het is voor haar een heerlijke voldoening, onder al de Oversten, die gekomen zijn om deel te nemen aan de retraite, ook enkele Spaanse religieuzen aan te treffen, die zij kent en met wie zij zich kan onderhouden in haar moedertaal. De eerste ontmoeting met haar Algemene Overste stemt haar zeer gelukkig en brengt haar Jezus' woorden in herinnering: " Wees niet bang; je zult er spreken zonder vrees".

Reeds de volgende dag moet zij de verlangens van het goddelijk Hart opschrijven, die bestemd zijn voor de Algemene Overste. Maar nu zij weer staat tegenover haar grote zending, wordt Jozefa opnieuw angstig.

Jezus vraagt haar: "Waarom ben je bedroefd? "

"Heer", zegt zij, " ik ben bedroefd, omdat ik altijd op die buitengewone weg moet blijven voortgaan; ik ben bang dat ik daar verloren ga ".

" Weet je dan niet, Jozefa, dat Ik je daar nooit alleen laat?

"Mijn enig verlangen is aan de zielen de liefde, de barmhartigheid, de vergeving van mijn Hart te openbaren. Daarvoor heb Ik je uitgekozen, ondanks al je ellende. Laat je niet in verwarring brengen. Ik heb je lief en je ellende is juist de oorzaak van Mijn liefde. Ik heb je uitgekozen, en omdat je zo hulpeloos bent, heb Ik wonderen gedaan om je met zorg te bewaren. Ja, Ik heb alle zielen lief, maar voor de zwakste en de kleinste heb Ik een ware voorliefde. Jozefa, Ik heb je liefgehad en Ik heb je beschermd, Ik doe dat nog, Ik zal dat altijd blijven doen".

Heel kort daarna, onder de H. Mis van negen uur, verschijnt de Meester opnieuw. Niemand ziet iets. Jozefa is

neergeknield te midden van haar medezusters en Jezus zegt haar: " Ik zoek naar de liefde van Mijn zielen" ...

" Wat jezelf betreft, Jozefa, wees heel volgzaam en trouw: voor en na zal Ik je alles zeggen en héél spoedig neem Ik je mee naar de heerlijkheid zonder einde! Dan zullen de mensen Mijn woorden lezen en mijn liefde kennen! "

Jozefa schrijft diezelfde dag, wat Jezus haar dicteert en geeft die woorden eerbiedig aan de Algemene Overste.

Maar in haar hart woelt weer de onrust. Dus Jezus komt haar spoedig halen? En dan volgt het oordeel! Het oordeel dat beslist over haar eeuwigheid! En zij voelt zich zo slecht; er is zoveel in haar leven dat de goddelijke blik niet kan doorstaan!

" Inderdaad zo is het", zegt Jezus, "als je alleen maar naar je eigen daden ziet. Maar Ik zal je voorstellen aan het hemels hof. Ik zelf kies het kleed, dat je eens zal sieren. Het is geweven uit het kostbare linnen van Mijn verdiensten en gekleurd door het purper van Mijn Bloed. Mijn lippen zullen je op je ziel de kus drukken van vrede en liefde. Vrees niets, Ik zal je niet verlaten voor Ik je heb binnengeleid in het verblijf van het eeuwige licht " ...

" Jezus heeft alle angst om te sterven van mij weggenomen ", verklaart Jozefa eenvoudig.

In de loop van dezelfde morgen krijgt Jozefa een lichte bloedspuwing. De arts kan geen andere oorzaak vinden dan een verregaande staat van uitputting. Als hij verneemt, dat zij eerst 33 jaar oud is, hervat hij ontsteld : " En dan al zó versleten " ...

Niemand die dit leven van nabij volgde, kon zich daarover ook maar een ogenblik verwonderen.

Jozefa zal wat rust nemen en verklaart heel kinderlijk: " Ik ga immers sterven; dan moet ik wel wat gaan mankeren! "

Maar de duivel ziet met vrees haar einde naderen en zal niets onbeproefd laten om haar ten val te brengen. Hij verschijnt haar weer in de gedaante van de Zaligmaker en

tracht het plan van Christus anders voor te stellen; eerst met flemmerige woorden, die weldra overgaan in allerlei aanmatigende trotse eisen. Zo ontdekt Jozefa toch zijn listen en wendt zich verontwaardigd af, maar ze blijft verschrikt en ontsteld als de duivel verdwenen is.

Zij verkeert nu in twijfel en vraagt zich af of zij wellicht niet altijd een speelbal van de satan is geweest en dan ook al degenen in dwaling heeft gebracht, die op de hoogte zijn van haar opdracht! Deze gedachten worden tot een pijnlijke obsessie en dit is wellicht de grootste nood, waarin zij zich ooit heeft bevonden. Er blijft voor haar geen andere uitweg dan een heldhaftige overgave aan Gods H. Wil en een blinde gehoorzaamheid aan degenen die haar leiden.

De beproeving duurt lang en wordt slechts weinig verzacht door de vreugde van een audiëntie bij de H. Vader en een bezoek aan de genadekapel van de *Mater Admirabilis* in de Trinita dei Monti.

Na lange dagen van inwendige duisternis en angst, verschijnt haar weer de Meester met een zekerheid in zijn stem, die weldra geen plaats meer laat aan de twijfel: " Vrees niets; Ik ben Jezus, Ik ben de Bruidegom met Wie je verbonden bent door de geloften van armoede, van zuiverheid, van gehoorzaamheid, die je juist voor Mij hebt herhaald. Ik ben de God van vrede ".

De duivel tracht wel, haar desondanks nog te verontrusten. Maar 's avonds ziet zij Jezus opnieuw en zij vraagt, of Hij haar wil nazeggen, dat Hij de Zoon is van de onbevleete Maagd. En terwijl er een grote vrede van Hem uitstraalt zegt Hij: "Ja, Jozefa, Ik ben de Zoon van de onbevleete Maagd, de tweede Persoon van de allerheiligste Drieëenheid, Jezus, de Zoon van God, zelf God. Ik heb Mijn heilige mensheid aangenomen om Mijn bloed en Mijn leven aan de zielen te kunnen geven. Ik bemin de zielen, Jozefa " ...

Op een der laatste dagen van haar verblijf in Rome verschijnt Jezus nogmaals en toont haar zijn Hart met de woorden:

"Zie naar mijn Hart... Het is het boek waaruit je moet mediteren. Daar zul je alle deugden leren, vooral de ijver voor Mijn eer en voor het heil der zielen.

" Zie goed naar mijn Hart... Het is de schuilplaats voor de armzaligen en bijgevolg ook voor jou, want wie is er ellendiger dan jij?

" Zie dieper in mijn Hart, Jozefa. Het is de smeltkroes waarin de meest besmette harten worden gezuiverd en vervolgens ontvlamd van liefde. Kom nu nader tot die vuurhaard. Laat je ellende en al je zonden hier achter. Heb vertrouwen en zie in Mij je Verlosser.

" Zie nog eens naar mijn Hart, Jozefa. Het is de bron van levend water. Werp je daarin en drink totdat je dorst gelest is. Ik wens en verlang dat alle zielen naar deze bron komen om er hun verkwikking te vinden.

" Wat jezelf betreft, Ik heb je diep in mijn Hart verborgen. Je bent zo klein en zwak, dat je er zelf nooit in geslaagd zoudt zijn, daarin door te dringen ... Laat mijn liefde in je werken, iets in je tot stand brengen ... en blijf altijd heel klein".

Spoedig daarop vertrok Jozefa uit Rome en was op **24 Oktober** weer in Poitiers. Na de vreugde van het weerzien, daalt weer de duisternis over haar ziel en nemen ook haar krachten dagelijks af. In haar binnenste hoort zij de stem, die haar roept naar het eeuwig Vaderland en ondergaat zij de onweerstaanbare aantrekkingskracht van de liefde : alles voerspelt haar zeer duidelijk dat het verblijf in de ballingschap niet lang meer zal duren.

Zij schrijft een kinderlijk eenvoudig, maar bijna hemels briefje aan haar Algemene Overste als dankbetuiging voor het verblijf in Rome.

" Zeer Eerwaarde Moeder,

Met grote vreugde schrijf ik U vandaag, om U te bedanken voor al de bewijzen van goedheid die ik van U mocht ondervinden.

Jezus moge U alles vergelden! Ik vraag het Hem met heel mijn hart en ik beloof U, Zeer Eerwaarde Moeder, dat ik alles zal doen wat mogelijk is, om getrouw te blijven gedurende de drie of vier maanden die ik nog te leven heb.

Ik zal altijd alles doen of zeggen wat Jezus mij vraagt en ik zal trachten een beetje nederiger te worden: ik geloof dat dit mij wel het meeste kost. Dat beloof ik Hem in alle oprechtheid en door deze pogingen wil ik mijn verleden een beetje goedmaken.

Voor het ogenblik voel ik mij erg vredig en gelukkig, ofschoon ik Jezus nog niet heb terug gezien; ook de H. Maagd niet of onze Gelukzalige Moeder.

Ik ben blij dat ik weer terug ben in Poitiers, maar ik vergeet de dagen niet, die ik in het Moederhuis mocht doorbrengen en de liefdevolle zorgen die U voor mij had. Zelf zal ik ook U niet vergeten in mijn gebed en vooral, als ik in de hemel ben, zal ik trachten kleine verrassingen te bezorgen aan de Eerw. Moeders, die ik zo liefheb, kleine vreugden in de dingen die zij wensen.

Zegen mij, Zeer Eerwaarde Moeder, ik blijf altijd uw kleine en geringe dochter in Jezus' H. Hart.

Jozefa Menendez ".

Bij het eerste bezoek van Jezus zegt Jozefa alles wat haar op het hart ligt, over het gebeurde der laatste dagen. Hij antwoordt met veel goedheid :

"Meen je, Jozefa, dat Ik niet op de hoogte was van je komst?... Ik zelf heb je naar hier teruggeleid !

"Wees niet bang ", - Jozefa vreest eensklaps, weer de speelbal van de duivel te zijn - "Ik ben het zelf, Jezus, de Zoon van de Onbevleete Maagd, je Zaligmaker en je Bruidegom".

Jozefa verlangt met Jezus te lijden en vraagt om de doornenkroon, die Hij in de handen draagt.

" Ja ", zegt Jezus,, vandaag mijn kroon van doornen en weldra de kroon der glorie. Laat Mij begaan. Laat Mij in je werken en ook door uw aller toedoen de zielen bereiken.

Ik heb je lief ... bemin ook Mij".

Zuster Jozefa gaat door met haar gewone leven en blijft trouw aan al haar oefeningen. Op een avond na de kruisweg bidt zij nog de vijf Onze Vaders ter ere van de vijf H. Wonden. Nauwelijks heeft zij één Onze Vader voltooid of zij ziet de goddelijke Zaligmaker. Hij strekt Zijn rechterhand uit, daarna de linker en naargelang zij de gebeden beëindigt, schiet er een lichtstraal uit ieder van de Wonden. Zij vernieuwt haar H. Geloften; dan spreekt Jezus :

" Ja, Jozefa, Ik ben Jezus, de Zoon van de Onbevleete Maagd. Dit zijn de wonden die Ik op het kruis heb ontvangen om de wereld los te kopen van de eeuwige dood en het leven weer te geven. Deze wonden verkrijgen barmhartigheid en vergiffenis voor zoveel zielen die de toorn van mijn Vader opwekken. Het zijn deze wonden die de zielen licht, kracht en liefde schenken ".

Daarna toont Hij zijn doorstoken Hart:

"Deze wonde is de goddelijke vuurhaard, waarin Ik wil dat mijn uitverkoren zielen ontvlamd worden en zeer bijzonder de bruiden van mijn Hart. Deze wonde behoort haar toe en al de genaden die zij bevat, opdat zij die over de wereld verspreiden ... over zoveel zielen, die de weg daarheen niet vinden en over zoveel andere, die deze genaden verachten".

"Ik vroeg Hem", zegt Jozefa, "wat zij moeten doen om Hem te doen kennen en beminnen ".

" Ik zal hun daartoe het nodige licht geven ", antwoordde de Zaligmaker, " niet alleen om Mij te doen kennen en beminnen, maar ook om de voortdurende beledigingen te herstellen, die de zondaars Mij aandoen. De wereld beledigt

Mij, maar zij zal worden gered door het eerherstel van de uitverkoren zielen.

" Tot spoedig, Jozefa! Bemin, want beminnen is eerherstel en eerherstel is liefde".

Gedurende haar afwezigheid is Zuster Jozefa op de naaikamer door een jonge kracht vervangen. Zij ziet met voldoening, dat zij zonder schade voor het werk gemist zal kunnen worden, en geeft haar opvolgster ruim gelegenheid zich verder te bekwamen. Zelf trekt zij zich terug en houdt zich bezig met minder belangrijke werkjes.

De weken, die nu volgen, zijn voor haar vol beproeving en smart. De duivel laat niets onbeproefd om haar weer te misleiden en te verontrusten. Jezus lijkt zo ver en zij voelt zich zo hulpeloos. Maar de 13de November verschijnt Jezus haar na de H. Communie en spreekt deze woorden : " Vrees niets, Ik ben Jezus, de Zoon van de Onbevleete Maagd". Hij herhaalt met haar de lofprijzingen aan God en vervolgt dan, om haar geheel en al gerust te stellen : " Ik ben de Liefde! Ik ben de Zoon der Onbevleete Maagd, de Bruidegom der maagden, de Kracht der zwakken, het Licht der zielen, hun Leven, hun Beloning en hun Einddoel. Mijn Bloed wist alle zonden uit, want Ik ben het, die kwam herstellen en verlossen".

Een uur later dicteert Jezus haar het vervolg van zijn mededelingen aan de mensen. Als Hij ophoudt, vraagt Jozefa vergeving, dat zij ooit heeft kunnen twijfelen. Maar de Meester kent de listen van de duivel en stelt haar en ook haar Oversten gerust: "Geloof je dan, dat Ik u overlaat aan de willekeur van die wrede vijand? Ik heb u lief en zal nooit toelaten, dat gij bedrogen wordt. Vreest dus niets, hebt vertrouwen in Mij, die de liefde ben".

Vanaf de eerste dagen van November put het lichamelijk lijden Jozefa meer en meer uit. Zij lijdt ondragelijke pijnen waarvan men de oorzaak niet kan vinden en die iedere Vrijdag nog in hevigheid toenemen.

De 16de verschijnt haar de goddelijke Zaligmaker: " Vrees niet", zegt Hij, " Ik ben immers je leven en je kracht. Ik ben alles voor je en zal je nooit aan je lot overlaten".

Hij spreekt met haar over het aanstaand bezoek van de Bisschop en gaat dan verder: " Wat jezelf betreft, blijf te mijner beschikking, zodat Ik over je beschikken kan, telkens als Ik je nodig heb, want Ik wil tot mijn uitverkoren zielen spreken. Laat Mij vrij over je beschikken. Daardoor kun je Mij verheerlijken".

Op het feest van O. L. Vrouw Opdracht hernieuwt Jozefa haar geloften met de overige Zusters. Met veel ijver heeft zij zich op dit feest voorbereid. Zij weet zeer goed dat dit de laatste keer is, dat zij haar verbond met Jezus hernieuwt. Gedurende de dankzegging ziet ze Jezus weer, die haar zegt: " Jozefa, van mijn kant beloof Ik ook weer opnieuw je altijd te beminnen, je altijd trouw te zijn ... Al doe Ik je ook lijden, geloof niet dat Ik je daarom minder liefheb, ... Het lijden heb Ik nodig om de wonden der zielen te genezen ". In deze laatste woorden ligt de verklaring van de zware beproevingen, die haar in de komende weken nog wachten: Jezus heeft haar lijden nodig, om de zielen te redden en de weg te bereiden voor zijn boodschap van liefde en barmhartigheid.

*
* *

Jozefa's leven loopt nu stilaan ten einde. Met een enkel woord moet nog worden weergegeven welke indruk deze ziel maakt op iedereen, die zonder vooroordeel van haar groei en begenadiging kennis neemt.

Toen haar Oversten nog twijfelden aan de waarheid en de echtheid van de woorden en van de wonderbare verschijnselen die zich bij Zuster Jozefa voordeden, had de goddelijke Zaligmaker eens gezegd, terwijl Jozefa niets wist van de vragen die zij zich stelden : " Men moet Mij geen bewijzen meer vragen, Jozefa. Het bewijs zal Ik geven in je

persoon zelf". Dit was een goddelijk antwoord, dat in feite iedere dag van dit korte religieuze leven werd gegeven.

Men kon immers het goddelijke merkteken waarnemen in de kinderlijke eenvoud, die haar ongehinderd deed binnentreden in het Rijk Gods. Zij is een van de zeer kleine en zeer eenvoudige zielen, die het Hart van de Koning veroveren en zijn geheimen mogen weten. De onwetendheid omtrent zichzelf, de kinderlijke volgzzaamheid, de openhartigheid die geen omwegen kent, zijn in haar opvallend. Haar godsvrucht is niet vreemd of gezocht, haar leven is niet ingewikkeld. Zij gaat rechtstreeks naar God.

Het is deze eenvoud, die haar zonder meer goddelijke mededelingen doet aanvaarden en beproevingen doet doorstaan, zonder dat zij daarvan de buitengewone draagwijdte ziet. Daardoor neemt zij ook steeds weer deel aan het gewone dagelijkse leven, alsof het van zelf spreekt dat zij dit doet.

Zij geeft rekenschap van haar geestelijk leven als een kind, in volkomen openhartigheid, maar altijd eerbiedig.

Zoals bij de Stichteres van haar Sociëteit, is het ook bij Jozefa opvallend hoezeer zij de deugden van nederigheid en naastenliefde beoefent. De nederigheid geeft ernst en diepte aan haar eenvoud : zij ziet in, dat zij in waarheid slechts klein is en onbeduidend. Toch ondervond haar fiere en levendige natuur gedurende geruime tijd de onderwerping en bescheidenheid, die het gemeenschapsleven vraagt als een pijnlijk offer.

De nederigheid helpt haar ook, om veilig de weg te volgen, die waarlijk niet de weg is van haar eigen keuze: zij wantrouwt zichzelf, zij is onthecht aan eigen oordeel, heeft een volkomen vertrouwen in de leiding die haar gegeven wordt.

Een minder volgroeide of hechte deugd had groot kunnen gaan op de zo uitzonderlijke bevoorrechting, zich afzijdig kunnen houden, een geheim zelfbehagen kunnen

voeden. Hier is niets daarvan te bespeuren. Hoe meer Jezus haar de geheimen en de liefde van Zijn Hart openbaart en haar vervult met zijn leven, des te meer zien wij een altijd bereidvaardige, dienende liefde in haar groeien. Terwijl Jozefa in zo nauw verkeer staat met het onzichtbare en als verloren leeft in de goddelijke dingen, ontsnapt haar geen gelegenheid om een kleine dienst te bewijzen in haar onmiddellijke omgeving en lijkt zij dagelijks liefdevoller en zachter te worden in de omgang. Zij stelt geen grenzen aan het wegschenken van zichzelf, geen grenzen ook aan haar belangstelling en haar gebed: zij denkt aan de wijde wereld die zij winnen wil voor God, en tegelijk gaat zij op in bewondering voor de schoonheid van de natuur en heeft zij liefde voor bloemen, planten en vogels, voor de insecten, het licht en de sterren; boven alles echter zijn de kinderen haar dierbaar die in de " Feuillants " worden opgevoed. Hier vindt zij immers méér dan het aantrekkelijke van al wat natuurlijk is. Zij bemint de kinderen, omdat Jezus hen liefheeft, omdat God zelf in hen woont. Maar altijd en overal is de liefde van Jozefa kinderlijk en spontaan, soms zelfs naïef in haar uitingen.

De gehoorzaamheid is wel de zuiverste toetssteen om het gehalte te beproeven van zielen, die bijzondere wegen gaan. Herhaaldelijk heeft men opgemerkt, dat juist de gehoorzaamheid de kenmerkende eigenschap was van Zuster Jozefa. Zij onderwerpt haar oordeel aan dat van haar Oversten en is vrij van gehechtheid aan wat men het hare zou kunnen noemen. Alleen uit gehoorzaamheid heeft zij haar aantekeningen geschreven, met veel natuurlijke tegenzin, maar nooit vraagt zij het geschrevene weer te mogen inzien. Alles geeft en laat zij over aan haar kloosteroverste. Vanaf het eerste begin heeft de goddelijke Zaligmaker haar die volmaakte afhankelijkheid geleerd op de weg, waarlangs Hij haar leidde.

" Ik heb je tot mijn Hart getrokken, opdat je slechts zoudt leven in gehoorzaamheid. Weet wel, Jozefa, als Ik je iets vraag en je Overste vraagt je iets anders, dan wens Ik dat je eerder aan haar dan aan Mij gehoorzaamt" ...

En een andere keer sprak Jezus tot haar: " Zoek Mij in je Overste; luister naar haar woorden alsof zij van mijn lippen kwamen. Ik ben in haar om je te leiden". Door deze gesteltenis heeft Jozefa in de gehoorzaamheid de zo nodige steun gevonden.

Een beveiliging tegen de duivel was voor Jozefa ook haar nooit onderbroken trouw aan de Regel, aan het gemeenschappelijk leven. Zij komt haar Regel met uiterste stiptheid na, wat soms grote offers van haar vraagt. Wat er ook gebeurde, wat haar ook te wachten stond, of de duivel haar ook bedreigde, zodra het teken met de bel gegeven werd, stapte Jozefa over alle vrees heen en deed wat haar op dat uur door de Regel voorgeschreven was.

Merkwaardig is de grote overeenstemming tussen de geest die door de Regel van Jozefa's instituut wordt gevraagd en de lessen van deugd die de Zaligmaker haar geeft. Alles vormt in haar leven een eenheid, die haar brengen moest tot steeds groter getrouwheid als bruid, als slachtoffer en als apostel.

Het beloofde teken werd dus wel zeer duidelijk gegeven in Jozefa zelf en heeft als het ware tot natuurlijk gevolg dat men gelooft in haar zending, tot geloof in de zuiverheid van haar bedoeling, en in de waarachtigheid der openbaringen, die zij ontving.

Er zijn in dit leven dagen en maanden geweest, waarin haar gehoorzaamheid, haar plichtsbesef, haar lijdensmoed en onderwerping aan Gods H. Wil, haar geloof en overgave, ver boven het gewoon menselijke uitstijgen en de vorm aannemen van heldhaftigheid. Zeer dikwijls hebben zij, die getuigen waren van Jozefa's strijd en van haar lijden, de macht

van de genade bewonderd, die op dit zwakke kind het merkteken drukte van een onvervalste deugd.

Haar leven eindigde op de wijze als haar was voorgezegd. De goddelijke Zaligmaker en de H. Maagd hadden reeds meermalen haar dood aangekondigd. Daarom ook waarschuwde Jozefa haar Oversten, dat zij het einde van het jaar 1923 niet meer zou halen. En inderdaad, weldra kwam Hij, die ook van leven en dood de Meester is.

VIII. HET EINDE

Een van de eerste dagen van December toen Jozefa in haar celletje werkte en bad, stond Jezus plotseling voor haar. "Ik hernieuwde mijn geloften", schrijft Jozefa, en daarna sprak Hij:

" Jozefa, Ik ben het werkelijk. Vrees niets; Ik ben de liefde, de goedheid en de barmhartigheid. Ik ben de Zoon van de Onbevleete Maagd, Ik ben de Zoon van God en zelf God " ...

Door deze verzekering verdween alle aarzeling van Jozefa en de goddelijke Zaligmaker ging toen voort met haar de woorden te dicteren van zijn boodschap.

Dezelfde avond schrijft Jozefa nog :

"Na een dag van veel lijden naar ziel en lichaam heb ik gisteren zulk een angst doorstaan dat ik meende er van te zullen sterven. Alle fouten van mijn leven heb ik zeer levendig vóór mij gezien en het was mij bijna niet mogelijk een akte van vertrouwen of liefde te stellen ".

Herhaaldelijk had Jozefa dergelijke beklemmingen ondervonden; de duivel trachtte haar daardoor te verlammen en tot wanhoop te brengen.

" Het lijden was zo hevig dat ik meende te zullen bezwijken en te sterven. Ineens zag ik in mijn cel een kleine witte duif met een van licht stralend kopje. Zij probeerde telkens op te vliegen, maar een van de vleugels was wat grijs en leek vast te zitten. Zij bleef een ogenblik onbeweeglijk, toen vloog ze krachtig op en verdween. Ik dacht dat het dezelfde was, die ik al eens meer gezien had en waarvan Jezus toen zeide : " Die duif is het beeld van je ziel".

" Toen Hij deze morgen bij mij kwam heb ik Hem gevraagd om de 12de van deze maand te mogen sterven. Het is de feestdag

van O. L. Vrouw van Guadeloupe (1) de geboortedag van onze Moeder Stichteres en het is een Woensdag, toegewijd aan St. Jozef, mijn patroon ".

Jezus antwoordde mij met grote goedheid: " Wat vangen we dan aan met dat vleugeltje, dat nog helemaal grijs is? "

Jozefa zei de Meester, dat zij vreesde Hem te bedroeven en toe te geven aan de duivel die haar voortdurend trachtte te bedriegen.

" Luister eens", zei Hij, "je moet nog gezuiverd worden door de liefde. Geef je zelf over en heb geen andere wensen, tenzij mijn Wil te volbrengen. Je weet wel dat Ik je liefheb. Wat kun je nog meer verlangen?"

De gehele dag verloopt echter, zoals de vorige dag verliep : in angst en allerlei bekoringen.

Bij de eerstvolgende verschijning komt haar verlangen weer boven om op de 12de December te mogen sterven.

" Wat heb je wel gedaan, Jozefa, om de hemel te verdienen? "

"Niets, Heer, maar U hebt mij beloofd, mij Uwe verdiensten te zullen geven ".

"Is het dan niet voldoende, dat je leeft in mijn Hart?"

„O ja ", schrijft Jozefa, "maar daarmee is mijn verlangen naar de hemel toch niet weg, want daar zal ik Hem voor altijd mogen zien en Hem nooit meer beledigen ".

" De zielen die Ik heb uitverkoren om in de Sociëteit van Mijn Hart te leven", zegt Jezus nog, " zijn reeds begonnen met hun leven in de hemel. Maar hier op aarde lijden zij nog en verzamelen verdiensten. Daar- boven zullen zij genieten zonder iets te verdienen. Laat Mij de keuze over van het uur ".

Dan gaat de Meester verder met haar de woorden te dicteren van de boodschap. Het was de laatste maal.

(1) Patrones van Mexico, waar de Kerk toen werd vervolgd en waarvoor in de "Feuillants" veel werd gebeden.

Hiermede was aan de aarde een onmetelijke schat toevertrouwd, waarvan pas langzamerhand de waarde duidelijk zou worden.

Jezus verdwijnt en Jozefa neemt weer haar naald ter hand.

Op de 7de December komt de Bisschop, Monseigneur de Durfort, in het klooster en neemt de laatste woorden in ontvangst, die de goddelijke Zaligmaker voor hem aan Jozefa had toevertrouwd. Jozefa spreekt met de Bisschop over haar verlangen naar de hemel en haar aanstaande dood.

De volgende dag, op het feest van de Onbevleete Ontvangenis, helpt Jozefa nog mee voor de traditionele processie in de namiddag en versiert met veel zorg het beeld der Moeder Gods, dat zal worden megedragen. Maar zelf is zij zo uitgeput, dat zij niet mee kan gaan en vanaf de ziekenkamer uit de verte toeschouwt.

Diezelfde middag schrijft zij een roerende afscheidsbrief aan haar moeder en haar zuster en verzoekt haar Overste, die brief niet te verzenden vóór haar dood.

Aan haar moeder schrijft zij :

"Ik ben blij dat ik mag sterven, want ik weet dat het de Wil is van Hem, die ik liefheb. En dan, ik verlang er zo naar, Hem te bezitten en Hem te aanschouwen zonder de sluier van het aardse. U moet niet wenen, moeder, en niet bedroefd zijn. De dood is het begin van het leven voor een ziel die God bemint. Onze scheiding zal maar kort zijn, want het leven gaat vlug voorbij en weldra zullen wij voor altijd verenigd zijn. Vanuit de hemel zal ik voor u zorgen en ik zal bidden dat het nodige u niet ontbreke en dat u moogt sterven in de vrede en de vreugde van Hem die ons einddoel is, ons geluk, onze God. U moet niet in de rouw gaan om mij, maar wel veel bidden, zodat ik vlug word toegelaten in de hemel. Ik ken de dag van mijn dood niet, maar ik zou wel willen dat het de 12de van deze maand was. Zal Jezus het ook willen? Ik ben bereid tot alles wat Hij wenst. Geloof niet dat ik bedroefd ben. Deze vier

jaren van mijn kloosterleven zijn hemelse jaren geweest... Ik voel mij niet ziek, maar er is iets in mij dat naar de hemel verlangt, want ik kan niet leven zonder Jezus te zien of de H. Maagd".

Aan haar zuster Mercedes, die nog vóór haar was ingetreden in de Sociëteit, schrijft zij :

"Ik sterf gelukkig en niets anders is de reden van dit geluk dan te weten, dat ik Gods H. Wil volbracht heb. Hij heeft mij geleid langs wegen, die mij volstrekt niet aantrokken en die ik niet wenste, maar Hij beloont mij in deze laatste dagen al met de vrede des hemels.

Jij ook, lieve zuster, je moet onze goddelijke Zaligmaker dienen, met veel vreugde en vurigheid, in het ambt dat Hij je geeft, in het huis waar Hij je plaatst en wie ook je Oversten mogen zijn. Je moet niet letten op voorkeur of tegenzin; niets geeft zoveel vrede in het laatste uur, dan zichzelf te hebben verzaakt om Gods H. Wil te doen... Wees niet bedroefd over je ellende. Jezus is goed en houdt van ons, zoals wij zijn. Ik weet het uit ervaring; vertrouw dus op zijn goedheid, op Zijn liefde, op Zijn barmhartigheid.

Ik sterf zo gelukkig! De Sociëteit is voor mij een ware moeder geweest. Jezus heeft mij Oversten gegeven, die mij met veel zorg en goedheid hebben omringd. Op aarde kan ik het haar niet vergelden, maar in de hemel zal ik de H. Maagd hebben, die mij alles zal geven, wat ik voor haar vragen zal. Ik ben in Frankrijk zeer gelukkig geweest; het is het vaderland van mijn ziel en de goddelijke Zaligmaker heeft mij hier zeer veel genaden geschonken " ...

Haar brief eindigde met deze woorden :

" Wij hielden steeds veel van elkaar, lief zusje, en nu zal onze scheiding voor enkele jaren, ons nog inniger en dieper verenigen. Vaarwel, ik wacht je op in de hemel ".

Dit afscheid had haar veel gekost. Zij ging haar offer aanbieden aan Jezus in zijn H. Sacrament, waarvoor zij het grootste deel van de avond doorbracht. Daar wachtte haar de

H. Maagd. Aan deze verschijning zijn de laatste woorden gewijd, die Jozefa neerschreef.

" Toen ik vanavond in de kapel was, verscheen mij plotseling de H. Maagd. Zij was gekleed zoals altijd, maar nu door een verblindende klaarheid omgeven, in staande houding, boven een halve maan van licht- blauwe wolkjes. Op haar hoofd rustte een fijne sluier, die haar nauwelijks raakte en die verdween in de wolken, waarop haar voeten rustten.

Zij was zo mooi, dat ik niet tot haar durfde spreken. Ik stond als verslagen door zoveel schoonheid.

Tenslotte heb ik toch mijn geloften hernieuwd en de H. Maagd zei toen met zachte en plechtige stem:

"Mijn kind, de Kerk looft en prijst Mij bij de overweging van mijn Onbevleete Ontvangenis. De mensen bewonderen de grote dingen, die de Heer in Mij heeft gewerkt en de schoonheid waarmee Hij Mij heeft bekleed, reeds vóórdát de erfzonde mijn ziel kon bereiken.

Ja, die oneindige God heeft Mij uitverkoren tot Zijn Moeder en heeft Mij met bijzondere genaden bevoorrecht, waarmee geen enkel schepsel ooit is begunstigd. Al de schoonheid, die in Mij schittert is de weerkaatsing van de volmaaktheden van de Almachtige en de lofprijzingen die tot Mij worden gericht, verheerlijken Hem, die, al was Hij mijn Schepper en Heer, Mij toch tot zijn Moeder heeft willen maken.

Mijn schoonste eretitel is, dat Ik de Onbevleete ben en tegelijk de Moeder van God. Maar ik verheug er Mij over, dat ik met deze titel ook verenigen mag die van Moeder van barmhartigheid en Moeder der zondaars ".

" En toen zij dit alles had gezegd ", schrijft Jozefa, " was zij ineens verdwenen".

Met deze woorden van de Moeder Gods eindigen ook Jozefa's aantekeningen.

*
* *

Nu kwamen de laatste dagen van Jozefa ; het waren twintig dagen van veel leed maar ook van veel genaden.

Zij schreef niets meer, tenzij persoonlijke mededelingen, die de Meester haar voor iemand dicteerde en de laatste aanbevelingen, die de H. Stichteres door tussenkomst van Jozefa aan haar dochters deed toekomen.

Gehoorzaam tot het laatste, vertelde zij in grote eenvoud alle hemelse gesprekken aan haar Oversten. Dikwijls bad zij luidop in vurige samenspraken, die eveneens werden opgeschreven zonder dat Jozefa het wist.

In de namiddag van de 9de December bidt zij geruime tijd voor het uitgestelde Allerheiligste: dit was haar afscheid aan de kapel, getuige van zoveel genaden en zoveel edelmoedigheid.

Na het lof van die avond moest Jozefa gaan rusten, maar nu om niet meer op te staan. Elke dag echter zal de Meester tot haar komen in de H. Communie. Dit bleef haar voorrecht tot de laatste dag.

Onder de dankzegging verschijnt haar Jezus.

" Jozefa, nu kom Ik zelf je voorbereiden om binnen te treden in Mijn hemels vaderland".

" Is het de 12de, Heer ", vraagt ze naïef.

" Als je dat wilt, ben Ik wel bereid, je dat genoeg te doen", antwoordt Hij, "maar zou het niet edelmoediger zijn, Mij nog enkele dagen erbij te gunnen, die Ik nodig heb voor de zielen? "

" U weet wel, dat ik U toebehoor en dat ik U alles heb afgestaan ".

" Ja", gaat de Meester voort, " laat Mij maar mijn Wil doen, laat Mij het uur bepalen ".

En Hij voegt eraan toe : " Deze namiddag kom Ik terug, je moet hier dan schrijven ".

Omstreeks half drie kwam Hij weer.

" Hij was zo mooi ", vertelde ze later, " zijn Hart stond geheel in gloed ".

" Ziehier de woonplaats die Ik voor je gereedmaak in de eeuwigheid. En jij zelf Jozefa, wat maak jij voor Mij gereed? "

„O, Heer... mijn zonden, mijn ellenden... mijn droefheid dat ik zo weinig voor U heb gedaan! "

" Geef maar alles aan Mij en Ik zal het verteren in het vuur van mijn Hart ".

's Avonds voelde Jozefa dat het leven haar ontsnapt: zij heeft zelfs de kracht niet meer om iemand te roepen. Dan verschijnt haar de H. Mère Barat. Zij neemt Jozefa in haar armen, ondersteunt en bemoedigt haar. Ook deelt zij haar iets mede van Jezus' plannen.

" Neen, je zult niet op de 12de sterven, maar Jezus zal bij je komen en dan voor een allerinnigste vereniging, die eeuwig duren zal". En de H. Magdalena Sophia voegt er aan toe, dat Jozefa spoedig het H. Oliesel zal ontvangen en dan tevens haar eeuwige Professie zal mogen doen.

"Ik kom het je namens Jezus zeggen", vervolgt zij, " Hij regelt alles volgens zijn goddelijke plannen ".

" Dan kom ik tezamen met de H. Maagd en met Jezus, die je nooit verlaat. Wij zullen er met zijn drieën zijn ... Goede moed nu! Nog enkele dagen moet je op aarde doorbrengen om het hemelse vaderland te verdienen. Maar met Jezus leven, dat is al in de hemel leven. Rust nu maar, ik blijf over je waken".

Toen verdween zij.

De volgende dag komt Jezus, zoals Hij beloofd had en dicteert haar een laatste woord voor haar Algemene Overste.

Op de 12de December is Jozefa zo goed, dat men zich afvraagt of zij het H. Oliesel wel mag ontvangen en de professie *in articulo mortis* mag afleggen. De dokter wordt

ontboden, die van deze vraag of van bijzondere gunsten of genaden hoegenaamd niets weet. Hij is na een grondig onderzoek niet gerust over de patiënte en raadt aan, geen dag te wachten met de toediening der laatste H. Sacramenten.

Tegen vijf uur in de namiddag komen Monseigneur de Durfort, kanunnik de Castries, rector van het huis, en Pater Boyer haar celletje binnen met enkele Mères. In de gang en de aangrenzende kamers zijn haar medezusters verzameld om van zo dicht mogelijk deze plechtigheid mee te maken. Het feit, dat de Bisschop komt, wekt geen verbazing bij de Gemeente, aangezien de plechtige aflegging van de eeuwige geloften na het H. Oliesel zal plaats vinden.

Jozefa vraagt nu in het openbaar vergiffenis voor al de fouten van haar religieus leven. Dan verricht Monseigneur de plechtigheid van het laatste Oliesel. Op dat oogenblik is reeds alles voor de ogen van Jozefa verdwenen: ineens waren de H. Maagd en haar H. Stichteres bij haar. En terwijl de riten worden voltooid en Jozefa die meemaakt, ziet zij niemand meer dan die twee hemelse verschijningen, die haar bekleeden met een wit kleed dat engelen kwamen aanreiken.

" Zie, mijn dochter", zegt de H. Stichteres, " wat de Heer in Zijn barmhartigheid heeft gedaan voor Zijn bruid; niet terwille van je verdiensten, Jozefa, maar om die van zijn Hart".

"En nu je bekleed bent met dit smetteloze kleed", vervolgt de H. Maagd, " zal je Bruidegom je de kus van vrede en van liefde geven. Geef je geheel en al aan Hem over; in Zijn goddelijke Handen ben je veilig. Hij zelf zal je begeleiden naar het eeuwige vaderland en Hij is het, die je zal voorstellen aan de bewoners van de hemel".

De heilige zalving is voltrokken. De Bisschop zegt enkele woorden tot Jozefa. Maar zij heeft er geen besef van. Zij is verloren in extase, hetgeen men aan haar houding nauwelijks opmerkt.

Dan volgen het *Veni Creator* en de liturgische gebeden waarmede de H. Kerk de kentekenen van de geprofeste Zusters: het kruis en de ring, zegent.

Nu voegt Jezus zich bij Zijn Moeder en de H. Magdalena Sophia ; Jozefa ziet Hem en vóór deze drie getuigen antwoordt zij met vaste stem op de vragen die de celebrant aan de nieuwe professe stelt.

" Gij stemt er dus in toe Jezus Christus, de Gekruiste, als uw Bruidegom te erkennen?"

" Ja, ik stem er in toe met geheel mijn hart ".

" Neem dan deze ring als teken van het eeuwig verbond dat gij met Hem gaat sluiten" en haar daarna het kruis gevend: " Neem dit kostbaar onderpand van Jezus' liefde en herinner u, dat gij, Zijn bruid, voortaan in vereniging en in gelijkvormigheid met zijn H. Hart moet leven ".

En in de diepe stilte, die daarop volgt, nadert de Bisschop tot aan het bed en houdt de H. Hostie vóór Jozefa, opgeheven in de hand. Jozefa leest de formule van de eeuwige geloften en ontvangt de H. Communie.

De H. Maagd en de H. Stichteres verdwijnen kort daarop met de woorden: " Wij komen terug, om je naar de hemel te brengen".

Jozefa is dan met Jezus alleen. Al het overige blijft aan haar ogen onttrokken.

" Jozefa, waarom bemint je Mij! "

" Heer, omdat Gij goed zijt".

" En Ik, Ik heb je lief, omdat je zo armzalig en zo klein bent. Daarom heb Ik je bekleed met mijn verdiensten en je bedekt met mijn Bloed, om je aldus voor te stellen aan mijn uitverkorenen in de .hemel. Je kleinheid heeft ruimte geschapen voor Mijn grootheid ... je ellende en zelfs je zonden schiepen een kans voor Mijn barmhartigheid ... je vertrouwen deed dat voor Mijn liefde en Mijn goedheid".

" Kom nu rusten op mijn Hart en vind daarin alle vrede, want je bent Mijn bruid. Weldra zul je binnentreden in die woning, om ze nooit meer te verlaten" ...

Nu kan Jozefa vrij uit spreken. Zij zegt Hem hoezeer zij verlangt dat de goedheid van zijn Hart tot aan het uiteinde der aarde bekend moge worden, want men kent die niet genoeg.

" Ja", antwoordt de Zaligmaker: " daartoe ontbreekt de zielen maar één ding : vereniging en innerlijk leven. Als mijn uitverkoren zielen méér met Mij verenigd leefden, zouden zij Mij beter kennen ".

Op haar ongekunstelde manier antwoordde Jozefa :

" Heer, het is moeilijk, want zij hebben soms zoveel werk te doen voor U ".

" Ja, Ik weet het, daarom zoek Ik ze ook op, om ze weer tot Mij te brengen, als zij zich verwijderen. Dat zal nu ons werk zijn vanuit de hemel: de zielen te onderrichten hoe ze in vereniging met Mij moeten leven; niet alsof Ik ver verwijderd was, maar als verblijvend in hen; door de genade immers leef Ik in hen en op het ogenblik der H. Communie wordt Mijn mensheid als het ware opnieuw werkelijkheid in hen. Als mijn uitverkoren zielen op die wijze met Mij verenigd leven en Mij in waarheid kennen, wat zullen zij dan veel goed doen aan zoveel arme zielen, die ver van Mij verwijderd leven en die Mij niet kennen! " ...

" Vrees niets, Jozefa ! Weldra breekt de dageraad aan van de eeuwige dag. Vaarwel. .. blijf in Mij ".

Intussen is de plechtigheid voltooid. Allen zijn heengegaan. Jozefa ligt daar glimlachend en nog altijd in extase. Monseigneur de Durfort zegent haar en trekt zich ook terug, sterk onder de indruk van deze wondere plechtigheid.

Na een kwartier komt Jozefa heel vredig en gelukkig weer tot zichzelf.

Bij de H. Communie van de daaropvolgende morgen ziet zij Jezus weer.

Jozefa spreekt Hem over haar moeder en haar zusjes, over de Sociëteit van het H. Hart, over het huis waar zij vertoeft en de zielen die haar dierbaar zijn. Met grote welwillendheid antwoordt Jezus haar op alles. Dan, alvorens afscheid te nemen, zegt Hij nog :

" Wacht nog enkele dagen op Mij, Jozefa ".

En met een zinspeling op het duifje: " De banden die zijn vleugels vasthouden moeten nog losgemaakt worden, maar het is nu helemaal zuiver ".

Hij verdween, maar zijn zinspeling gaf Jozefa veel kracht bij het nieuwe lijden dat haar nog wachtte.

In de loop van de dag schrijft zij met potlood nog de volgende regels :

" Arm duifje, het heeft dorst!

" Maar zijn vleugel zit vast en het kan niet naar de bron lopen om zijn dorst te lessen.

" Jezus is zo goed geweest om zelf te komen, Hij heeft het gegrepen.

" En het heeft gedronken van zijn Bloed.

" Arm duifje, het kan niet vliegen.

"En Jezus heeft het gezegd ... je moet wachten ...

" Het schikt zich wel naar wat Jezus wil, maar het is bang vergeten te worden.

" En heel stil fluistert het aan Zijn oor :

"Kom Jezus! Breek die banden, laat het duifje vliegen naar de boomgaarden die in bloei staan!

" Kom het halen. Het heeft zijn ogen op U gericht.

"Op dag en uur, waarop U het bevrijdt, wat zal het dan blij zijn, U te aanschouwen! "

Zo gaat de avond voorbij, terwijl Pater Boyer haar nog een lang bezoek brengt en vol bewondering is, over wat de genade hier tot stand bracht.

De medezusters van Jozefa brengen haar beurtelings een kort bezoek en zijn onder de indruk van de hemelse sfeer die dit ziekbed omgeeft, maar verder dringt niemand door. Men

vraagt om haar gebed in de hemel : " Ik werk erg graag ", zegt Jozefa, " ik zal gaan en komen overal, om veel genaden te verkrijgen" ...

En tot anderen :

"Als men eens wist!... Men zou nooit meer iets anders willen op aarde dan Gods Wil te doen. Niemand kan zich van dat geluk enig idee vormen... dit is het enige dat vrede geeft... O, als religieuze sterven in zo grote vrede, dat vergoedt duizend malen, wat ik heb geleden".

" Hij is zo goed omdat ik de kleinste ben, de laatste, de ellendigste. En ik ben blij dat ik niets ben" ...

" Jezus is goed! Dat woord vervult geheel mijn hart! Ik zou veel wroeging kunnen hebben over mijn fouten. Maar neen, ik voel alleen maar veel dankbaarheid, omdat Hij mij vergeven heeft ! ... Ik weet wel wat ik ben, maar ik weet vooral wat Hij is " ...

" Wat begrijpt men alles goed, als men zover is, als ik nu ben; dat God alles en dat al de rest niets is. Wat zijn ze gauw voorbijgegaan die vier jaar kloosterleven ".

Op een andere dag zei zij: " Wat moeten de novicen vurig en vastberaden zijn in hun roeping. Ik heb zelf zoveel moeten vechten, dat ik soms meende het niet te kunnen volhouden. Dan ging ik naar de Mère Assistante en was weer gesterkt. Ik heb een groot offer gebracht toen ik Spanje verliet, dat is waar, maar ter wille van mijn roeping heb ik niet gearzeld; ik heb het zelfs gaarne gebracht".

" Wat men goed moet leren in het noviciaat, om het nooit meer te vergeten, is de gehoorzaamheid. O, als men de waarde van de gehoorzaamheid uit geest van geloof eens kende". En zij herhaalde verscheidene malen in ingekeerdheid, alsof zij zichzelf daardoor veilig voelde : " de waarde van de gehoorzaamheid uit geest van geloof".

Vroeg in de morgen van de 15de December verschijnt Jezus haar, gedurende de dankzegging na de H. Communie :

" Je ziet dat Ik je nooit alleen laat", zegt Hij tot haar met onbeschrijfelijke goedheid. " Ik ben je sterkte geweest gedurende je leven, Ik ben je troost in het uur van je dood. Ik zal dat zijn gedurende geheel de eeuwigheid. En zoals Ik mijn genoegens heb gevonden in je kleinheid, zo zul jij een eindeloos geluk vinden in Mij".

Jozefa kan zich niet weerhouden op te merken, dat zij zo gaarne naar de hemel gaat om Hem daar voor eeuwig te aanschouwen; " en bovendien ", voegt ze er kinderlijk naïef aan toe,, heb ik U zoveel intenties aan te bevelen, zoveel opdrachten die men mij deze dagen heeft meegegeven ".

" Ja, ja", antwoordt de Meester met nadruk en grote goedheid. " Wij zullen hun kleine verrassingen bezorgen. Laat Mij in je rusten, Jozefa, weldra zul je rusten in Mij ".

Die dag verloopt onder hevige pijnen. Men bidt de gebeden der stervenden, zozeer vreest men een naderend einde. Een brandende koorts verteert haar. Iedere druppel water, die zij met moeite inslikt, schijnt haar eerder te verschroeien dan te verkwikken. Toch denkt Jozefa ook dan niet aan zichzelf.

"Men moest raden, wat Zuster Jozefa kon verlichten of haar aangenaam kon zijn", zei later een der Zusters die haar mee verpleegden. " Zij was uiterst dankbaar voor de minste dienst, die men haar bewees en zij lette er op, dat degenen die haar verzorgden stipt de gemeenschappelijke oefeningen konden bijwonen ...

" Nooit sprak zij met een woord over haar lijden, nooit vroeg zij om te drinken, zij aanvaardde wat men haar aanbood, maar beklagde zich nooit".

Nog vóór zij de 16de de H. Communie ontvangt, is Jezus bij haar. Hij komt nog niet om haar te halen, al vraagt Jozefa daarom.

" Neen", antwoordt Hij, "je zult niet sterven, voordat je Overste van de Algemene Overste heeft vernomen, wat zij

doen moet na je dood ... Het zal niet vandaag zijn en ook niet morgen.

"Mijn duive, het is Mijn liefde, die je vasthoudt en gevangen zet voor je welzijn en voor dat van vele zielen. Maar het is Mijn liefde ook, die je weldra dronken zal maken van zuivere en hemelse zoetheden. Gedurende je leven heb Ik je gevoed met de bloemen van het veld, die Ik zelf voor je had gezaaid. In de eeuwigheid zal Ik je voeden met de zeer zuivere bloemen, die de bloemtuin der maagden sieren. Vaarwel! het is niet voor lange tijd, dat Ik nu afscheid van je neem".

Jezus verdween. Het was de laatste keer dat Jozefa Hem hier op aarde had gezien.

*
* *

Dit alles is als het avondrood na een prachtige dag. Niemand vermoedde dat in deze vredige, stralende atmosfeer plaats kon zijn voor een plotseling onweer, een ongelooflijk, alles bedreigend noodweer.

Het is alsof de duivel meent nog een beslissende overwinning te kunnen behalen en weldra heeft het er alle schijn van.

Zaterdag, de 22ste December, brengt een nieuwe crisis haar tot het uiterste en zij blijft lange tijd buiten bewustzijn. Niemand vermoedt, wat er gaat gebeuren in die geheimzinnige nacht, waarin zij is binnengetreden. Later vertelde Jozefa het zelf.

Op dat uur kreeg de duivel zulk een volledige macht over haar vrijheid, dat zij zich als bezeten gevoelde. Een vreemde en onweerstaanbare macht doet haar denken, willen, zelfs fysiek ervaren, wat zij niet wil denken, willen of ondervinden. Zij ziet dan inwendig, en zo sterk dat zij het niet anders kan inzien, dat haar aanstaande dood alleen het gevolg is van haar buiten- gewone weg in het geestelijk leven... Wie dwingt haar die weg te gaan? Zij kan immers getrouw zijn, zonder het

aanvaarden van die buitengewone opdracht... Laat zij toch weigeren op die weg voort te gaan, dan geneest zij vanzelf ...

Op datzelfde ogenblik, ineens, is alle pijn verdwenen; zij voelt zich behaaglijk en de vreugde van te mogen leven, stroomt haar ziel binnen. Haar geest blijft aldus gevangen door de meest hardnekkige obsessie, die zij ooit gekend heeft. Deze obsessie is zo angstwekkend, omdat de duivel haar opsluit in een volledig stilzwijgen, waaruit zij slechts te voorschijn treedt om te zeggen, dat zij genezen is en die weg niet meer hoeft te volgen. Nooit had Jozefa dit soort lijden in die mate doorgemaakt als juist nu. Maar in de top van haar ziel blijft zij God toch beminnen.

Een kort ogenblik vindt zij genoeg inwendige vrijheid om op Kerstdag aan Pater Boyer haar toestand uiteen te zetten; zij wordt zichzelf daardoor bewust dat dit alles duivelswerk is.

Spoedig daarna raakt zij echter weer in die omklemming. Enerzijds schijnt haar een soort kunstmatige gezondheid teruggegeven te zijn, anderzijds is haar geest zo verduisterd en wordt haar wil zodanig beheerst, dat zij geen enkele akte van overgave meer stellen kan.

Soms geeft zij zich van die bezetenheid rekenschap en lijdt er veel onder, want in het diepste van haar wezen blijft zij de goddelijke Zaligmaker trouw. Voor anderen is zij niet meer dezelfde, die zij tot nu toe was. In de blijdschap van zich genezen te wanen en die vreemde weg te mogen verlaten, weer vrij te zijn en te genieten van het leven, in al die uitingen en beweringen, zelfs in de toon van haar stem klinkt ironie en in haar blik een uitdrukking die de hare niet is en waarvoor men huivert. Veel wordt er bij haar gebeden, maar Jozefa bidt niet mee ; ze antwoordt op geen aanroeping.

Pater Boyer spreekt herhaaldelijk de gebeden van het exorcisme over haar uit. De duivel laat echter zijn prooi niet los en Jozefa blijft ongevoelig voor alles. Deze verschrikkelijke toestand duurt vier volle dagen.

In de avond van de 26ste knielen de Overste en de Assistenten bij het bed van Jozefa; ze bidden half fluisterend haar Weesgegroeten en bezweren het Onbevlekt Hart van Maria om bevrijding en uitkomst. Jozefa ligt somber neer in ijsig onverschillige houding. Maar onder het aanhoudend gebed komt er plotseling in haar wezen een zekere ontspanning, zij slaat de ogen neer, zij vouwt de handen, zij opent de lippen en langzamerhand begint zij mee te bidden; de tranen vloeien haar over de wangen ...

Met de Mères samen bidt zij ook nog een gebed van vertrouwen en overgave tot het H. Hart van Jezus. Daarmede is de kracht van de duivel gebroken, hij neemt de vlucht en nu voorgoed. Een keer te meer had de Moeder Gods over hem gezegevierd.

Jozefa wordt opnieuw door het lijden overvallen, zij bevindt zich weer op het kruis van Christus, maar haar hart is nu vol geluk.

De volgende ochtend, de 27ste December, communiceert Jozefa in de diepste vrede.

Enige uren later heeft Pater Boyer een lang onderhoud met haar. Zij beschrijft hem op een opvallend duidelijke wijze de beproeving der voorafgaande dagen.

Terwijl de pijnen zeer hevig blijven, nemen Jozefa's laatste krachten geleidelijk af; toch denkt niemand dat het ogenblik van sterven al zo nabij is. Om half acht 's avonds, de 29ste, vraagt de ziekenzuster of zij iets nodig heeft. " Neen, Zuster, alles is goed ", zegt Jozefa en ze voegt er aan toe: "Ik kan best alléén blijven, ik voel mij heel goed", want men luidde het Angelus en ze weet dat dit het uur is voor het gezamenlijk avondmaal. - Jozefa blijft alléén, hetgeen de laatste weken slechts zelden was voorgekomen.

En in deze stilte, in deze volkomen verlatenheid, komt Jezus haar roepen ...

Een half uur later treedt de ziekenzuster haar cel binnen... Jozefa heeft opgehouden te leven. Zij ligt uitgestrekt,

het hoofd een weinig achterover, met de ogen half gesloten, nog een pijnlijke uitdrukking op haar gelaat ...

Het was de 29ste December 1923.

" Laat Mij de keuze van dag en uur", had de Meester haar gezegd en ook: " In smart en verlatenheid zul je sterven" .

Zeer spoedig verhelderde het gelaat van de gestorvene, en werd stralend van vrede en geluk.

Op de morgen van de volgende dag reeds werd de Gemeente enigszins ingelicht over de geheimzinnige gebeurtenissen, die zich de laatste vier jaren in de onmiddellijke nabijheid der religieuzen hadden afgespeeld.

De Bisschop kwam diezelfde dag en bleef lange tijd in gebed bij het stoffelijk overschot van Zuster Jozefa. Het was ook de Bisschop die zelf de Absoute wilde verrichten bij de plechtige uitvaart.

Na de heilige diensten werd Jozefa's lichaam naar het kerkhof gevoerd waar het rust in de schaduw van een oud Mariabeeld.

NABESCHOUWING: BETEKENIS VAN JOZEFA'S ZENDING

Men kan de draagwijdte van het boekje dat men zo juist gelezen heeft onmogelijk met enkele woorden samenvatten. Wij betreden met de zending van Zuster Jozefa onbetwistbaar een gebied dat boven de wereld der uitwendige verschijnselen en zelfs boven de natuur ligt. Wij zijn zo gewoon te spreken over " het bovennatuurlijke". Voor sommigen heeft dit woord een vage klank, voor anderen wordt daardoor iets aangeduid dat ongetwijfeld gewichtig is, maar doorgaans slechts weinig punten van contact vertoont met " de werkelijkheid van het dagelijkse leven". Slechts weinigen beleven ten volle de bovennatuurlijke realiteit als persoonlijke ervaring.

Er is immers een wijsheid die alleen aan de zeer kleinen wordt geopenbaard en die altijd voor de groten en voor hen die haast alles weten, volkomen verborgen blijft. Maar zelfs zij die geloven in Jozefa's zending zullen allereerst zich diep moeten overtuigen dat wij ons niet alleen door wat met haar persoon geschiedde, maar vooral door de inhoud van haar zending op een volstrekt bovennatuurlijk terrein bevinden. Hier is kennisname met het verstand nooit voldoende. Hier wordt nederigheid gevraagd en groot geloof, eenvoud des harten en rust van het gemoed. Want deze gesteltenissen zullen ons niet alleen erop voorbereiden deze woorden als waarheid te aanvaarden. In deze stemming en bereidvaardigheid van gemoed zal men eerder met stilte en aandacht, met eerbied, misschien met inwendige vreugde en opgetogenheid dit alles tot zich nemen.

Men zal goddelijke woorden nooit kunnen peilen; men staat immers voor afgronden zodra men in onze door Jezus zelf verkondigde openbaring van het Evangelie neerdaalt en

tracht haar geheimen te ontraadselen, te verklaren, te begrijpen of te genieten. Goddelijke wijsheid overtreft het menselijke en al het creatuurlijke in oneindige mate. Men kan daarover alleen denken en biddend overwegen om zo met hoofd en hart, met geheel zijn wezen dit alles enigermate te benaderen. Om zovele redenen die inherent zijn aan haar wezen, ligt de goddelijke waarheid ver boven de gewone maatstaf van ons leven. Het H. Evangelie gaat in al zijn eenvoud haast eindeloos ver boven onze opvattingen, boven onze waarderingen en begrippen.

Het Evangelie is bovennatuurlijk: om zijn oorsprong, zijn inhoud en zijn strekking. Het natuurlijk verstand kan wel zoeken en zelfs er iets in vinden ; maar de eigenlijke levenswaarde van de blijde boodschap wordt ons pas ontsloten door de bovennatuurlijke kracht van Gods genade. Wij hebben behoefte aan goddelijk licht.

Iets dergelijks, zij het in mindere mate, heeft plaats met déze " blijde Boodschap ", de zending van Jozefa.

Deze zending is vermoedelijk veel meer dan alleen maar mededeling, veel meer dus dan particuliere revelatie. Is zij waarachtig, dan is zij een goddelijk woord dat " voor heel het volk zal zijn", dat onoverzienbaar ver zal inwerken, waarvan we de gevolgen dus onberekenbaar moeten noemen. Goddelijke woorden bejegen men met de allergrootste eerbied.

Waar God op mensen inwerkt, vraagt Hij menselijke aandacht, Hij vraagt menselijke medewerking. Wil de zending van Jozefa verstaan worden, dan moet men haar in zekere zin tegemoet willen komen; met eerbied en aandacht moet men haar woorden overwegen. Telkens weer moet men lezen en dan weer herlezen en in zich laten doordringen wat Jezus Christus bij monde van dit Zusterje aan de wereld heeft te zeggen. Men moet in de diepte afdalen : het is een onpeilbare diepte. Alleen de zeer dapperen, de heldhaftigen, die volledig rein en zuiver zijn, bezielde met vurige liefde, dalen af tot

goddelijke diepte. Velen dringen er nauwelijks in door, de meesten zijn hier zoals ze elders waren in hun leven: schromelijk oppervlakkig. Zij hebben van diepte geen besef en menen nog steeds dat alleen wat de ogen zien op de begane grond, wat handen en voeten tasten kunnen, wat het verstand beredeneert, de naam realiteit verdient.

Is zo de zending van Jozefa niet een evangelie voor de moderne tijden? Is zij niet opnieuw het Evangelie van Jezus Christus? Hij zelf kwam de aloude waarheid, die zijn Kerk met jaloerse zorg bewaart en behoedt, opnieuw verkondigen om de dommelende wereld wakker te schudden, om duizenden en miljoenen opnieuw te waarschuwen dat dood en ondergang dreigen, niet van een derde wereldoorlog, maar van een eeuwig ongeluk, van een onherstelbaar verlies; dat een vonnis dreigt waarvan nooit meer beroep mogelijk of denkbaar zijn zal.

Hij kwam opnieuw zeggen dat zijn Evangelie nog altijd actueel is ; voor de mensen in het verleden was het goed, ook voor dit geslacht wijst het de weg naar de zaligheid, d.w.z. naar het eeuwig geluk. Hij kwam zeggen dat de redding voor allen mogelijk is, dat de heiligheid voor allen mogelijk is, dat wij ons opnieuw behoren te bezinnen op de onvergankelijke goddelijke waarheid. Het blijkt weer zo zonneklaar, dat wie zich aan de goddelijke waarheid niet storen wil, zonder de minste twijfel zijn kansen op het eeuwige leven verplettert en versplintert tegen de nooit wijkende rots van Gods Almacht en Rechtvaardigheid.

*

* *

Een diepgaande studie zal ons, naar we hopen, spoedig de eigenlijke, de door Christus bedoelde betekenis en de innerlijke waarde van Jozefa's zending duidelijker maken.

Dit slotwoord wijst slechts op enkele trekken, die kenmerkend naar voren treden in deze openbaringen en die

men, om er iets van te verstaan, nooit uit het oog verliezen mag.

Wanneer men deze geheimzinnige mededeling tracht te benaderen, valt al spoedig op dat het geheel zo zuiver in harmonie is met wat het Evangelie leert. De gehele inhoud is evangelisch, is volkomen afgestemd, als met opzet, op het Nieuwe Testament. Maar van opzet kan geen sprake zijn, omdat hier mystieke onthullingen en verhoudingen in voorkomen, waarvan het Evangelie slechts de verre grondprincipen levert. Men staat dan toch weer verwonderd en verbaasd. Maar de waarheden die verkondigd worden, de levens en wereldbeschouwing, het dogma en de moraal ook in haar verst doorgevoerde consequenties van volmaaktheid en heldhaftige heiligheid, zijn hier zowel als daar, volkomen gelijkkluidend. Het ene is de echo van het andere, zonder bijgeluid en onberispelijk harmonieus.

Wat nog opvalt als men rustig van dit alles kennis neemt is de verregaande, de onbegrijpelijke, de ongelooflijke vertrouwelijkheid, waarmede de Godmens zich gewaardigt om te gaan met dit allereenvoudigst mensenkind. En niet minder moet men zich verwonderen over de vertrouwelijke woorden en gedragingen van Zuster Jozefa tegenover Jezus Christus, te meer daar zij in haar heilig leven wel de eerste was om enigermate te beseffen " wie Hij was, die met haar sprak ". Zij is vertrouwelijk, naïef, als had zij er nooit iets van begrepen.

Haast eindeloos ver gaat ook hier de Zaligmaker in zijn afdaling en welwillendheid. Jozefa spreekt met Hem als met een goede vriend, die zij in de kapel, in het stille meditatieuur, maar evengoed op de trap of in de refter straks ontmoeten zal.

Is het niet alsof Christus in Jozefa ons gebrek aan geloof is tegemoet gekomen? Blijkbaar wilde Hij ons in zijn omgang met haar laten zien, hoe dicht Hij ook bij ons is ; hoe Hij zich met ons bezig houdt en ook wenst dat wij zouden bezig zijn

met Hem; hoe wij in alles onze toevlucht moeten nemen tot Hem als tot de meest nabij zijnde vriend en Hem voortdurend onze liefde moeten betuigen.

Op een avond klom Jozefa naar de derde verdieping om, zoals haar taak was, de vensters te gaan sluiten. Onder het voortgaan herhaalde zij telkens haar liefdesbetuigingen aan de Meester, want de gedachte aan Hem verliet haar nooit.

Plotseling, toen zij de bovenste gang betrad, zag zij Jezus uit de verte tot haar komen. Hij was omgeven door een schitterende glans die de lange duistere gang geheel in licht zette. Hij liep snel naar haar toe.

" Waar kom je vandaan? " vroeg Hij.

" Ik heb de vensters gesloten ", zei Jozefa.

" En waar ga je nu heen? "

" Ik ga de rest van de vensters sluiten, Jezus ".
" Je weet nog niet hoe je antwoorden moet, Jozefa ".
Ik begreep niet wat Hij wilde zeggen. Hij ging verder:
" Ik kom van de liefde, ik ga naar de liefde. Want of je naar boven gaat of naar beneden, je verblijft altijd in mijn Hart, dat een afgrond van liefde is. Ik ben bij je".
En Hij verdween, maar Hij liet mij in een onuitsprekelijke vreugde achter.

" Je weet nog niet hoe je antwoorden moet, Jozefa ".
Ik begreep niet wat Hij wilde zeggen. Hij ging verder:
" Ik kom van de liefde, ik ga naar de liefde. Want of je naar boven gaat of naar beneden, je verblijft altijd in mijn Hart, dat een afgrond van liefde is. Ik ben bij je".

Ik begreep niet wat Hij wilde zeggen. Hij ging verder:

" Ik kom van de liefde, ik ga naar de liefde. Want of je naar boven gaat of naar beneden, je verblijft altijd in mijn Hart, dat een afgrond van liefde is. Ik ben bij je".

En Hij verdween, maar Hij liet mij in een onuitsprekelijke vreugde achter.

*

* *

De blijde Boodschap die het Evangelie is, spreekt over Gods liefde en over zijn barmhartigheid. Deze heraute van Christus' Hart komt weer die liefde en barmhartigheid met alle nadruk leren en verkondigen.

Liefde en barmhartigheid. De mens is alleen gelukkig door zijn liefde. Hij is gemaakt om te beminnen en om bemind te worden, hij wil liefde geven en liefde ontvangen; maar nooit zal aan zijn liefdedrang en liefdedorst voldaan zijn als hij Hém niet beminnen kan, voor wie zijn hart het allereerst gemaakt

werd: God zelf in zijn Drieënig wezen van Vader, Zoon en H. Geest en de mens geworden God, die Jezus Christus heet.

Het eeuwig ongeluk bestaat eigenlijk hierin dat men God nooit meer beminnen kan; de sleutel tot het geluk hier en hierboven is de zo vurig mogelijke liefde tot de Oneindige. De mate van geluk is hier op aarde en hiernamaals zuiver evenredig aan de mate van die liefde.

Hier op aarde wilde God ons zijn eigen liefde openbaren, opdat de mens zou komen tot het geloof in de liefde Gods. Het geloof in die liefde moet tot aller diepste overtuiging worden, zodat de mens niet als vergeten en verloren over de aarde rondzwerft, maar het kind Gods is, dat bemind wordt, dat met vreugde en vertrouwen hier zijn lotgevallen draagt, omdat het op weg is naar het vaderhuis.

Et nos credidimus caritati, en wij hebben geloofd in zijn liefde. Daarmede treft God de mensen in hun hart: zij hebben aan niets zozeer nood als aan de liefde en het allermeest aan de goddelijke liefde. Wat de liefde bijna onmogelijk maakt is de haast grondeloze zedelijke ellende van de mens. De eerste zonde bracht de verwijdering tussen God en het menselijk geslacht. Van de goddelijke liefde moest het initiatief uitgaan tot herstel van de gebroken verhoudingen van liefde. Maar zelfs na die wonderbare menswording van Gods Zoon hebben wij blijkbaar, door al de duisternis van persoonlijke zwakheid en zondigheid, de grootste moeite om het Paulus na te zeggen: " Maar God, die rijk is aan ontferming, heeft om de grote liefde die Hij ons toedroeg ...

" Hij heeft mij liefgehad en zichzelf voor mij overgeleverd",

De mens durft haast niet meer te beminnen; hij durft God niet te vertrouwen; overgave, blinde, volledige overgave is verre van eenvoudig. En toch:

Hij wilde ons door en in de H. Menswording van zijn grondeloze liefde overtuigen. Hij wist dat wij nooit zouden

kunnen herstellen wat Adam en wat wijzelf misdeden, daarom was en is Hij goddelijk-barmhartig.

Dat verkondigt luide de openbaring van het Evangelie; dat verkondigt nu opnieuw Jozefa aan ons allen: " Hij is goed, eeuwig is zijn barmhartigheid".

"Kom Jozefa, vrees niets, je bent niet alleen. Ik kan je niet aan je lot overlaten. Je weet wel dat Ik je liefheb tot dwaasheid toe. Hoe kleiner en hoe geringer je bent, des te meer moet je beschermd worden en hoe dichter Ik ook bij je ben".

Maar Jezus spreekt niet alleen - en hoe dikwijls! - over zijn liefde voor Jozefa ; Hij vraagt ook op zijn beurt háár liefde en door haar die van het gehele verlost mensdom voor Hem zelf, voor zijn Persoon, wederliefde voor zijn Hart.

Toen zij zijn H. Hart mocht zien, dat gewond was en verscheurd, vroeg zij Hem: » O Jezus, heb ik zo uw Hart gekwetst? Hij liet mij niet uitspreken", zo schrijft zij : » Hij antwoordde onmiddellijk :

"Neen Jozefa, jij bent het niet. Het is de koude onverschilligheid van de zielen die niet beantwoorden aan mijn liefde. Als je eens wist hoezeer Mij dit bedroeft: te beminnen en niet bemind te worden!"

" Toen ", zo gaat Jozefa verder, "werd zijn Hart plotseling als een uitslaand vuur ".

" Zie, dat heeft de liefde, die je Mij geeft, nu van mijn Hart gemaakt. Want al meen je koud te zijn en al denk je dat je Mij niet meer bemint, het is toch juist op die ogenblikken dat je mijn rechtvaardigheid weerhoudt, die op het punt staat de zielen te straffen. Eén enkele akte van liefde die je stelt in de eenzaamheid waarin Ik je achterlaat, brengt eerherstel voor een groot aantal van ondankbaarheden die men zich jegens Mij veroorlooft. Mijn Hart telt je liefdedaden en verzamelt die als een kostbaar medicijn ...

"... Luister nu eens. Je moet Mij zielen geven. Ik vraag daarvoor niets anders dan liefde bij al je handelingen.

" Doe alles uit liefde, lijd uit liefde, werk uit liefde en vooral geef je over aan de liefde. Als Ik je angst en eenzaamheid laat ondervinden, aanvaard die dan en draag ze in liefde" ...

Zo gaat Jezus voort in zijn gesprekken met Jozefa ; haast altijd liefde gevend, getuigend van zijn liefde en liefde vragend. Wie het niet wist zou het hier kunnen leren: Jezus kwam uit liefde en Hij heeft ons opnieuw geleerd dat de liefde het grootste gebod is. In de eigenlijke zending, die Hij opdroeg aan Jozefa, is de liefde het voornaamste element. Hij noemt zelfs zijn werk, d.w.z. deze opdracht, dit gezantschap van Jozefa, een werk van liefde. Bij de uitverkoren zielen moet, volgens Jezus' verlangen, alles liefde zijn voor Hem; de liefde maakt alles goed, de liefde herstelt alles, vernieuwt alles, ze is het hoogtepunt van het christelijk leven. Hij wil ons leren beminnen. Het spreekt ook vanzelf: wie iemands liefde verovert, bezit die persoon ook volledig, met alles wat Hij heeft en is, met alles waartoe hij in staat is of in staat zal zijn. Wie Jezus eenmaal liefheeft, is voor Hem tot alles bereid, verovert de hemel haast spelenderwijze. Maar wij moeten eerst in zijn liefde geloven en evenzeer in zijn barmhartigheid.

Velen, ook onder de bevoorrechten, zien zich op zulk een afstand van Gods Majesteit en vooral van zijn Heiligheid dat alleen een grenzeloze barmhartigheid hen gerust zou kunnen stellen. Maar juist die barmhartigheid staat hun ten dienste. Het is waarlijk niet zonder reden dat de goddelijke Zaligmaker zo vaak spreekt over zijn barmhartigheid tegenover Jozefa. Hij doet het met het oog op de zielen die deze gezindheid van zijn H. Hart niet kunnen missen. En zijn dat niet letterlijk alle zielen?

" Vrees niets. Er zijn zielen die Ik tot een innige vereniging met Mij heb uitverkoren en wanneer zij aan die roeping niet beantwoorden, verwijderen zij zich van Mij. Dit grieft mijn Hart. Daarom bedien Ik Mij van de allerarmsten en

de kleinsten zoals jij bent, Jozefa, om ze op te voeren tot die graad van volmaaktheid als Ik in hen wens te zien.

" Je moet altijd voor ogen houden, enerzijds je eigen nietigheid, anderzijds Mijn barmhartigheid ... Vergeet niet dat uit je nietigheid mijn schatten zullen voortkomen "".

Alles wat in de eigenlijke opdracht wordt gezegd over barmhartigheid, ademt eenzelfde geest. Enerzijds de grootste ellenden, waarvan de zielen zich goed bewust moeten blijven; maar dat zal Hem niet verhinderen hun de grootste genaden te schenken. Laten zij maar indachtig zijn dat niet de zonden, maar het wantrouwen hun grootste belemmering is op de weg naar God en naar de heiligheid.

" De mensen geloven maar te weinig in Mijn barmhartigheid ", herhaalt Jezus telkens. Zonden zijn in zekere zin, niet erg; die wil Hij vergeven, al zijn ze nog zo groot en nog zo talrijk. Maar dat men niet gelooft in Zijn welwillendheid, in Zijn vergevensgezindheid... Men zal toch ooit - de eis is zo gering! - moeten geloven dat Hij barmhartig is, dat zijn Bloed ons verlost heeft, dat Hij het Lam is dat voor ons werd geslacht, dat Hij alles uitwist, niet alleen de zonden van de wereld, maar al onze persoonlijke zonden. Hij heeft de weg weer vrij gemaakt tot Gods liefde, tot de deugd, zelfs tot hoge heiligheid.

En als een alles overtreffende verschrikkelijke waarschuwing staat daar het voorbeeld van Judas, die zelfs niet om het verraad, de moord op de Godmens, behoefde verloren te gaan, maar wel om zijn wanhoop, omdat hij niet geloofde in Gods vergiffenis, d.w.z. omdat hij Jezus' barmhartigheid had afgewezen.

Met dit alles staat het vertrouwen op Jezus' H. Hart in nauw verband. Geloof in de vergeving is reeds vertrouwen. Maar er is een vertrouwen in zijn goedheid dat veel verder gaat. Hij wil niet alleen de zonde en alle schuld vergeven, Hij wil genade geven, genade die verheft, die opvoert, die heilig maakt.

Het is waar, dat de eigenwaan hierbij zeer slecht past. Vertrouwen op Jezus veronderstelt wantrouwen tegenover ons zelf, het vertrouwen moet immers gaan tot volkomen overgave. Pas als het gestegen is tot die hoogte heeft Hij volkomen vrijheid om in ons uit te werken, wat Hij in ons bereiken wil.

" Wat zou je doen, Jozefa, als Mijn Hart je niet ter beschikking stond? Maar hoe meer ellende Ik in je vind, des te inniger heb Ik je lief" ...

" Ja, Jozefa, laat de liefde en de nederigheid je voedsel zijn. Maar vergeet niet dat Ik je overgegeven en gelukkig wil zien, omdat Mijn Hart met tederheid zorg voor je draagt".

" Vrees niets, werp je in Mijn Hart en laat je goed leiden... dat is voldoende ".

Over al haar fouten zegt Jezus dat Hij " zich weinig bekommert ... als de zielen maar hier komen met liefde en vertrouwen. Ik vul haar zwakheid aan ".

Uit dit laatste woord blijkt reeds, hoe de Zaligmaker zijn liefdevolle gezindheid uitstrekt tot alle zielen die van goede wil zijn. En op de meest uitdrukkelijke wijze zal Hij dan ook de noodzakelijkheid van dit vertrouwen naar voren brengen.

*

* *

Zijn eenmaal de grondslagen gelegd van de liefde en de barmhartigheid, gelooft de mens ondanks zijn erbarmelijkheid in Gods nooit falende goedheid, dan kan hij ook met grote snelheid voortgang maken op de weg van het volmaakte leven en van de heiligheid.

Jezus spreekt ook herhaaldelijk over het eerherstel, het offer, de waarde van het lijden. Men zou terecht mogen opmerken dat de zielen voor dit alles pas ten volle ontvankelijk zijn, als zij door een steeds groeiend vertrouwen het bewijs hebben geleverd en dat voortdurend leveren, van hun overgave aan Zijn goddelijk Hart.

Door alles heen spreekt hier de godsvrucht tot het H. Hart.

De gehele opzet van de goddelijke Zaligmaker zou men kunnen zien als een vernieuwde openbaring van deze godsvrucht, als een beklemmend betoog, een dringende vermaning die godsvrucht toch te beoefenen, nog meer, nog vuriger dan tot nu toe geschiedde.

Alles wat onze ziel zo nodig heeft komt immers voort uit zijn H. Hart. De liefde en de barmhartigheid zijn de gevoelens van zijn goddelijk Hart, waarop Hij ons voortdurend wijst. Als wij vertrouwen, is het door ons over te geven aan en te steunen op de tederheid, de welwillendheid, de fijngevoeligheid van Zijn Hart. Onophoudelijk spreekt Jezus over Zijn Hart, Hij toont Zijn Hart, gewond, gekwetst of stralend van triomfantelijke schoonheid.

Een van de wezenlijkste elementen in de godsvrucht tot het goddelijk Hart is het eerherstel. Er zijn in de loop der tijden allerlei vormen en wijzen geweest waarop men de godsvrucht tot Jezus' Hart beoefend heeft. Zelfs in de officiële documenten vindt men geen godsvrucht voorgeschreven, die de enig ware zou zijn met uitsluiting van alle andere. Integendeel er worden ook daar meerdere wijzen van beoefening aanvaard en voorgehouden.

Maar nooit ontbreekt er eerherstel. Men zou onder geen voorwaarden deze vorm van liefde voor Jezus willen missen. De liefde van het goddelijk Hart voor de mensen spoort ons aan tot wederliefde, tot vertrouwen en tot overgave. Maar niets wellicht in de liefde voor de Godmens ontrukkt de zielen meer aan zichzelf, verzekert haar een gezonder levenshouding, als de belangeloosheid, de onbaatzuchtigheid waartoe deze vorm van godsvrucht als noodzakelijkerwijze leidt; het eerherstel doet de zielen zichzelf vergeten, het wendt de blik op Jezus' Hart en spoort haar aan om voor Hem te lijden.

Deze godsvrucht immers wekt op tot medelijden met de versmade Godmens, tot medevoelen met zijn telkens afgewezen liefde.

De stap is dan niet groot meer tot het daadwerkelijk apostolaat, dat zielen wil winnen en veroveringen wil maken voor Christus' Rijk.

" Jozefa, Ik wil niets anders dan de liefde van de zielen, maar zij beantwoorden Mij met ondankbaarheid. Ik zou ze willen overladen met Mijn genaden en zij doorboren Mijn Hart ... Ik roep hen en ze vluchten van Mij weg. Als jij Mijn aanbod wilt aanvaarden, dan zal Ik de zielen in drommen naar je toevoeren, die je Mij zult geven door je offers en je liefde".

" Je weet wel, Ik wens dat je slachtoffer zult zijn van Mijn liefde, maar Ik zal je niet alleen laten. Verlaat je maar volkomen op Mijn Hart".

Zij schrijft : "Ik wil slechts Zijn Hart troosten en zielen voor Hem winnen "

" Ik wil dat je die zielen redt ... je zult ze redden door je offers "

"Mijn God! ik zal niet meer aarzelen om zielen voor U te winnen. Ik zal zoveel lijden als nodig is, als ik maar mag blijven in uw goddelijk Hart".

Het is opmerkelijk hoe telkens hier de vraag en het verlangen uitgaat van Christus zelf. Hij wil, dat Jozefa zich beschikbaar komt stellen om zielen te redden. Zij moet daarvoor bidden, zij moet er vooral om lijden. Hier wordt telkens weer het woord van Paulus toegepast, dat hij wilde aanvullen wat aan Christus' lijden ontbrak ten bate van zijn Lichaam, de Kerk. Jezus zelf voedt haar daartoe op. En als Jozefa in geheel haar verhouding tot Jezus een voorbeeld is voor de zielen die vertrouwelijk met de Zaligmaker wensen om te gaan, mogen zij ook deze les wel ter harte nemen. Wie Jezus genoeg wil doen, moet belang stellen in datgene, waarvoor Hij zelf zo onnoemelijk veel geleden heeft: de redding der zielen. Doorgaans stijgt bij het ontwikkelen van

het geestelijk leven het verlangen om ook in deze vorm iets voor de Meester tot stand te brengen en zielen redden wordt dan een ware hartstocht. Het leven wordt dan in de ware zin een voortdurende jacht naar zielen, een nooit onderbroken apostolaat.

Dat apostolaat heeft zijn terrein naar buiten, in de prediking, de verkondiging van Gods woord, vooral van Jezus' liefde door woord en geschrift. Maar het heeft ook een arbeidsveld in het inwendig leven door boete en gebed. Het gebruikt de natuurlijke wegen van menselijke talenten, vaardigheden en allerlei technische hulpmiddelen van welke aard ook, die de verspreiding van het Evangelie ten goede komen, maar het leert ook diep innerlijk te leven en de zielen te redden door het afsmecken van Gods genaden. En we weten, dat, hoewel iedere ziel weerstand kan bieden aan de uitnodigingen van Gods liefde, de genade ten slotte een onweerstaanbaar sterke aandrang kan uitoefenen, omdat God uiteindelijk alle harten der mensen in Zijn handen draagt.

Daarmede is de gezondheid en de veiligheid van de ziel, die deze godsvrucht beoefent, als vanzelf verzekerd. De edelmoedig beoefende godsvrucht tot Jezus' H. Hart voert tot wederliefde, tot eerherstel, tot apostolaat, tot verregaande zelfvergetelheid. Hiermede is a.h.w. de kern van het christelijk dogma vastgelegd en de weg gewezen naar de deugden, waartoe deze grondwaarheden leiden moeten.

" Jozefa ", zegt Jezus, "je moet Mij helpen mijn kruis te dragen. Het is het kruis van de liefde. Het kruis van Mijn liefde voor de zielen. Je moet Mij troosten en samen zullen wij voor de zielen het lijden dragen ".

" Zie eens ", zegt de H. Maagd tot Jozefa, "zie eens hoe Zijn Hart in de wereld wordt beledigd. Laat zelfs de kleinste kans niet ongebruikt om in deze dagen eerherstel te geven. Offer alles op voor de zielen en lijd met heel veel liefde".

En Jezus weer: " Troost Mij, Jozefa, want de zielen kruisigen Mij opnieuw. Mijn Hart is een afgrond van bitter

leed. De zondaars verachten Mij en treden Mij met voeten. Er is voor hen niets dat minder hun liefde waardig is dan hun Schepper ".

" Wat worden er veel zonden begaan, wat gaan er veel zielen verloren! Daarom kom Ik wat troost zoeken bij die zielen die slechts leven om Mij enige verkwikking aan te bieden...

" De zielen lopen hun ondergang tegemoet en mijn Bloed gaat voor hen verloren ...

"De zondaars wekken Gods toorn op, maar de zielen die Mij liefhebben, slachtofferen zichzelf; zij worden als brandoffer van eerherstel verteerd en trekken zo Gods barmhartigheid af: dat is de redding van de wereld ".

Uit alles blijkt dat men in vergelijking met Jezus' eigen oordeel in het algemeen de zonde, de straf en de boete maar al te licht aanslaat. Het is ten slotte niet te verwonderen. Voor de waardering van bovennatuurlijke goederen is een mate van geestelijk inzicht vereist, die rechtstreeks voortvloeit uit de geest van geloof waarin de ziel leeft. Maar zielen die zondigen hebben gewoonlijk geen diepe geest van geloof. En hebben zelfs zij, die hun best doen de zonde in hun leven te vermijden of te verminderen, tegelijk zulk een geest van geloof die de kostbaarheid van de bovennatuurlijke goederen op haar juiste waarde weet te schatten? Weten zij hoe zwaar de belediging is die God wordt aangedaan, wanneer de mens zondigt en zich vrijwillig aan Gods H. Wil onttrekt? Denken zij na over het bitter leed, dat Jezus als Verlosser moest verduren om het mensdom uit de zonde te bevrijden? En wat denken zij over het eerherstel? Men denkt gewoonlijk niet na over eerherstel, men gaat zijn zonden biechten en meent dat dan alles weer in orde is. Tot op zekere hoogte is het juist. Maar fijngevoeligheid vraagt meer. Afgezien van alles wat de ziel voor zichzelf nog heeft uit te boeten, vraagt de vurige liefde, die na de zonde verondersteld mag worden, niet een

wederliefde in de vorm van boete en vrijwillig op zich genomen lijden?

"De zondaars treffen Mij op de meest pijnlijke wijze, zij vervullen Mijn Hart met bitter leed. Wil jij als slachtoffer, dat Ik heb uitgekozen, zoveel ondankbaarheid niet herstellen? "

" Vraag vergeving voor de zonden van de wereld! Zonden en nog eens zonden!... Hoeveel zielen gaan verloren! Zielen die Mij kennen en die Mij vroeger hebben liefgehad, maar die nu aan hun eigen voldoening en genot boven mijn Hart de voorkeur geven".

" Waarom behandelen ze Mij aldus? Heb Ik hun niet meer dan eens de bewijzen gegeven van mijn liefde? en zij hebben die liefde beantwoord. Maar nu treden zij Mij met voeten, zij maken Mij tot een voorwerp van spot en mijn plannen met hen lopen op niets uit. Waar zal Ik vertroosting vinden? "

" ... Vraag vergeving voor de gehele wereld, voor die zielen die Mij kennen en Mij beledigen en offer jezelf op tot eerherstel voor zoveel beledigingen".

Het herstellen der zonde in vereniging met Christus gaat in Jozefa's leven, zoals bij andere heiligen en mystieken, veel verder dan een inwendig medelijden. Het gaat bij haar ook verder dan zoeken naar uitwendig lijden om voor anderen te boeten. De goddelijke Zaligmaker geeft haar deel in Zijn Kruis en laat haar Zijn doornenkroon dragen. Het wordt een van de smartelijkste gebeurtenissen in Jozefa's leven, maar een gebeurtenis waardoor zij in hoge mate op Jezus zelf mocht gaan gelijken.

"Hij bleef bij mij tot elf uur in de avond. Toen verdween Hij, maar liet zijn kruis achter, ook de pijn van de zijdewonde en de angst in mijn ziel. Even vóór drie uur was alles weg en ik sliep in, want ik was uitgeput".

Herhaaldelijk komt Jezus aan Jozefa vragen of zij met Hem wil lijden, met Hem eerherstel wil brengen aan de Vader.

"Zie, mijn Hart wordt van liefde voor de zielen verteerd. Jij zult ook moeten branden van verlangen naar hun zaligheid. Ik wil dat je vandaag diep binnengaat in dit Hart en dat je in vereniging met dat Hart eerherstel brengt. Ja, wij moeten goedmaken! Ik ben het grote slachtoffer en jij een heel klein offer. Maar als je verenigd bent met Mij zal mijn Vader naar je luisteren" .

Op een heel bijzondere wijze leert Jezus aan Jozefa dat zij het lijden van de Godmens, zijn H. Hart, zijn Bloed, zijn Kruis moet opdragen aan de Vader voor de zondaars.

" Bied de Hemelse Vader dit Hart aan en dit Bloed ... Leef voortaan dit leven van liefde, van lijden en van eerherstel" .

Jezus leert haar ook meerdere gebeden in die geest. Daardoor wordt zij - en worden wij - aangespoord ook op die wijze gebruik te maken van Jezus' lijden voor ons. Wij zijn één met Hem. Hij is van ons geslacht. Hij leed voor ons. Hij stelt ons Zijn genaden, maar ook Zijn lijden, ter beschikking. Wat ligt er meer voor de hand dan dat wij dit lijden offeren aan de Vader? Wij kunnen zo telkens de aandacht van de Vader vragen voor het lijden van de Zoon, en daardoor erbarming afsmeaken voor de wereld, vooral voor de zondaars.

Jezus leert haar dat de goedwillende, de vurige zielen hun lijden moeten verenigen met dat van Jezus en het in vereniging met het zijne moeten aanbieden aan de Vader.

" Uw voortdurend gebed moet dit zijn, Jozefa ", zo leerde Jezus haar :

" Eeuwige Vader die uit liefde voor de zielen uw enige Zoon aan de dood hebt overgeleverd, heb medelijden met de gehele wereld ter wille van Zijn Bloed, ter wille van Zijn verdiensten en ter wille van Zijn Hart en vergeef alle zonden die er bedreven worden.

" Neem het nederige eerherstel aan dat uw uitverkoren zielen U aanbieden. Verenig het met de verdiensten van uw goddelijke Zoon, opdat al hun daden een grote werkdadigheid mogen bezitten.

" O eeuwige Vader! heb medelijden met de zielen en vergeet niet dat de tijd van gerechtigheid nog niet gekomen is, maar slechts die van de barmhartigheid.

"Vader, heilige en barmhartige God, neem mijn verlangen aan om U te troosten. Ik zou willen dat Ik alle beledigingen van de mensen kon herstellen. Maar omdat dit niet mogelijk is, bied ik U de verdiensten aan van Jezus Christus, de Verlosser van het menselijk geslacht, om te kunnen voldoen aan uw Gerechtigheid".

In deze zorg voor anderen, vooral voor hun eeuwige zaligheid spreekt de hoogste vorm van de Christelijke naastenliefde. Het is een van de deugden waarop de goddelijke Zaligmaker het meest de nadruk heeft gelegd.

Men kan zonder overdrijving zeggen dat het leven van Jozefa met zijn openbaringen van de goddelijke Zaligmaker een volledige handleiding bevat van christelijke volmaaktheid.

In het leven van Zuster Jozefa neemt de H. Maagd een geheel opvallende plaats in. Zij verschijnt zeer dikwijls aan Jozefa, om haar te vermanen, te troosten of bijzondere mededelingen te doen. Zij openbaart zich als de Moeder van God, als de Onbevleete Maagd, de Moeder der mensen; wij zien haar als Medeverlosseres en Middelaressen van alle genaden.

Ten bate van Jozefa maakt Zij gebruik van haar moederlijke macht van voorspraak. Zij is vol waakzaamheid, zij leidt haar kind, geeft haar raad en beschermt haar op zichtbare wijze. Uit het volgende blijkt wel haar grote zorg, haar moederlijke tederheid, en tegelijk de wijsheid, waarmee zij haar kind naar Jezus leidt.

Het was in dagen van grote moeilijkheden dat de H. Maagd haar verscheen met de volgende woorden: " Ik kan je niet zeggen hoezeer ik, die je Moeder ben, verlang dat je trouw zult blijven ... Wees niet bedroefd! Het enige wat Jezus vraagt, is dat je leeft in overgave aan Zijn H. Wil. Het overige zal Hij zelf doen".

Jozefa vertelde dan heel kinderlijk aan haar hemelse Moeder, dat het haar zoveel moeite kostte om al die bijzondere gebeurtenissen aan de overheid te moeten meedelen.

" Hoe meer Jezus je vraagt, mijn kind, des te meer moet je daar blij om zijn " ... en daarna vervolgde zij: "Bij het beoordelen van een meesterlijk schilderij, bewondert men niet het penseel, maar de kunstenaar. Daarom, Jozefa, zelfs als er grote dingen door je tot stand komen, schrijf jezelf daarvan niets toe, want het is Jezus' werk; Hij is het, die in je leeft; Hij is het, die zich van je bedient. Breng Hem dank voor zoveel goedheid. Wees heel trouw zowel in het kleine als in het grote, zonder er op te letten of het je veel kost. Gehoorzaam aan Jezus, gehoorzaam aan je Overste en blijf heel nederig en overgegeven. Jezus zorgt wel voor je kleinheid en ik, ik ben je Moeder ".

Meer dan in andere tijden wijst de H. Geest de zielen thans op de goedheid en de macht van Maria, de Moeder van Jezus. Trouwens, zelf is Maria zo goed, dat zij herhaaldelijk haar kinderen is komen waarschuwen voor de dreigende gevaren en hen tracht af te houden van de zonde.

De Godsvrucht tot Maria is een stuk Christendom waarvan men leeft, dat de zielen bezig houdt, hen voedt en tot een bron van genade is geworden. Daarom moest de H. Maagd ook in het leven van Jozefa zulk een voorname rol spelen. De gelovigen moeten zien, dat Maria ook in al deze gebeurtenissen op een meer dan gewone wijze is gemengd. Zij moeten door Jozefa's voorbeeld op haar worden gewezen, die de toevlucht is van alle zondaars, omdat zij ons aller Moeder is.

*

* *

Veel meer dan deze korte opmerkingen mag de nabeschouwing van dit boekje niet bevatten. De stof voor een

diepere studie, de aanwijzingen om de gehele inhoud dezer revelaties in systeem te brengen, zijn zo talrijk, dat de overvloed hier eerder hinderen zou dan wel de schaarste aan gegevens.

Het is de goddelijke Voorzienigheid zelf die, naar wij hopen, spoedig deze rijkdom voor allen nog meer toegankelijk zal maken. Wellicht zijn de harten bereid en zal er een algemene vraag zijn naar meer details, naar meer verklaring, naar meer onderricht over Jozefa en over haar zending.

Het is met deze Zuster als met de heilige Teresia van Lisieux : haar zending begint pas na haar dood. Wel bemoedigend klinkt het dat de goddelijke Zaligmaker zelf beloofde dat talloos vele zielen hieruit hun redding en hun heiligheid zouden putten, dat geen enkel van deze woorden zou verloren gaan.

Veel moet er gebeden worden voor de mensen van onze tijd, die zo onzegbaar bittere nood hebben aan geest van geloof, aan bovennatuurlijke levensopvatting, aan bevrijding uit de slavernij van techniek en stof.

Maar hier ligt op een moderne manier, op de meest aangepaste wijze de kern van het aloude, onvergankelijke Evangelie weer voor hen open; hier spreekt de goddelijke Wijsheid opnieuw, hier toont Jezus weer zijn Heilig, zijn goddelijk, medelijdend Hart. Wij weten niet in welke mate wij straks deze bode van troost en bemoediging, van wijsheid en hemelse onderrichting nodig hebben.

Maar als Jozefa ondanks haar diepe nederigheid, haar onbeduidendheid in de ogen der mensen, eens tot de eer der altaren zal zijn verheven, als zij theologen, priesters en kloosterlingen mededeelt van haar zending, dan zal haar wereldtaak voorgoed beginnen. Zonder theorie over hogere wegen, wijst Jozefa de richting naar het zuiverst geestelijke leven, naar de innigste omgang met God. Met en door Jezus Christus, door de voorspraak en met de hulp van Maria leert zij ons het genadeleven tot volle ontplooiing te brengen,

allerlei deugd in heldhaftige mate te beoefenen, het lijden te dragen in stilte en goed te zijn tot het uiterste voor onze medemens.

Meer dan vele geleerden of vele machthebbers zal Jozefa kunnen bijdragen tot het herstel der wereldorde. Meer dan al degenen, die in welgekozen woorden, op schitterende bijeenkomsten welvaart en geluk beloven, zal Jozefa de harten der mensen leren om diep gelukkig te zijn. Zij zal opnieuw het bewijs leveren dat men in stilte en eenzaamheid apostolaat kan uitoefenen, dat men vanuit een kloostercel onnoemelijk veel goed kan doen, omdat men van daaruit ontelbaar velen voor eeuwig redden kan. Vooral zal zij de wereld weer duidelijk maken dat God de dwaasheid heeft uitverkoren om de wijzen te beschamen, dat wat onaanzienlijk is, wat niets is, om daarmede dat wat iets is tot zwijgen te brengen.

Jozefa wordt ondanks al haar persoonlijke ellende de door God uitverkoren heraute, die ons in deze laatste tijden met aandrang terugvoert naar de beoefening van de godsvrucht tot Jezus' H. Hart. Zij is de heraute, die de goddelijke opdracht ontving om de mensen weer te doen geloven in Gods onmetelijke goedheid; om allen, de deugdzamen en de zondaars, weer te brengen tot het onbeperkt vertrouwen op Gods grenzeloze liefde en barmhartigheid. *Quoniam bonus, quoniam in saeculum misericordia ejus...* " Want Hij is goed, want eeuwig is Zijn barmhartigheid".

Dat is Jozefa' s zending : te verkondigen, dat Jezus kwam" niet om de rechtvaardigen, maar om de zondaars tot bekering te roepen, niet om te oordelen maar om te redden ". Zij komt ons zeggen dat Jezus nog altijd de Zaligmaker is, die op ons wacht, wiens H. Hart, wiens mateloze liefde en tederheid ook voor ieder van ons toegankelijk zijn. Nog altijd is Jezus' Hart de afgrond van alle deugden, het Godmenselijk Hart, waarop wij allen in onze ellende zijn aangewezen, het Hart dat vol is " van liefde en barmhartigheid ".